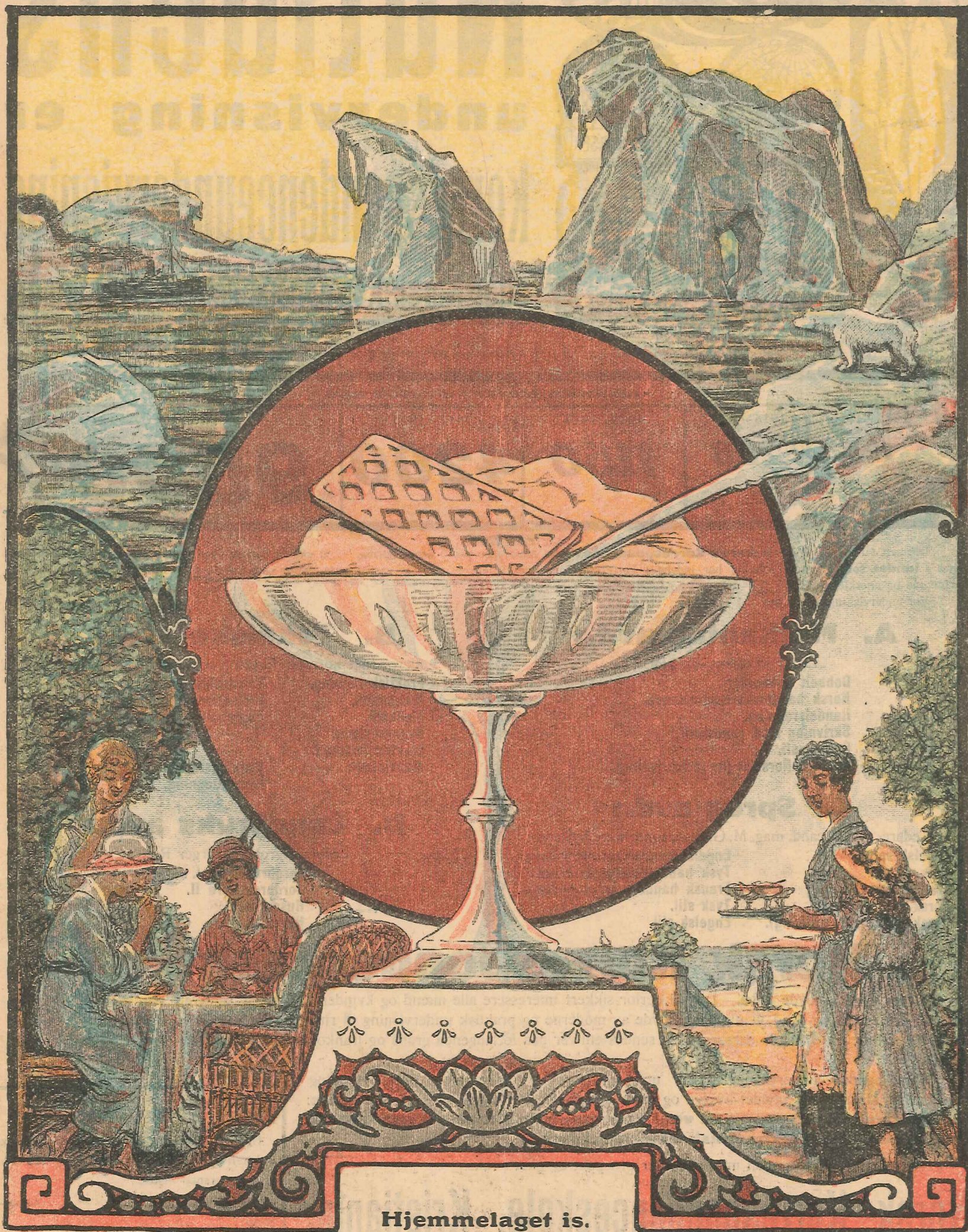

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Hjemmelaget is.

Kan der tænkes nogen lekrere sommerforfriskning end et glas kjørende, krystalglinsende, egggul vanilleis? Neppe! „Is“ holder paa at bli en stadig mer almenyndet dessert over hele verden. Enhver, som har besøkt Amerikas storbyer, vet hvilken rolle ice-cream'en spiller i gate- og kafélivet derover. Og under vekslende navner som: iskaker, isvafler osv. har vanilleisen forlængst holdt sit seiersindtog under vore hjemlige himmelstrøk. Side 13 gis en liten anvisning paa, hvorledes man selv kan lage denne yndede og alltid velkomne delikatesse. =

Nutidens undervisning er korrespondenceundervisning efter Norsk Korrespondenceskoles metode.

Dette bevises bedst av den store fremgang vor skole har hat i de forløpne aar, hvilket fremgaar av nedenstaaende statistik:

Indmeldte elever i skoleaarene				
1914—1915	1915—1916	1916—1917	1917—1918	1918—1919
125	256	1150	4200	ca. 9000 <small>Elever</small>

Desuten vil vi minde om at **Norsk Korrespondenceskole** nu bygger paa 5 aars erfaring, — at skolen har de dygtigste lærere og de **eneste lærere i landet** som gjennom erfaring har innsigt i korrespondenceundervisning — samt at saavel vore elever som fagfolk yder vor skole den mest uforbeholdne ros og anerkjendelse.
Vor undervisning er nu delt i 4 avdelinger:

A. Merkantile avd.:

Leder: Skolens direktør.
Dobbelt bokholderi.
Norsk handelskorrespondence.
Handelsregning.
Skrivning med rundskrift.
Stenografi.
Norsk I, Norsk II (ny rettskrivning).

C. Sprog avd.:

Ledere: Overl. cand. mag. M. Gran og cand. mag. A. Steen.
Engelsk sprog. Engelsk handelskorrespondence.
Tysk sprog. Tysk handelskorrespondence.
Fransk sprog. Fransk handelskorrespondence.
Norsk I. Tysk stil.
Norsk II (ny rettskrivning). Engelsk stil.

B. Tekniske avd.:

Ledere: Ingeniørerne Eugen Lund og Einar Olafsen.
Praktisk regning. Konstruktions- og projektionstegning.
Matematik. Fagtegning for tømmermænd
Mekanik. — » murere.
Bygningslære. — » snekkere.
Elektricitetslære. Bygningstegning.
Maskinlære. Maskintegning.

D. Landbruks avd.:

Leder: Agronom Birger Ree.
Jordbrukslære I.
Jordbrukslære II.
Husdyrlære.
Havebrukslære.

Norsk Korrespondenceskole

har saaledes noget at byde **alle**. Det vil derfor sikkert interessere alle mænd og kvinder i landet at se hvad vor skole har utrettet i de forløpne aar, og hvad vi nu kan tilbyde av moderne og praktisk undervisning til rimelig pris. Vor nye store prospekt og plan for 1919—20 med vedlagt ill. aarsberetning sendes enhver paa forlangende gratis og franko. (Benyt hosstaaende rekvisition eller send et brevkort).

Korrespondenceundervisning passer utvilsomt for alle uanset alder eller livsstilling. Utvidede kundskaper gir utvidet livssyn og større livsglæde. Det viktigste av alt er dog dette: **Kundskaper er den eneste vei i vore dage hvis man vil naa frem til social position og økonomisk uavhengighet.**

Skriv derfor i Deres egen interesse efter prospekt og plan straks.

Norsk Korrespondenceskole, Kristiania.

Direktør: Ernst G. Mortensen.

Kontor: Handelsbygningen, Drammensveien 22-24. Boks 447

Rekvisition.

Herved utbedes Norsk Korrespondenceskoles illustrerte prospekt og plan 1919—20 (6. skoleaar), gratis og franko tilsendt.

Navn.....

Adresse.....

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 33

14 august 1919.

43 aarg.

Hötting ved Innsbruck i Tyrol og med de snedækte fjeldtopper Brandjoch og Fru Hitte i bakgrunden.

Neue fotogr. Ges., Berlin.

Et yndet turiststed.

Egnen omkring Innsbruck er i de sidste aar blit et av de mest yndede turiststeder i hele det underskjønne Tyrol. Her udfolder Tyroleralperne al sin vidunderlige charme, og fjeldbestigningene er her ikke vanskeligere, end at de fleste kan være med paa dem. Dertil er egnen rik paa historiske minder ikke bare fra saa fjerne tider som romernes folkevandringenes dager,

men ogsaa fra det 19. aarhundredes begyndelse, da Tyrols nationalhelt Andreas Hofer her førte sin hellemodige kampf mod franskmændene og bayrerne. Paa Iselfjeldet i nærheten er der reist Hofer et monument. Ved Hötting her har man et storslaaet panorama over hele Inndalen og over de tyrolske kalkalper i nord og Stubai- og Zilleralperne i syd.

Leola Da es skjæbne.

Av Charles Garvice.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat)

Filip Dyce kastede hodet tilbage.

„En slik kjærlighet, som jeg byr Dem, Leola, er ikke en ukullivert mands svake, flygtige lidenskap — jeg kjender mit hjerte og i det er der ingen vankelmødighet og troløshet. Jeg elsker Dem, Leola, og jeg ber Dem skjænke mig den uvurderlige rei til at vogte og skjærme Dem hele Deres liv, til at verne og beskylte Dem mot den onde verden. Det er min bøn — min ydmyge, inderlige bøn — en bøn som aldrig mer skal komme over mine læber, hvis De avslaar den nu. Jeg lægger mit liv i Deres hænder — gjør med det hvad De vil. Ta det og gjør det lyst, straalende og lykkelig — eller sløt mig ind i Jordens dypeste mørke. Jeg vel, jeg ikke er Dem værdig — men Deres kjærlighet vil gjøre mig ædlere, bedre — vil hjælpe mig til at bli Dem værdig.“

Han slanset igjen.

Leola taug endnu. Men hans nærhet og stemmes bløte klang utøvet som altid sin virkning paa hende.

„Hør paa mig,“ vedblev han. „Jeg fordrer ikke Deres kjærlighet saaledes som en paatrængende skolegut vilde fordre det. Jeg ber Dem om at ta imot min ydmyge tilbedelse og tillate mig at hellige hele mit liv til at gjøre Dem lykkelig og til at stræve efter at vinde Deres fulde gjenkjærlighet. Tro mig, Leola, jeg vil være Dem tro!“

Leola for igjen sammen og en slikkende smerte snørte hendes hjerte sammen. Der var en som hadde lovet at være hende tro, men som ikke hadde været det — — men denne mand — kunde hun være sikker paa.

„Tal til mig, Leola,“ sa han. „Hvorledes skal min skjæbne bli? Tar De mot min kjærlighet — mit livs hengivenhet?“

Leola løftet øinene, men sænket dem igjen.

„Hvis jeg nu —“ hendes stemme lød saalsom unaturlig, som en der taler i søvne — „hvis jeg nu svarer 'ja', hvad fordrer De saa til gjengjæld?“

„Inlet,“ svarte han hurtig og aandeløst, „inlet — endnu. Si bare at De tar imot min kjærlighet — at De vil bli min hustru

— med tiden — om aar, hvis De vil ha det saaledes — og gjør mig til den lykkeligste av alle mænd! — Leola, De trønger til en som kan vogte og skjerme Dem — alene Deres skjønhet, Deres renhet og troskyldighet kræver beskyttelse og støtte.“

„Hvad mener De?“ hvisket Leola.

„Var det mulig at han kjendte hendes hemmelighet? Hvis det var tilfældet — saa kjendte vel alle mennesker den og talte om hendes kjærlighet til hendes underordnede som hadde forraadt og bedraget hende.“

„Jeg mener — intet — undtagen at jeg tilbyr Dem hele min trofaste, dype kjærlighet! Leola, ta den, jeg trygler om det!“

Langsomt rakte Leola haanden ut, og med et halvkvalt utrop grep han den og trykket den til sine læber. Det var en overilet, ubetænksom handling, og han forstod straks sit misgrep og han knælte for at tigge hende om hendes tilgivelse.

„Tænk paa min jublende glæde, Leola, min dronning, mit liv, min kjærlighet! Jeg har elsket Dem saa længe, saa længe!“

Leola sa ned paa ham; farven paa hendes kinder kom og gik.

„Forlalt mig litt — vil De hente mit sjal,“ sa hun med et forsøk paa at tale rolig.

Sjalet laa paa hans arm, men han var for klok til at si det, og idet han bøide hodet, gik han ut.

Leola sank kold og sliv ned paa stolen; hun trykket sine hender mot panden og pludselig reiste hun sig kridhvit og skjælvende.

„Hvad har jeg gjort — hvad har jeg gjort?“ stønnet hun i den dypeste skrek. „Drømmer jeg? Har jeg lovet at bli hans hustru?“ Hun gyste. „Aa, Cyril, Cyril, du har gjort mig avindig — jeg vet ikke hvad jeg gjør!“

„Her er Deres sjal, min dronning,“ mumlet Filip Dyce, idet han bøide sig over hende og saa ind i hendes øine.

Leolas haand sank ned fra hendes pande; hendes ansigt var saa hvitt at han blev ræd.

„Er De syk?“ spurte han.

„Nei —“ sa hun med en sælsom stemme — „ikke syk — bare — meget træt.“

Men da hun la haanden paa hans arm, tvang hun frem et smil. — Før hun gik ind i balsalen var den sterke rødme vendt tilbake paa hendes kinder og hendes øine lyste endnu mer glinsende end før, og da hun og Filip gik over gulvet mellem de dansendes rækker, hviskedes der rundt om: „Han har fridd — og vundet hende!“

Denne gang hadde man ret.

Paa samme tid gik Cyril som en gal mand frem og tilbake paa gulvet i sit værelse paa hotellet, forbandet sin daarskap og stønnet av utaalmodighet efter at det næste tog skulde avgaa til Mountsford.

XXXIV.

Litt over middag gled toget fra London langsomt ind paa Mountsford station. Av togets utaalmodige passagerer var Cyril den mest utaalmodige, hvert øieblik saa han paa sit ur, røkte cigar paa cigar, trøttet med personalet ved hver station, hvor de stanset en evighet for at ta melkespand og andre ting paa, og da han endelig sprang ut ved Mountsford station, utbrøt han: „Gud være lovet — endelig!“ med et saadant eftertryk og en saadan kraft, at han nær hadde skræmt livet av en gammel kone som syntes det hadde været en deilig lang kjørelur.

Paa veien møtte han en kusk fra Homefarm. Ved at se Cyril stanset manden midt paa landeveien og stirret paa Cyril som om han var staaet op fra de døde.

„God morgen, Giles,“ sa Cyril.

„Du gode Gud,“ utbrøt manden med alle tegn paa forlærdelse — „han er sandelig allerede kommet tilbake!“

Cyril saa ydæst forbauset paa manden, men Giles ønsket ikke at bli utspurt og forsvandt hurtig med hest og vogn, idet han stirret paa Cyril over skulderen som om han var et utenlansk dyr. Cyril gik videre og kom til landsbyen. Ut fra et av husene kom landsbyens prest, en ung mand som alltid hadde vist Cyril den største venlighet. Men istedetfor som vanlig at gaa bort til ham saa han strengt paa ham, og eller bare llyglig at ha gjengjældt Cyrils hilsen gik han med rolige skridt i en anden retning.

„Er alle mennesker blitt gale?“ utbrøt Cyril, idet han stanset et øieblik for at se eller den unge prest som gik værdig videre med opreist hode og ryggen saa rank som et siv.

Ja, Cyril maatte virkelig tro at alle mennesker i den lille, lykkelige landsby var blitt forrykte. Hver mand og kvinde, han møtte — folk som ellers pleide at ta hatten av for ham eller neie, enten undgikk ham eller stirret paa ham likesom Giles, kusken, hadde gjort det. Da han saa omsider kom til porten ved farmen, var hans ansigt saa mørkt som en tordensky og han følte sig fuldstændig fortumlet.

Han rev porten op og gik ind i huset. En av melkepike som holdt paa at kjerne smør gav ved at se ham et skrik fra sig og sprang sin vei.

Dette skrik fik Mrs. Tibbett som var beskjæftiget i kjøkkenet til at vende sig om, og ved at se Cyril som stod i døren med et uttryk av forbauselse i sit ansigt, sank hun ned paa en stol og begyndte at graate, idet hun rokket frem og tilbake.

Cyril stirret paa hende med en vred panderynken.

„Hvad i Herrens navn er der iveien?“ spurte han og tørret sveden av sin pande.

„Aa, Mr. Cyril — er — er De virkelig kommet tilbake!“ hulket Mrs. Tibbett med et lettelsens suk.

„Komet tilbake? Ja, naturligvis!“ sa Cyril. „Hvad merkelig er der i det? Hvorfor ser dere allesammen paa mig som om jeg var staaet op fra de døde? Hvad skal alt dette bety?“

„Aa, Mr. Cyril — kjære Mr. Cyril — hvorledes kunde De gjøre det?“ hulket Mrs. Tibbett.

„Kunde — gjøre hvad?“ sa Cyril heflig, idet han tok sin ytterfrak av og kastet den bort paa en stol. „Hold dog for himmels skyld op med at graate, min kone, og forklar Dem! Hvad der er hendt. — Er —“ han blev pludselig blek — „er nogen syk?“

Mrs. Tibbett brast igjen i graat.

„Syk — ja, naturligvis er hun syk!“ sa hun rent indignert, „og det er ikke saa rart. Det er nok til at ta sin død over at maatte tro at De skulde reise bort og ha gjort — noget saadant — De som vi alle holdt saa meget av og saa slik op til. Aa, Herre Gud — Herre Gud!“

Cyril bet sig i læben.

„Mener De at — at Leola — Miss Dale — er syk?“ spurte han og tok igjen sin ytterfrak.

„Ja, meget syk, den kjære, stakkars pike. Nei, bli, Mr. Cyril. Det nytter ikke at De gaar op til Abbediet —“ for Cyril skulde lil at storme ut av døren. „Det nytter ikke at De gaar ditop! De faar ikke se hende.“

Man vil visst overhodet ikke la Dem komme ind i huset. Aa, kjære —“

Cyril gik bort lil hende og la sin haand lungt paa hendes skulder.

„Mrs. Tibbett,“ sa han i en næsten streng, bydende tone, „kan De ikke se at De holder paa at gjøre mig gal? Kan De ikke tale rent ut og si mig hvad der er hendt!“

„Aa, Mr. Cyril, hvorledes kan De spørre mig — De som vel saa meget mer end vil! Hvorledes kunde De reise bort og knuse den kjære, unge frøkens hjerte! De som hun — jeg mener vi — holdt saa meget av — og saa for den tarvelige, indbildske pikes skyld —“

„De gjør mig vanvittig!“ stønnet Cyril. „Hvem taler De om? Hvad er det, De sier, jeg har gjort? Besvar disse spørmaal eller —“

„Aa, Mr. Cyril, vær ikke saa streng imot mig,“ hulket Mrs. Tibbett. „Jeg forsvarte Dem like, til brevet kom — Mr. Cyril det nytter ikke at De ser saaledes paa mig. Miss Leola — alle vet det! De burde meget heller være blitt borte — og De maa heller reise tilbake til hende —“

„Reise tilbake — til hvem?“

„Til den lelsindige piken — Polly Marsden,“ hulket Mrs. Tibbett.

„Hvad sier De?“ skrek Cyril og rystet den stakkars Mrs. Tibbett. „Hvad i himmelens navn mener De? Hvad har jeg at gjøre med Polly Marsden, De uforskammede kvinde?“

Mrs. Tibbett stirret paa ham med en blanding av vrede og sorg.

„Aa, Mr. Cyril!“ utbrøt hun. „Jeg trodde ikke, De kunde være saa forhærdet — ialfald ikke overfor mig. Hvor er hun? Hvem kan vite det bedre end De som løp bort med hende —“

„Er jeg — løpet bort — med Polly Marsden?“ gjentok Cyril fuldstændig forvirret. — „Du store Gud, De maa jo være gal! Er hun da ikke hjemme i landsbyen?“

Mrs. Tibbett stirret paa ham med aapen mund.

„I landsbyen? Nei, hun er der hvor De har ført hende hen, Mr. Cyril.“

„Jasaa!“ sa Cyril med ildevarslende lyvende øiner. „Man tror altsaa at jeg er løpet bort med Polly Marsden! Tør jeg spørre, hvorfor man netop har utvalgt mig til dette? Kunde ikke en anden mand ha passet Dem?“

Hans sarkastiske vrede gjorde Mrs. Tibbett ræd og hun begyndte igjen at graate, men litt mer tvilende. Som han stod der, lyvende av vrede og bevisst uskyldighet, saa han virkelig ikke ut til at ha gjort det, han var blitt beskyldt for.

„Hvad skulde vi ellers tro?“ sa hun. „Reiste hun ikke til byen med samme tog som De?“

„Nei!“ skrek Cyril. „Det sverger jeg paa, hun ikke gjorde —“

Han stanset, for han husket pludselig den indhyllede skikkelse som var steget ind i toget i sidste øieblik og som han saa forsvinde i mængden paa jernbanestationen i London.

„Ja, se nu!“ utbrøt Mrs. Tibbett og strakte sin haand anklagende ut — „De ser, vi vet alt.“

„Vedbli,“ sa Cyril — al vrede var pludselig forsvundet fra hans stemme og en dyp tankefuldhet hadde indtat dens plass — „vedbli — De sier at hun reiste med samme tog som mig. Vedbli. Hvad mer?“

„Hang hun ikke evig og alltid her? Var hun ikke her ved porten samme eftermiddag? Var De ikke alltid oppe i hendes hjem og drak te og —“

„Vedbli,“ sa Cyril med unaturlig ro.

„Er det ikke kjendt i hele landsbyen

at den istsindige piken forsøkte at gjøre sig behagelig for Dem like fra den dag, da De kom til farmen? Og saa — aa, Mr. Cyril, hvorledes kan De staa og se saa uskyldig ut — kom der ikke brev fra piken selv, og skrev hun ikke i det at hun var løpt bort sammen med Dem?”

Mrs. Tibbett løftet anklagende begge hænder mot den som hun ansaa for skyldig.

„Samme log — brev. Hvor er brevet?” spurte Cyril, tilsynelatende aldeles overvældet.

„Brevet? Hvorledes kan jeg vite det?” sa Mrs. Tibbett. „Det burde være brændt. — Kanske Mr. Dyce har det.”

„Filip Dyce — aha!” utbrøt Cyril med pludselig heftighet. Saa begyndte han at gaa frem og tilbake i værelset.

Fluaselig stanset han.

„Og gamle Marsden — hvor er han?”

„Stakkars, gamle Marsden er reist til London med Edvard Young for at finde den unge piken som ikke er deres angst og bekymring værd. Aa, Mr. Cyril, la dem faa hende tilbake igjen — hun er ikke værdig at løse Deres skobaand.”

„Ti!” sa Cyril strengt. Saa vendte han sig helt om mot hende. „Se mig ind i ansiglet. Naa —” tilføide han, da Mrs. Tibbett løftet sine røde, opsvulmede øiner — „anser De mig istand til at kunne gjøre noget saadant?”

„Nei — nei —” hvisket Mrs. Tibbett, men —

„Men — hvad?”

„Mr. Cyril, alle tror det — og tænk paa kjendsgjerningene og omstændighetene.”

„Alle!” gjentok Cyril. „Anser Miss Dale mig ogsaa for skyldig?”

Hans stemme var saa streng og haard at Mrs. Tibbett næsten blev ræd for at svare.

„Ja, hun gjør —” slammet hun endelig. „Hvorledes kunde hun andel —”

Cyril vendte sig om og la haanden over ansiglet.

Da han tok den bort igjen, blev Mrs. Tibbett forfærdet over at se hvor flek han var blitt og i hvor høi grad meddelelsen om Leolas mistro til ham hadde smertet ham.

„Hvorledes kunde hun andel?” gjentok Mrs. Tibbett. „Hun har jo ikke set Dem eller hørt Dem tale saaledes som De har gjort det til mig,” tilføide hun naivt.

„Hun trodde det!” mumlet Cyril — „Hun!”

Saa tok han hatten, men la den fra sig igjen og gik frem og tilbake.

„Og Lord Beaumont — trodde ogsaa han at jeg var løpt bort med denne unge pike?”

Mrs. Tibbett rystet bedrøvet paa hodet. „Hvorledes kunde han andel? De sier, han træffet med Mr. Dyce om det og holdt fast ved Dem, indtil gamle Marsden kom med brevet fra datteren.”

„Hm — jassaa!” sa Cyril. „Han trodde det! — Det var altsaa den tillid, han har vist mig —”

Saa tok han igjen hatten.

„Mr. Cyril, bli og faa litt at spise,” bad Mrs. Tibbett. „De ser saa flek og træt ut.”

August.

De gaar stille, de to, henad veien, Maanen lyser som solv og som sne, lunden sover i sortgrønne kapper, sjøens krusning man nepop kan se.

De som vandrer saa slumme og tunge har nok vandret her mangen gang før, latt om hjemmet — saa glade og unge — og om dagen som aapnet dets dør.

De har elsket hverandre og livet, maaneglansen og solskinnets brand, mindel brænder dem begge i sjelen om hint lykkens forjættede land.

Blot en midtsommerdrøm har det været, hvad de mente, var livsvarig tro. Blot et avskedsord skal de nu si, før de bryter den vaktende bro.

Hun har visst det at verden dem skiller, men hun kan det dog ikke forstaa. Haabel vil ikke lammes og dødes, der maa ord til for ned det at slaa.

Kun en midtsommerdrøm! Lik en plante som maa visne for natvindens pust, medens froskildren suger dens livskraft, og dens hjertelid sænker sig knust.

De to vandrer i tanker saa mørke, mens de lider den bilreste ve, fordi skilsmisens slund vil dem tvinge i erindringenes odysse.

Men ham bliver det ikke som sier dette ord som skal skille de to, for hun vil ikke høre, hvad vredens eller hevnsykens røst vil betro.

„Tak for sommerens sollyse dage og hver lykkelig time. — Farvel! Blide minder blir dog tilbake. Her behøves jo kun et farvel!”

Og saa villig han gir hende haanden: „Tak, fordi du har gjort det saa let. Ja, jeg visste, du vilde forstaa det, du, som tænker saa stort og saa ret.”

Silhet sænker sig lyst over lunden, Maanen ødsel de solyskatter strør, manden iler saa glad ut i verden, — medens et kvindehaab visner og dør.

E. K.-W.

„Jeg gaar straks til abbediet,” sa Cyril. „Det nytter ikke — i det mindste ikke endnu,” sa Mrs. Tibbett som ikke hadde fortalt ham hele sandheten, fordi hun ikke turde.

„Jeg gaar til abbediet,” sa Cyril barskt og gik ut av døren.

Fullt av sorg og bitterhet gik han med bøiet hode. Han kunde ha baaret alt, ha

smilt av alt, hvis bare hun hadde trodd paa ham. Men at hun skulde tro paa dette vev av løgner som saa snedig og dygt var sat isammen var blitt en bitter smerte for ham.

Han var rent fortlumlet over dette vev av usandhet og løgn som var blitt omspundet ham. Hvem var hovedmanden i dette komplott av falskhet og bedrageri? Hvem anden kunde det være end Filip Dyce?

Men alt dette var bare bitanker — Leola var hans første tanke.

Han gik op paa terrassen; en av tjenerpersonalet, en kusk, gik forbi ham, men istedeffor at ta hatten av sig tok han ikke den mindste notis av Cyril.

Cyril ringle paa hoveddøren. Portneren aapnet den og nikket høitidelig ved at se Cyril. Manden saa ikke forbausel ut, for nyheten om Cyrils tilbakekomst var allerede spredd over hele landsbyen og hadde naadt Abbediet.

„Goddag, Simmons,” sa Cyril og vilde gaa ind i hallen.

Men Simmons traadte iveien for ham.

„Undskyld, Mr. Kingsley,” sa han, „jeg har ordre til ikke at la Dem komme ind i Abbediet.”

„Jassaa!” sa Cyril og blev kridthvit i ansiglet, men bet sig i læben for at bevare sin ro. „Tør jeg spørre, hvem der har gitt Dem denne ordre, Simmons?”

„Miss Dale selv, Mr. Kingsley,” svarte manden alvorlig.

„Er Miss Dale hjemme?” spurte Kingsley.

„Ja hun er, men De faar ikke se hende. Hun er for syk til at kunne se nogen, og selv om hun ikke var syk, saa —”

Han stanset, men det var en betydningsfull pause.

„Vil Mrs. Wetherel ta imot mig?” spurte Cyril.

„Nei, Mr. Kingsley,” sa manden med overbevisning, „det tror jeg sikkert, hun ikke vil. Hun er oppe hos den unge frøken.”

Cyril vendte sig litt bort for at skjule den sterke bevægelse som hans skjælvende læber og bleke ansigt røbet.

„Simmons,” sa han, „her er falskhet og bedrageri med i spillet.”

„Det er det, Mr. Kingsley,” sa Simmons mørkt.

„Men ikke fra min side — skjont jeg blir beskyldt for det. Simmons, vil De bringe et bud til Miss Dale — eller Mrs. Wetherel fra mig?”

„Hvis De vil vente utenfor, Sir,” sa Simmons alvorlig. „Jeg har faat de strengeste ordre til at De ikke maa sætte Deres ben paa Abbediet.”

Cyril kunde ikke la være at smile sorgmodig.

„Simmons, jeg skal vente utenfor,” sa han. „Men trø mig, sølvfotet er ikke i fare.”

„Aa,” sa Simmons alvorlig, „det er ikke sølvfotet, man har beskyldt Dem for at være løpet bort med Mr. Kingsley.”

„Nuvel,” sa Cyril. „gaa ind og be Miss Dales kammerpike Mary om at si til sin frøken at jeg venter her for at faa tale med hende eller Mrs. Wetherel. Det er alt.”

„Jeg skal gaa, men det er ikke til nogen nytte, Mr. Kingsley,“ sa Simmons og lukket døren.

Cyril satte sig paa det brede stenrækyerk og foldet sine armer over brystet med forsøk paa at være rolig og behersket, men pludselig saa han en høi skikkelse gaa tvers over græsplænen og ind av døren til frokostværelset. Det var Filip Dyce.

Cyril sprang op og hans hjerte banket heftig. Filip Dyce hadde lov til at gaa ind hvor han vilde, men han, Cyril, skulde bli utenfor. Taalmodighet? Ja, man maatte ha taalmodighet for at holde dette ut. Der gik fem minutter, før Simmons aapnet døren igjen. Han rystet alvorlig paa hodet:

„Som jeg sa Dem, Mr. Kingsley, ingen av damerne er hjemme for Dem, men hvis De vil gaa ned til Home-farm, vil Miss Dale sende Dem en meddelelse.“

„Godt,“ sa Cyril. „Godmorgen, Simmons, og tak.“

„Godmorgen — og vel sagtens farvel!“ sa Simmons med et suk, og Cyril hørte den lunge dør falde i med det sedvænlig smeld.

Han gik ind i huset, betydte Mrs. Tibbels at hun skulde gaa sin vei og satte sig ned i dagligstuen og forsøkte paa at løse denne knute som var bundet av Mr. Filip Dyce — men forgjæves — hans tanker kunde bare beskæfflige sig med Leola.

Pludselig blev døren aapnet, Cyril sprang op og stod ansigt til ansigt med — Filip Dyce.

XXXV.

De to herrer stod og betraktet hverandre. Cyril rolig og streng med sine fint skaarne læber sammenpresset og øinene lynende av foragt og vrede. Filip med sit haanlige smil paa sit vakre, lure ansigt, med halvt sænkede øielok og dreide paa sin mørke knebelsbart med sin hvite haand. Hele hans holdning var som en mands, der har vundet sit spil og som er kommet for at haane og goite sig over sin motstander, og Cyril hadde sin største mœie med ikke at staa ham i det kolde, haanlige ansigt.

Filip Dyce nikket nedlatende, som han vilde ha nikket til en tjener der har begaaet en forseelse.

„Godmorgen, Kingsley. Jeg ser, De er kommet tilbake.“

Cyril nikket kort.

„Som De ser, er jeg kommet tilbake, Mr. Dyce.“

„Det er litt uventet,“ sa Filip, „men det blir jo Deres sak. De vil om faa minutter faa frihet til at vende tilbake til — hvor De vil.“

„Jasaa,“ sa Cyril.

Filip Dyce nikket skjodesløst.

„Ja. De var jo nylig oppe i Abbediet?“

„Ja, jeg ønsket at tale med Miss Dale eller Mrs. Welherel som De kanskje vet.“

„Jeg vet det og jeg er, maa jeg tilstaa, litt forbauset over Deres mangel paa takt,“ sa Filip Dyce og trak paa skuldrene. „Naar De tar i betraktning at Deres — lille utflugt er kjendt over hele egnen, saa at den maa være kommet Miss Dale for øre, maa jeg si at jeg hadde ventet at De hadde været saa taktfull ikke at ville paatvinge hendes Deres nærværelse.“

Cyrils øine lynte.

„Ta Dem iagt, Mr. Dyce,“ sa han med et ildevarslende smil, „gaa ikke for vidt overfor mig. Jeg kan beherske mig til et vist punkt, tillat mig at betyde at De allerede har naadd dette punkt.“

Filip Dyce trak paa skuldrene.

„De truer mig med voldshandling,“ sa han, „og det er jo bare hvad jeg kunde vente mig av Dem — og Deres forgjængere — saavidt jeg har kjendt dem. Men jeg er ikke kommet for at trøtte med Dem, men for at overbringe Dem en besked fra Miss Dale — Deres herskap. Med et ord, Kingsley, Miss Dale sier Dem op. Og her er Deres løn for tre maaneder —“

„Læg dem paa bordet,“ sa Cyril med bitende haan, „jeg kunde let komme til at røre ved Deres haand.“

Filip Dyce skilte farve, men lot med et haanlig smil pengene falde ned paa bordet.

„Da De nu har tat imot Deres opsigelse og Deres løn, er der ingen grund for Dem til at bli her paa stedet længer, end til De har faat pakket ind Deres saker. Miss Dale kunde jo, hvis hun vilde, la Deres saker og regnskaper undersøke, men jeg tror ikke, hun mistænker Dem for uærlighet.“

Cyril gjorde en bevægelse henimot ham, men behersket sig og stod og betraktet sin motstander med korslagte armer.

„Det er allsaa Miss Dales ønske,“ sa han — „det vil si, De sier, det er hendes ønske at jeg skal forlate dette sted.“

„Det er Miss Dales ønske, og jeg er belaget paa at fremtvinge opfyldelsen av det,“ sa Filip Dyce med et uforskammet smil.

Cyrils øiner skjøt lyn.

„Hvad han det komme av,“ sa han, „at De er utvalgt til at overbringe Miss Dales ønsker, Mr. Filip Dyce?“

Filip smilte med hemmelig triumf.

„Jeg indser ikke Deres ret til at gjøre dette spørsmaal, Kingsley,“ sa han og dreide sin knebelsbart. „Men jeg kan godt underrette Dem om at Miss Dale skal bli — min hustru.“

Han sa disse ord med en rent ut djevleisk glæde over den forbauselse og forfærdelse der overvældet Cyril.

„Leola — Deres hustru!“ skrek han hæst. „Deres hustru!“

„Ja, min hustru,“ bekræftet Filip Dyce. „Miss Dale forlovet sig med mig igaar aftes, saa De ser, jeg er berettiget til at bringe bud fra hende. Der er Deres penger, Kingsley. Hvis det ikke er tilstrækkelig til Deres foreløbige utgifter, saa skal jeg gjerne — i betraktning av Deres tidligere gode opførsel — lægge litt til av min pung, men bare paa en belingelse — og det er at De forlater landet. Jeg vil virkelig,“ vedblev han med sit haanlige smil og uten at lægge merke til den ild der lyste i Cyrils øiner, „raade Dem til at reise tilbake til Den bolniske Bugt — eller hvor det nu er, De er kommet fra.“

Men næsten før han hadde faat talt ut, hadde Cyril kastet sig over ham.

„Dette er for meget,“ gispet han mellem tændene, mens han holdt Filip Dycens armer og strupe som i en skrustik. „De gaar for vidt, elendige plattenslager! Tror De virkelig, De kan triumfere, fordi Deres skjændige plan har lyktes i nogen dager? Aa, — jeg nedværdiger mig ved at røre ved Dem!“ utbrøt han pludselig og slynget Filip Dyce fra sig med et kast.

Filip Dyce faldt med et brak over mot væggen, men kom straks paa benene igjen og slirret stygt paa Cyril.

„Bandit!“ sa han og bet sig i læben. „Det er jo bare hvad jeg kunde vente av Dem. Men merk Dem, Mr. Cyril Kingsley — hvis De ikke er ute av huset inden en time, skal jeg faa jaget Dem ut som en hund —“

„Ti og gaa!“ skrek Cyril som hadde mistet herredømmet over sig selv. „Skynd Dem afsted — eller jeg svarer ikke for mig selv,“ han gjorde et skridt henimot ham.

Filip Dyce vendte sig om og gik langsomt

bort. Han var øm og forslaat, men han var ikke lei over at han hadde faat Cyril til at begaa en voldshandling. Det vilde han forlatte Leola og det vilde bestyrke hendes mistro til ham.

All i alt var Filip Dyce tilfreds med sin morgengjærning. — Han hadde jo gjort op sit regnskap med sin gamle fiende og rival — og han hadde faat ryddet denne rival av veien.

Ja, han var tilfreds. Alt vilde nok gaa godt, hvis han bare kunde holde Cyril og Leola fra hverandre. Cyril hadde skadet sig selv ved denne voldshandling. Nu kunde han, Filip, si til alle at han hadde optraadt med stør ro og imotekommenhet, at han endog hadde tilbudt den unge mand penger for at forlate landet, men at denne Kingsley hadde vist sig som en rigtig bandit.

Cyril hadde virkelig handlet uklokt. Med sit kjendskap til Filip Dycens karakter burde han ha passet paa ikke at gi ham et vaaben i hænde, han skulde ha behersket sig og holdt et vaakent øie med sin motstanders bevægelser. Men som Cyril hadde sagt — en mands selvbeherskelse strækker sig bare til et visst punkt — og derfor gik Filip Dyce forslaat og øm i alle lemmer fra ham.

Saasnar han var gaat, begyndte Cyril igjen at gaa frem og tilbake i værelset. All var ham utgründelig — en mørk, uforstaaelig gaade. Han husket, hvorledes Leola for tre aftener siden hadde klynget sig til ham og hadde tilstaaet sin kjærlighet — hvorledes var saa denne forandring kommet?

Det var sikkert og visst at det var et komplot, der hadde faat ham bort fra Lorme, og at nogen hadde arbeidet for at faa det til at se ut som om han var løpet bort med Polly Marsden — men hvem var denne nogen? Hvem hadde skrevet det brev som var blit kastet ind i farmen gjennom vinduet — og de andre brever som han hadde faat fra Kingsland?

Saa var det Mrs. Thompson! Hvorledes var det mulig at komme tilbunds i dette komplot og hvor mange var indblandet i det? Hvad skulde han gjøre?

Han tænkte et øieblik paa med magt at tiltvinge sig adgang til Abbediet og faa tale med Leola eller Mrs. Welherel. Hvis han bare fik tale med dem, skulde det nok lykkes ham at overbevise dem om at det var et skjændig komplot. Men Leola var syk — han turde ikke tiltvinge sig adgang til huset og kanskje forskrække hende. Naturligvis var det en løgn av Filip Dyce at hun skulde bli hans hustru. Cyril hadde ikke trodd paa det et øieblik og det foruroliget ham heller ikke nu. Pludselig kom han til at tænke paa Lord Beaumont.

„Han er da ialfald allfor finttænkende, har allfor megen sund fornuff til at tro paa denne latterlige historie,“ tænkte han. „Han vil høre paa mig og hjelpe mig. Hvor dumt av mig at jeg ikke har tænkt paa ham! Aa, min elskede, min elskede, bare jeg kunde komme i din nærhet og rive dig ut av denne slyngels hænder!“

Han tok sin hat og gik ut i stalden.

„Sadl min hest!“ sa han til en staldkar.

Manden blev staaende og nøle.

„Skynd dig!“ sa Cyril som gik hurtig frem og tilbake.

„Undskyld, Sir, men det er blit sagt mig at ingen av os maa adlyde Deres ordrer,“ sa manden.

Cyril stormet forbi ham og sadlet selv hesten.

„Gaa av veien!“ rople han til manden og galopperte ut av garden.

Han stanset ikke før han kom til Howth.

(Fortsettes.)

Thomas More og hans datter i Towers fængsel. — Efter maleri av R. Zerbert.

En filosof for 400 aar siden.

(Se ovenstaaende billede.)

En av renessancetidens største engelske tankere, en av engelsk aandslivs idetheletat største og originaleste sjæler var den geniale Thomas More, hvis liv faldt mellem aarene 1478—1535. Thomas More, der oprindelig var retslærd, kom i kong Henrik VIII's tjeneste, først som hans sendebud til utenlandske hoff, derpaa tilsidst som kongens og rikets kansler. Han var en mand som var fyldt av den dybeste retfærdighetssans, og den førte ham uvilkaarlig til en skarp kritik av de sociale forhold, der da raadet ikke bare i England, men ogsaa i det øvrige Europa. For at kunne opstille sine egne, frisindede idèer om, hvorledes et samfund burde være, og sammenligne dem med hvorledes de var, skrev han sin berømte bok: „Om forholdene i staten paa øen Utopia“. Han fortalte i boken, som hadde form av en reisebeskrivelse, om, hvorledes en mand ved navn Raphael paa en reise til det da nyfj oppdagede Amerika kommer til øen Utopia, hvor alle lever under likhetens lover. Det er et land, hvor der hersker religionsfrihet, hvor livets lykke alene søkes i det fredelige, ærlige arbejde, hvor guld og sølv ingen verdi har, hvor fødsels- og pengearistokrati forlangst er avskaffet, hvor man kun har faa lover, fordi folket er oplyst, og hvor ingen under paaskud av at være adelsmand, prest eller officer kan undslaa sig for at bestille noget. Som motsætning til dette lykkelige land oppstiller han datidens England, hvor adelen utsuger bønderne, hvor svelget mellem fattige og rike bestandig blir dypere, hvor uret regjerer, og fattigdom gjør menneskene lave i karakteren, og hvor man ikke ved andet middel at reformere og hjelpe samfundet paa end ved at reise galger ved hver byport og henrette iflæng. Det er med rette blitt sagt, at man i Mores „Utopia“ har den bedste skildring av de sociale forhold i England i det 16. aarhundre, og boken kan da sidestilles med forfattere som Saint Simons og Fourniers sociale skrifter. Det er endog høist sandsynlig, at „Utopia“ har været forbilledet for disse to franske forfatters verker og deres samfundsomstyrtende teorier. Den gjorde da ogsaa, da den blev trykt i Louvain i Belgien i aaret 1516 ved Erasmus av Rotterdams hjælp, uhyre opsigt og gjorde sin forfatter berømt i hele det dannede og læsende Europa. Endnu staar den som et av verdenslitteraturens mægtigste og underligste verker.

Thomas More var i 1529 blitt storkansler, men da

kong Henrik VIII. brøt med paven og ved Thomas Crammers hjælp søkte at gjøre sine reformationsplaner til virkelighet, brøt More med ham og nedla alle sine embeder. Henrik tok ham dette meget unaadig op, saa meget mer, som More iforveien hadde uttalt sin misbilligelse av Henriks skilsmisse fra sin hustru Katharina. I 1534 oppfordret kongen More til at underskrive den nye tronfølgerlov og til at anerkjende skilsmissen fra Katharina som lovlige, men den redelige og rettskafne mand negtet det, og ingen trusler hjalp. Saa lot kongen baade More og hans datter arrestere og indsætte i „Tower“, men skjønt More kjendte den raa og grusomme Henrik godt nok til at vite, at dette betydde døden, vek han ikke et skridt fra sine anskuelser, og med en skuldertrækning hørte han dødsdommen bli oplæst. Den 1. juli 1535 tok han avsked med sin datter og gik til skafottet i „Tower“s gaard. Han døde rolig og stolt, uten et ord, uten en klage.

I taake.

Av C. S. Torgius.

Fru Olsen kastet et bedømmende blik paa manden, proprietæren, da han efter nogen rumstøtten i entreen kom ind i stuen. Firtiaars erfaring og endel klokskap laa i dette blik og den efterfølgende taushet fra hendes side, under hvilken hun fortsatte sit arbejde med at skrive ned en fortegnelse over det indbo, egetparret hadde eiet, — nu var det nemlig tildels brændt eller ramponert ved den ildebrand som hadde lagt „Sofieholm“ i aske og derved tvunget egetparret til at ta midlertidig ophold paa vertshuset.

Proprietær Olsen støttet sin pande, tok saa en lang pipe, støttet og tændte den, rullet en gardin ned og satte sig i kurvstolen ved vinduet. Saa stotte han etpar

røkskyer ut og var nu efter fruens bedømmelse egnet til at tale med.

„Traf du saksføreren, V. helm, og hvad sa han?“ spurte hun og la pennen fra sig.

„Ja, hvad sa han? — Det er fastslaaet, at det paagrepne menneske er brandstifteren og er den samme person som ligget hos os om eftermiddagen, og som du gav litt mat og min gamle frakke, — til gjengjæld brændte han saa gaarden av om natten!“

„Og motivet?“

„Motiv, — ikke spor! — et indfald, kanskje en trang til herostratisk berømmelse, kanskje lyst til en vakker oplevelse kanskje et resultat av en sammenligning mellem hans falligdom og vor velstand. — Slike folk har ikke langt mellem indfald og handling, de føler intet ansvar, heller ikke moralske belæneligheter — ikke spor!“

„Aa! — Hvor ondt, hvor raat! — Ja, det er ikke den almisse han fik, som gjør hans handling saa frastøtende, men den likegladhet, hvormed han ødelægger andres eiendeler, andres hjem! — Jeg har graatt — forsikrer jeg dig, — aa, den slyngel!“

„Ja, megel vi var glad i er nu bare aske eller stumper, — og vi er for gamle til at hefte minder ved nye ting, selv det smaa barnetøi, du hadde gjemt efter lille Charlolte, hendes leketøi; — graat ikke, kjære mor, det var ikke min mening at rive gamle saar op —“

Han satte pipen fra sig, reiste sig og gik bort til hende.

„Saa kjære mor, — vi har vel bare faa aar tilbake, saa kommer gjensynets glæde.

— Den fortræd visste forbryderen ikke noget om, den kan ikke regnes ham tillast, nei! — For mig staar den ufølsomhet, den grufulde hjerteløshet, hvormed han har utsat mennesker og dyr for lidelser og død, som det mest uforstaaelige. Jeg kan forstaa at misundelse eller lysten til at overvære en større nattlig ildebrand kan overmande en saadan person, men at han kan glemme den fare han derved utsætter mennesker for — ufatteligt!

„Han har ikke ofret dem en tanke, Vilhelm! — Det er tankeløshet, ikke ondskap!“

„Umulig, aldeles umulig! — Det er en voksen, normal mand, her er tale om! — Hvem var det som gik forbi vinduet nu?“

„Det var sandelig saksføreren, Vilhelm, og det er nok dig han vil tale med. — Godt var det at der ikke gik noget menneskeliv lapt, men det kan jo ikke regnes forbryderen tilgode, kan det vel?“

„Moralsk ikke, men juridisk har det sikkert stor betydning. — Jeg lægger mest vekt paa det moralske ansvar, her som alle steder!“

„Det har du altid gjort, og deri har du ganske ret, Vilhelm! — Kan du se, nu har vi ham!“

„Goddag igjen, hr. saksfører, — De har sikkert nyheter, siden De allerede atter ønsker en samtale med mig,“ sa Olsen og trak frem en stol og gik bort til skabet eller cigarene.

„Goddag, proprietær, og goddag, kjære frue! — Vi er nok ifærd med at opgjøre skaden; desværre erstatter assurancen ikke skrækken, rystelsen —“

„Eller indignationen! — En cigar!“

„Tak, — gi mig heller en sodavand, Olsen, — det er saa varmt idag, og man er jo med aarene bli litt rund baade i anskuelser og form. — Indignation, sier De, — ja, naturligvis, — men kan man vente andet fra den kant! — Har aldrig kjendt far, moren forhullet av megen motgang og mange barn — døde omsider, — barnehjem, nogen lettere vildfarelser, retorsion, — kort sagt, alt forkludret fra barnsben, kjære!“

„Det sædvanlige maskepi mellem fattigdom og last,“ sukket fru Olsen.

„Ikke ganske, frue, — her er nemlig ingen egenlig fattigdom; moren var slet ikke ubemiddel, men svak, forkuet, — hun stod jo alene med alle barna da manden døde!“

„Ja, sorgelig, megel sorgelig,“ bemerket Olsen og satte flaske og glas frem for saksføreren. „Jeg har selv engang været i en saadan stilling at jeg maatte formode at min hustru og mit barn fremtidig maatte undvære min støtte, og jeg bragte da et betydelig offer for at undgaa hvad der for mig stod som en kalamitet, og jeg har sandelig aldrig angret de penge det kostet mig at undgaa den. Det var i 1910, da damperen 'Norden' gik under —“

„Norden,“ jassaa — var De med, proprietær?“

„Som passager, ja, — De husker nok de værmere omstændigheter, saksfører — faa-ke, sammenstøt, panik og mange menneskers død, — Jeg trodde, min sidste time var kommet. — man presset jo paa, kvinder og barn først i baatene, og da turen omsider kom til os mandfolk, gjaldt det jo om at bruke albuene, vi var jo forsaavidt alle like nær. Desværre har jeg aldrig været nogen Goliat, og da jeg omsider naadde bort til rælingen, hvor den sidste baat hang i davidene, var det ikke plads til en sjæl mer, og der stod ikke saa faa tilbake paa dækket. Ved baaten stod en av passagerene og kjøpslog med en opvarter, som var blandt de lykkelige der hadde faat plads i baaten og som ikke syntes utilboielig til at sælge sin chance for en god sum penger. Jeg kjendte særdeles godt passageren, mr.

Johnson het han og var paa hjemreise med familien til det gamle land, og jeg grep anledningen og overbød ham. Han byr atter over, — sekundene er kostbare, nedfiringen var begyndt, jeg tar min fyldepen, skriver en anvisning paa ti tusen dollars og slikker den til opvarteren, han tar den, svinger sig ind over rælingen, griper mig og lar mig dumpe ned i baaten! — Det var dyrt, meget dyrt, men det blev min redning og forresten blev opvarteren ogsaa reddet, det vet jeg bestemt! — Ja, kjære mor, dengang var du nær bli enke! — Ja, undskyld, saksfører, om jeg har spildt Deres tid med denne lille oplevelse, men jeg syntes De lot saa interessert.“

„Men si mig, Olsen — hvorledes gik det med Johnson?“

„Johnson, — ja, hans familie kom jo i en av de første baater og de blev alle optat i rette tid, som De kanskje erindrer, — men Johnson selv — ja, jeg vet ikke om han ikke ogsaa blev reddet likesom opvarteren, — man faar jo haabe det.“

Der blev stille. Saa sa saksføreren:

„Om jeg forstod Dem rigtig, fortalte De denne interessante oplevelse for at vise, hvilket offer De hadde maattet bringe for at bevare Deres hustru og barns forsørger og støtte i live, — men var det ikke ogsaa endel selvopholdelsesdrift med i spillet, Olsen?“

„Ganske sikkert,“ kom det nølende og nødtvungent fra Olsen.

Saksføreren hadde reist sig; hans ansigt var alvorlig og forraadte at han hadde noget han maatte frem med, men som det var ham vanskelig at si. Egteparret saa avventende paa ham; Olsen støttet sig til bordet, gled saa ned i den stol, hvor saksføreren hadde siltet, og saa ut i haven, — men hans tanker var ganske andre steder. Da la saksføreren haanden paa hans skulder, men han sa ikke noget. Fru Olsen saa fra saksføreren til manden, hendes ansigt viste angst og dæmrende forstaaelse.

„Ja, Olsen, — det er en høiere ret færdighet end den jeg forvalter! Det er ganske rigtig Johnsons søn som satte ild paa Deres hjem. — Han er en forbryder, — men hvem medvirket til hans fald, hvem tok faren fra ham?“

„Jeg, saksfører, jeg! — De maa hjelpe mig, saksfører. Jeg kan ikke selv, jeg er for gammel og for svak til denne byrde, — Hjælp mig!“

Olsen tok saksførers haand og knuget den mellem sine.

„Relten maa gaa sin gang. Den tar ham, men ikke Dem —“

„Kan ikke anklagen tas tilbake, — naar jeg nu sier, at det var uagtsomhet —“

„Nei, Olsen!“

„Men naar jeg nu sier, det var mig selv som lændte. — Aa, saksfører, det var mig selv, jeg sverger — og De vel det jo — det var mig selv! — Aa, saksfører, vær dog et menneske, — det var mig selv — straf mig, sæt mig i fængsel, — men la ham slippe!“

„Nei, Olsen, dette er ikke veien, De skal gaa! — Kanske kan vi ansøke majestæten om benaadning, og Deres forbøn vil da ha stor betydning, — men der skal tillike gripes ind et ganske andet sted. Brandstifteren som heter Hansen — Johnson er bare en anglisering — og hans yngre søsken trenger til et par forældre, og dette savn kan De og Deres frue utfylde bedre end andre. Gi ham en haandsrækning naar hans straf er overlaatt, gi ham et tilholdssted, et hjem, det skylder De ham. Fra opvarteren, som iretste Dem under katastrofen og som han og hans mor senere har truffet, vet han at det var Deres overbud, Deres store rigdom, som reddet Deres liv og lot hans far omkomme.

Han har bekjendt at hensigten med hans besøk hos Dem var at reise et krav paa Deres hjælp; men i ungdommelig generitet og trykkel av de fremmede, fine forhold hos Dem blev hans moralsk vel grundede fordring kun et almindelig tiggeri. Skuffet og selvbebreidende har han latt sin bitterhet og avmagtsfølelse ta magten, og i desperation har han saa slukket ild paa Deres eiendom. — Nu skal De hjelpe ham, Olsen, De og Deres hustru, han har kravet paa Dem!“

Olsen reiste sig, og stod taus et øieblik, gik derpaa bort til sin hustru og tok hendes haand.

„Kan vi faa tale med ham nu, saksfører?“ spurte han dæmpet og langsomt.

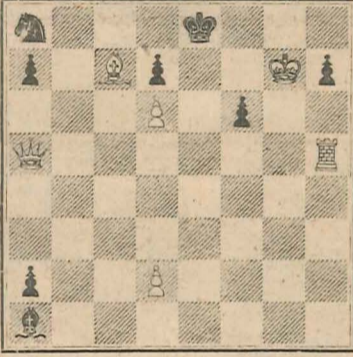
„Helst ikke nu, han trenger til ro.“

„Det gjør jeg endnu mer.“

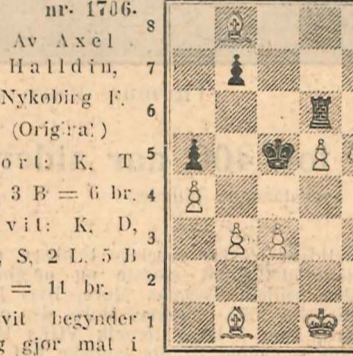
„Kom saa da! — Men behersk Dem endelig, — husk paa, at han er syk, syk paa sjælen, og maa behandles som en syk. Han er en forbryder, en grov forbryder, og gi De ham en anden opfaling, saa skader De ham, — men naturligvis, en forbryder kan man l'gi!“

Litt hodebrud.

Schakoppgave nr. 1705.
Av V. Thomsen, Helle up. (Original)
Sort: K, S, L, 5 B = 8 br.
Hvit: K, D, T, L, 2 B = 6 br.
Hvit begynner og gjør mat i 3 træk.

Schakoppgave nr. 1706.
Av Axel Halldin, Nykøbing F. (Original)
Sort: K, T, S, 3 B = 6 br.
Hvit: K, D, T, S, 2 L, 5 B = 11 br.
Hvit begynner og gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakoppgave nr. 1703.

1. T a 3 — d 3, e 4 × T. 2. D a 4 × f 4 †, L × D, 3. e 2 — e 4 Mat.
1. . . . . e 4 — e 3. 2. T d 3 × e 3.
1. . . . . f 4 — f 3. 2. T d 3 × f 3 †.
1. . . . . S e 8 ligeg. 2. S g 6 — e 7 †.
1. . . . . Trusel: 2. T e 3 — e 5 †.

Løsning av bokstavkvadraten i forr. nr.:

S	U	D	A	N
U	T	O	P	I
D	O	V	R	E
A	P	R	I	L
N	I	E	L	S

Løsning av forskyvningsoppgaven i forr. nr.:

YELVA
MARGIT
HELGA
HULDA
GERDA
ALMA
MARTHA
MARIE

To regneoppgaver.

1. Find fire tal, der alle har forskjellig verdi, men som dog alle er dannet av et og det samme tal, og leg dem sammen, saa de gir 111,096 som sum. Hvilket er det for tal?

		17
15		

2. De syv ulike tal 1, 3, 5, 7, 9, 11, 13 skal anbringes saaledes i kvadratens 7 tomme felter, at summen av de tre tal i hver lodret, vandret og diagonal rad utgjør 27.

Sommerliv.

Naar hesten gaar for plojen kan denne bare trække en enkelt fure av gangen. Denne mangebladede plog som trækkes av motorvognen lar seks, otte, ja, kanske ti furer for hver gang.

Motoren avløser bondens hest

Det var i Amerika den første industrialisering av landbruket begyndte. Den enkelte farmers besiddelse var ofte saa stor, at den med den lille arbeidskraft, som var at opdrive, slet ikke kunde tænkes tilsaadd og høstet, hvis ikke maskinene kom til hjælp, og høsten kunde være saa enorm, at den slet ikke kunde bringes i hus, hvis den ikke avtreskedes paa maskiner. Det var denne trang til maskinhjælp som tvang menneskene til at konstruere de saamaskiner, meiemaskiner og treskeverker, vi nu anvender i hvert sogn og hvert land. Men det var bare den sidste halvdel av arbeidet man blev hjulpet med. Den første og ikke mindre vigtige, jordens beredelse, stod endnu tilbage. Først i de sidste tider er maskinbyggeren her kommet bonden til hjælp. Til gengjæld er det gaar hurtig, og vi staar nu utvilsomt foran en revolution i landbruket.

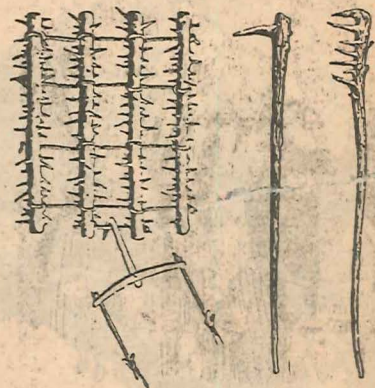
Frå naturens haand er jorden ikke utrustet til at være særlig gavmild mot menneskene og skaffe dem føden. Blev den overlatt til sig selv, vilde den ikke gjerne frembringe netop de plan-

ter og vekster vi har bruk for til os selv og vore husdyr, hvorimot det vilde myldre med alle de for os unyttige vekster, vi kalder ukrudd, og som er kulturplantenes svorne fiender. „I dit ansigts sved skal du æte dit brød!“ Fra det øieblik menneskene begyndte at ta sin føde av jorden, forstod de at de ikke kunde overlate denne til sig selv, men at det blev nødvendig at behandle og bearbeide den for at fjerne ukruddet og skaffe kulturplantene de bedst mulige betingelser for deres spiring, trivsel og modning. Saalænge jord er blit dyrket, har menneskene stræpt efter at gjøre jordbehandlingen saa god, let og fuldstændig som mulig. For tusener av aar siden maatte man nøie sig med at sætte en kroket gren i jorden for at trække en fure og derpaa knuse muld-klumpene med en yderst primitiv harv. Nu er vi naadd til den motordrevne plog og kultivator. Et uhyre arbeide ligger imellem.

Det stod allerede de første av jordens dyrkere klart, at hvad det særlig gjaldt om var at bringe de øverste jordlag, hvor plantenes rotter under spiringen skal fæstne sig og finde næring, i saa løs og findelt en tilstand som mulig. Man skal berede det saadde frø det bedste og bløteste leie,

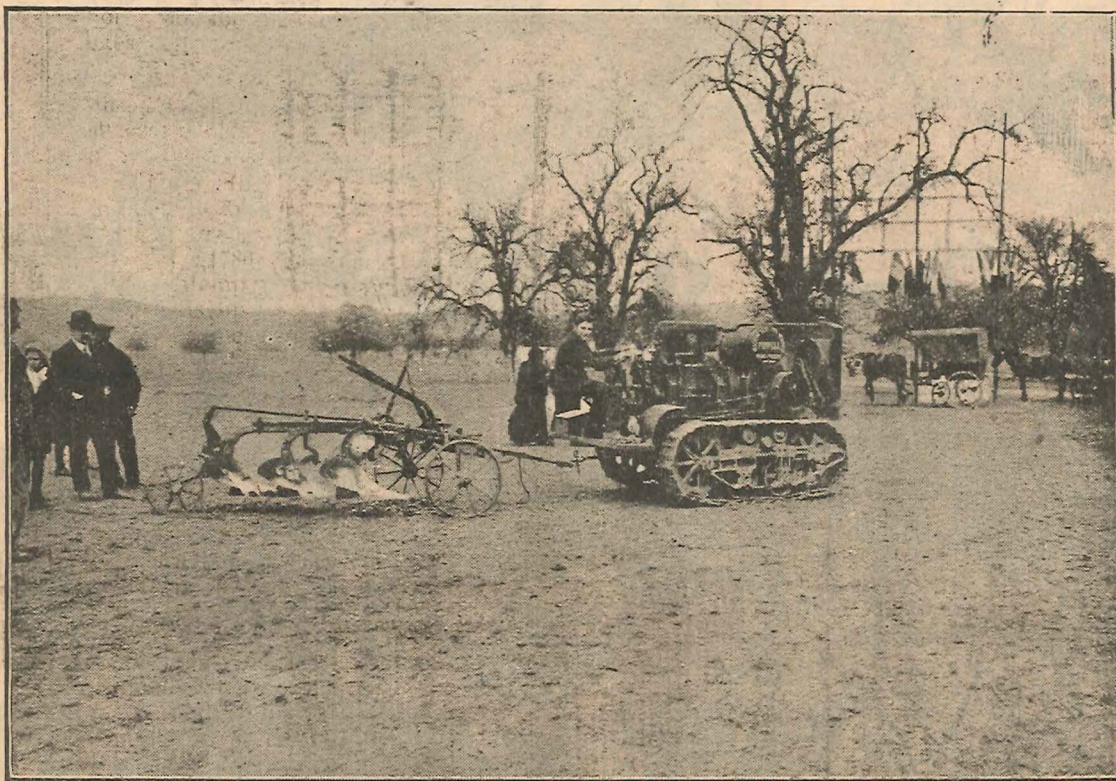
for at frøet hurtig kan spire og den unge plante hurtig utvikles, før det mindre kræsne og som oftest mer haardføre ukrudd vinder frem og faar overtaket. For at utføre denne jordbehandling og vel at merke utføre den netop paa det rette tidspunkt, maa man imidlertid ikke alene ha saa fuldkomne jorddyrkningsredskaper som mulig. Man maa ogsaa ha den fornødne trækraft til disse. Hittil har man til at trække redskapene i alt væsentlig bare hat dyrisk kraft ihvertfald her i landet. Hester og okser, til sine tider endog kjøer, har sammen med menneskene i den bokstaveligste forstand maattet fravriste den gjenstridige jord det nødvendige til livets ophold. Men som bedriftene blev større og større, saa man at det gjaldt om at finde og anvende en kraft som kunde holde længer ut end den dyriske, og som man kunde forøke efter behov, saa man praktisk talt kunde bli uindskrænket herre over arbeidshastigheten og arbeidsmengden. Man indsaar at det vilde betale sig at behandle jorden til større dybder end hittil, og de forsøk man anstille slog uigjendrivelig fast, at hvis man kunde faa sæden saadd det tidligste, jorden paa nogen maate var bekvem til, vilde utbyttet baade i kvalitet og kvantitet i høi grad forøkes.

Det var naturlig, at man straks tænkte paa dampen som den kraft, der skulde avløse dyrets. Allerede i 1780 uttok dampmaskinens oppfinner James Watt patent paa en damp-plog, men først i 1836 saa man den første damp-plog i virksomhet. Det var i England. Det var forøvrig ogsaa i England, at anvendelsen av damppløger

Av disse enkle redskaper betjente vore forfædre sig. Plojene var nogen grener med en eller flere takker paa, hvormed man klorte litt op i jordlagene. Harven bestod bare av nogen grener bundet sammen med lærstrimler og besat med smaapinder, og som man trak henover jorden

forst vandt utbredelse, og efter England kom Amerika, hvor de mægtige jordeiendommer med tusener av akres land og forholdsvis liten arbeidskraft til dem gjorde mekanisk trækraft i høieste grad ønskelig. I 1858 bragte englænderen Fowler den første virkelig praktiske damp-plog paa markedet, og den fandt endel anvendelse

En trefuret plog som med sine tre plogklinger gjør tre hesteplogers arbeide, ja, mer, end det, for dens plogjern gaar meget dypere i jorden, end hesteplojen gjør. Man ser at motorvognen som trækker plojen løper paa larvefotter som en "tank". Det betyr at stigninger og fald i terrænet ingen hindringer er for den.

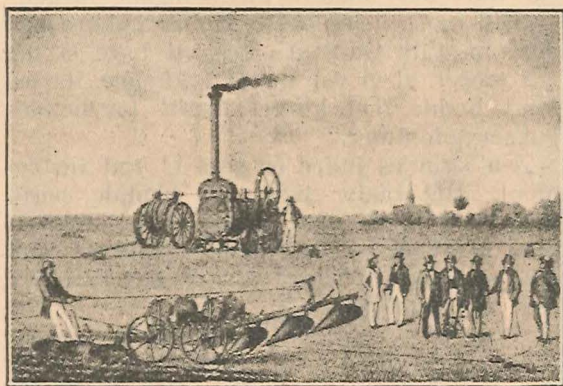
Meget dyptgaaende plog. Det arbejde den udfører kunde ikke tænkes utført ved hjælp av dyrisk trækraft.

baade i Amerika, England og Frankrike og særlig i Ægypten, hvor man da forberedte en utstrakt dyrkning av bomuld. Det var i Ægypten særlig den berømte tyske ingeniør Max von Eyth, som indførte damppløgen. Pløingen foregik paa den maate, at man maatte stille op en lokomobil paa hver side av marken, som skulde pløies, og forbinde dem med lange jerntrosser, hvortil plogene saa var fastgjort. Det kostet baade megen tid og megen arbeidskraft at faa opstilt og flyttet de tunge, dyre maskiner, og utgiftene hertil viste sig snart for store i forhold til hvad der tjentes ind.

Anderledes er forholdet med den oljedrevne motor som drivkraft. Dette lille mekaniske vidunder, motoren, som har tillatt menneskene at flyve som fuglene og dykke ned i vandet som fiskene, kan nu spændes for selve landbruksmaskinen og benyttes fuldstændig som et forspand av okser eller hester. Ligger skiffene ikke altfor ubekvemt og indtilret i hverandre med kiler og spidser, og er jorden bare nogenlunde drænet og ikke altfor opfyldt med store, fastsittende stener, kan motorer av de nuværende konstruktioner arbejde ganske godt. De vanskeligheter som nu og da kan vise sig paa grund av særlige forhold, vil sikkert snart bli avhjulpet ved de bestandige forbedringer, hvorpaa saa mange opfindsomme hjerner arbeider.

Fordelene ved motorkraften er mange, og de er selv for en ikke gaardbruker lette at faa øie paa. Jorden kan behandles til større dybder end med dyrisk forspand. Der kan utvikles større kraft, der kan kjøres med større hastighet, og der kan følgende oppnaas bedre resultater, hvad findeligen angaar. Hvis maskinen er bygget med larveføtter som tank'en, spiller det ingen rolle, om terrenget er bakket eller ikke, høist brukes der litt mer olje. Raader bonden over fornøden kapital, kan han anskaffe sig saa mange redskaper, at han er istand til at faa sin jord færdigbehandlet paa meget kortere tid, end det tidligere var ham mulig. Han kan endelig indskrænke sit dyre hestehold meget betydelig og derved spare en mængde

penger til for utenfor de egentlige arbeidssæsoner. Hesten skal jo ha mat ogsaa naar den ikke arbeider men motoren kræver intet som helst uten nu og da litt pudning, naar den

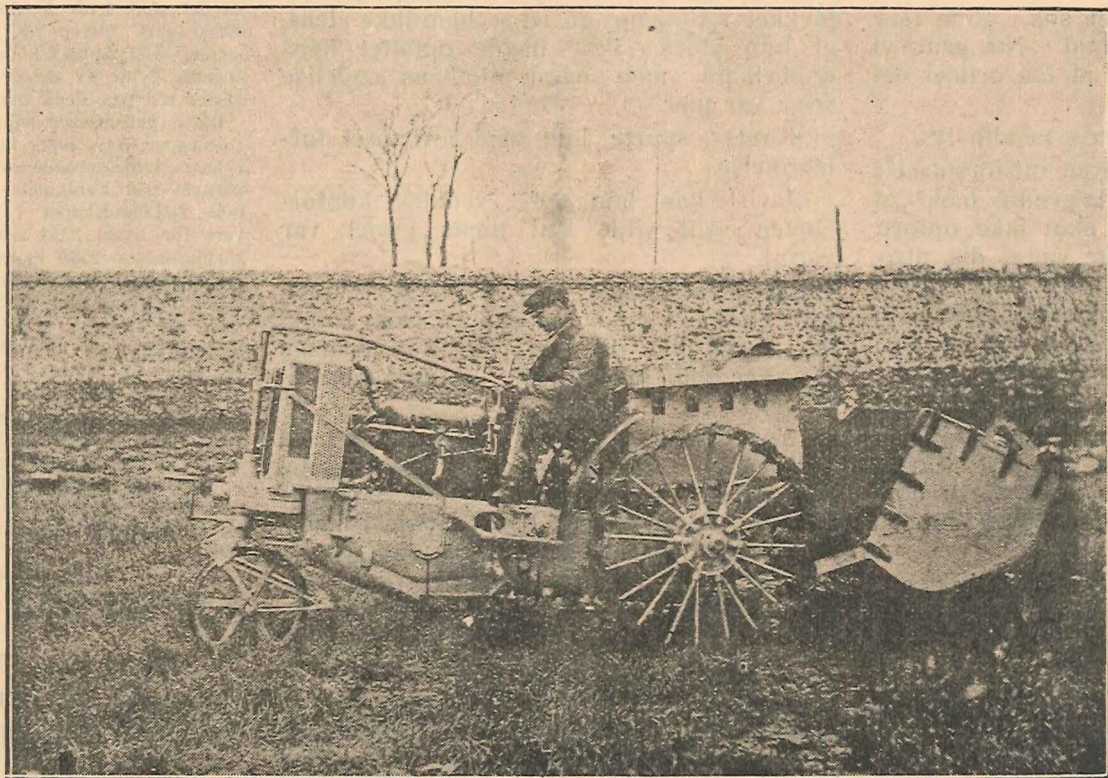

Da damppløgen blev prøvd i 60-aarene. Pløgen blev ved hjælp av staairaadkabler trukket henover jorden og drivkraften blev levert av et lokomobil. De store forhaabninger man satte til damppløgen gik aldrig i opfyldelse.

efter benyttelsen hviler ut inde i redskapskurene. Ogsaa den menneskelige arbeidskraft vil

kunne indskrænkes betydelig, hvilket jo vil faa stor betydning i de lande, hvor man nu maa indforskrive sæsongarbeidere til landbruget. Naturligvis vil sæsongarbeidene av motorkraft betinge en delvis omlægning av landeindommenes drift paa endel omraader. Hesteopdrætningen, som nu mange steder gir en god indtægt, vil det f. eks. bli nødvendig at indskrænke noget, og da man kommer til at undvære endel av hestegjødningen, vil man bli nødt til i endnu højere grad end før at anvende kunstgjødning. Men alt dette vil vore tiders oplyste bondestand med forholdsvis lethed komme over. Det vigtigste maa nu sies at være, at man utvilsomt er naadd ind paa en vei som synes at føre til uante muligheter for en intensiv og rentabel drift i tiden som kommer, og i hvilken verden gjerne skulde se at faa helet alle de saar, den tilføjede sig selv i krigens fire aar lange ragnarok. Der er saa megen forsømt jord at ta under pløgen nu, der er saa mange tomte lagre som skal fyldes, hvis verden skal komme i ballance, at alle midler maa brukes. Motoren lover at ville gjøre menneskene god tjeneste i jordarbeidet.

I England, Frankrike og Amerika især arbeider man med spændt energi paa den store revolution i jorddyrkningen. Vi kommer ogsaa snart efter herhjemme, og før der er gaat mange aar, vil vi ha set oljemotoren, som for plog og harv, kultivator og tromle har avløst bondens hest.

En gjødseispreder i arbejde. Samtidig med, at den skjærer jorden op, blander den denne med kunstgjødselen.

Utænkkelig.

En irlænder, som ikke var forbudsfanatiker, blev arrestert i Arizona og anklaget for at ha solgt whisky og derved overtraadt forbudsloven. Han fik imidlertid en udmerket forsvarsadvokat. Denne vendte sig til retten og sa:

„Deres høvelbaarenhet, ærede herrer jury-mænd!“

Derefter fulgte en dramatisk pause, indtil advokaten fortsatte:

„Se paa den anklagede.“

Ny pause.

„Tror I, naar I skal være ærlige, at anklagede vilde sælge en flaske whisky, selv om han hadde en?“

Anklagede blev frikjendt.

Barnesygdomme.

Av

Axel Høst.

Kontorchef Bern holdt paa at knyte sit hvile slipp, da han hørte sin datters ophidsede stemme fra dagligstuen.

„Pokker ogsaa! Hvad kan det nu være iverien?“ tænkte han og trak med et ærgerlig ryk slipset paa plads.

Nu blev døren revet op og fru Gudrun styrtet ind.

„Du kommer høist ubeleilig,“ brummet han. „Som du ser staar jeg netop paa sprang til at gaa ut, saa hvis du vil mig noget særlig vil jeg anbefale dig at skynde dig.“

„Aa, du aner ikke hvor ulykkelig jeg er,“ hulket hun og sank ned paa en stol med ansigtet gjemt i hændene.

Kontorchefen tok denne tilsynelatende allarmende meddelelse med overlegen ro og spurte bare rekognoscerende, mens han uforskyrret fortsatte paaklædningen:

„Har dere trøttet igjen?“

„Nei — nei — men jeg gaar aldrig tilbake til ham mer!“

„Hvad skal nu det bety, Gudrun?“ sa han hebreidende med et ærgerlig kast med hodet.

„Jeg vil bli hos dig, far — jeg kan ikke holde ut at leve sammen med det menneske mer!“

Hun hævel sine vaale øine mot ham med et saa hjælpeløst og fortvilet uttrykk at det maatte røre en sten.

Kontorchefen hadde nu ikke det mindste av en slens natur, men var tvertimot meget mottagelig for andres sorger — en kjendsgjerning som til sine tider ikke var fri for at volde ham endel besvær, da det ofte kom paatvers av hans beregninger.

Men her kunde hans varme hjerte ikke spille ham et puds, da han følte sig ganske overbevist om at dybden av hans datters ulykke ikke var saa stor, at det var nogen overhængende fare for at hun skulde drukne, og med en smule behændighet haabet han i en fart at kunde trække hende paa det tørre igjen.

„Ja, ja,“ sa han med et suk. „Saa faar jeg vist heller ringe avbud. Nu gaar vi ind i dagligstuen og ser at faa ordnet det med det samme.“

Han gik selv iforveien og tændte lys.

„For at forebygge enhver misforstaaelse maa jeg straks si dig,“ begyndte han, „at den slags komedier kan man ikke opføre, medmindre din mand har været dig utro, været brutal eller begaaet en eller anden vanærende handling. Jeg tror at kjende Knut saa godt, at vi paa forhaand kan se bort fra disse hypoteser. Har jeg ikke ret?“

Gudrun bekræftet det med et svakt nik.

Tilbake blir allsaa bare et av dine sedvanlige anfald, hvor du tror, at verden holder paa at gaa under, bare fordi dere har hat en liten kontrovers over en ren bagatel —

Gudrun vilde indignert tilbakevise denne hasarderle paastand, men hendes far gav hende ikke tid, men fortsatte ubønhørlig i en streng tone:

„Jeg kjender dig, min ven, fra tidligere anledninger. Du har allerede gjentagne ganger tillatt dig at ringe til mig i ministeriet med dine beklagelser, og nu er det kommet saa vidt, at du løper hjemmefra!“

Den lille frue sat som forstenet med op-

spille øine, og det forekom hende at alt i verden pludselig stod paa hodet.

„Du er din mors utrykte billede i det kapitel,“ vedblev kontorchefen. „Der er bare den forskjell, at mens hun maatte reise med toget for at naa til sine forældre, og jeg saa bakefter maatte betale reisen, kan du nøie dig med sporgvognen. Jeg vel ikke noget værre end at løpe til sine forældre og beklage sig. Det minder mig alltid om en skolegut som sladrer om en kammerat. Og det vil du da indrømme mig er molbydelig. Herregud! Hvorfor ialverden skal jeg dog blandes ind i eders uoverensstemmelser? Dere maa da være gamle nok til at kunne klare det alene!“

Gudrun hadde under denne utgydelse samlet sig saa meget, at hun forstod, hvor litet hendes far var istand til at bedømme ikke alene det foreliggende tilfælde, men i det hele tat alle de rørelser som foregaar i en kvindes sjæl.

„Mor skulde ha levd,“ sa hun bittert. „Hun vilde ha været ganske anderledes forstaaende og kjærlig.“

„Ja — mor!“ vrængte kontorchefen. „Saa kunde dere passende ha siltet og graat sammen hele aftenen og natten med, skulde det ha været.“

„Din spøl kan du spare dig,“ svarte Gudrun koldt, „og din medlidenhet vil jeg helst være skaanel for, da jeg har lært dine avstumpede følelser at kjende. Stakkars mor! Ja, hun har sikkert gjennomgaat meget.“

„Din mor vil jeg helst ikke disputere med dig om, lille Gudrun. Jeg vil bare si dig saa meget, at vi var meget lykkelige, da jeg først hadde faat kurert hende for hendes barnesygdommer.“

„En kvindes indre er som et fint instrument. Det taaler ikke din brutale berøring,“ sa hun med martyrmine. „og da dine begreper er saa ganske haabløse, indser jeg ikke, hvorfor vi skal si hverandre fler ubehageligheter.“

„Begreper?“ brødt kontorchefen videre. „Det er da klart som dagen at du bærer dig mer end taapelig ad! — Naa,“ tilføide han litt roligere, „Knut kan jo selvfølgelig til tider være temmelig irriterende.“

Han avventet nu med spænding om denne triumf vilde ta stik hjem, eller om han kanskje hadde spillet den fortidlig ut og derved ødelagt hele spillet.

Han behøvde ikke at vente længe, for uttrykket i Gudruns ansigt sa ham ikke alene, at hun aldeles ikke hadde oppfattet hans dobbeltspil, men ogsaa at hans endelige seier var nær.

„Knut?“ spurte hun med forbauset fornærmelse.

„Javisst kan han det,“ vedblev kontorchefen som vilde smi mens jernet var varmt.

„Er det ikke nok med at jeg skal holde for? Skal det nu ogsaa gaa ut over Knut? Jeg synes ikke du med rette kan beklage dig over ham, far,“ svarte hun med voksende vrede.

„Naa — det vet jeg nu ikke,“ mente kontorchefen og saa ut paa den mørke gate, for at Gudrun ikke skulde se det smil som det var ham umulig at holde tilbake.

„Kanskje ikke netop ved en bestemt anledning, men i al almindelighet. — Naa, men det maa du jo ogsaa selv om, da du jo absolut vilde ha ham, skjont jeg —“

„Det er stygt av dig, far, at tale slik om Knut. Han har alltid vist dig alle de hensyn, du med billighet kan forlange av din svigersøn. Ja, mer endda, synes jeg.“

„Se, se!“ fløitet kontorchefen. „Derom kunde vi jo diskutere længe.“

„Nei!“ avskar Gudrun bitende. „Jeg kom-

mer hjem for at føle et forstaaende hjerte slaa mig imøte, og istedetfor ikke alene avviser du mine bekymringer, saa del maa isne hell ind til sjælen, men du prøver ovenikjøpet paa at nedsætte min mand i mine øine — saa, hvis du tror, at du gjør mig en tjeneste med det, tar du feil — og nu gaar jeg!“

„Hvorhen?“ spurte faren forsigtig.

„Hjem — selvfølgelig!“ svarte Gudrun og gik med hævel hode ut av værelset.

Kontorchefen smilte — nei, han lo, stille og lunl.

„Saa gik det jo allikevel som jeg vilde, og med Knut det prægtige menneske, kommer jeg nok overens, naar han erfarer, hvilken hjælp jeg i virkeligheten har ydet ham.“

Han saa paa uret.

„Det er udmerket! Jeg kan jo endnu naa seiskapet, hvis jeg skynder mig, og jeg er overbevist om, at jeg kommer til at more mig dobbelt godt ovenpaa det aperitif.“

Fjeldenes skjæbne.

Man pleier, naar man skal nævne noget som er fast og varig og rigtig istand til at trodse tidens tand, at peke paa fjeldene, det solide, urokkelige, uforgjængelige grundfjeld. Negtes kan det heller ikke, at blandt jordens ellers let hensmuldrende ting indtar urfjeldet en særplads. Havet, som aar for aar bortfører av det lave lands løse jord, kaster forgjæves sine fraadende bølger mot klippekysten, hvis tinder i stolt majestet synes foragtelig at skue ned paa de avmægtige bølger, som dog, naar det kommer til stykket, bare bestaar av „blott“ vand. Og hvad formaar blott vand overfor det haarde fjell!

Allikevel skal man være forsigtig med at tale om „de evige fjelder“. Ogsaa de er undergit hensmuldningens lov, omend processen forløper uhyre langsomt. Mange bækker smaa blir tilsidst til en stor aa, og litt det ene aar, og litt det andet aar blir i tidens løp til noget, og gaar der tilstrækkelig lang tid, blir „noget“ omsider til meget.

Paastanden om grundfjeldets hensmuldren er ikke en tankepaastand, men bygget paa erfaring, støttet av solide undersøkelser. Saaledes har videnskapsmænd beregnet, at Aareelven, som fra Berneralperne løper gjennom Haslidalen og gjennom Brienzer- og Thunersjøen og tilsidst styrter sig ut i Rhinen, hvert aar fører 135000 kubikmeter grus fra fjeldhøidene ned i sänkningen, ned i Brienzersjøen, hvis leie derfor stadig undergaar forandringer. Man har regnet ut, at det har krævet 14—15000 aar for sjøbredden at flytte sig fra Kirchetklippene ved Meiringen, der en gang i længst forsvundne tider beskylledes av sjøens vand, og bort til det sted, hvor bredden nu er, og efter andre 35—40000 aars forløp vil hele Brienzersjøen, som bare maaler 517 kubikkilometer i utri d'ord, være fullstendig fyldt av de grusmasser, Aareelven hvert aar tæsser av paa dens bund.

Disse grusmasser stammer naturligvis fra fjeldene i de egne. Aare løper igjennem. Hver kvadratkilometer i Aares kildeomraade ovenfor Meiringen blir hvert aar berøvet 250 kubikmeter stenmasse, og det vil si, at hele fjeldlandskapet i Reusz-egnen blir 1 meter lavere for hvert 3333 aar som gaar. Da nu Aares utspring ligger 2260 meter høit, vil efter 7532580 aars forløp hele Aaregletscheren være baaret bort og saa at si ligge „jevnet med jorden“. Den sidste klippeblok av Alpernes stolte kjede vil efter denne beregning i løpet av 10 millioner aar være malet til sand og grus og sunket i havet.

At denne kalkulation ikke er ren fantasi, viser et blik paa Schwarzwalds skjæbne. Schwarzwald var ifølge almindelig anerkjendt geologisk mening engang et høifjeldland, som ikke gav Alperne stort meget efter i hoide. Men vandets evige gnagen og kuldens sprængninger har etterhaanden jevnet fjeldkjeden, saa at den nu bare maaler beskedne 1000 meter i gjennemsnitshoide.

Man bør vælge sig andre symboler, naar man vil nævne noget som evig kan trodse tidens tand — de „evige“ fjelder er ikke evige nok.

Tankesprog.

En fars velsignelse gaar aldrig tapt.

Familien er opdragelsens hjerte.

De bedste forfriskninger paa en varm sommerdag.

Hvorledes man lager is.

Av I. Th.

Under Italiens azarblaa himmel har isen, anvendt som nydelsesmiddel, første gang set dagens lys. Her er dens hjemsted, og her har den kvæget mangen ildfuld neapolitaner, som var blit træt og sløv av den brændende solhete. Og naar sommeren nu har holdt sit indtog her bringer den for en kort tid et pust fra det skønne Italien og fra al Sydens herlighed

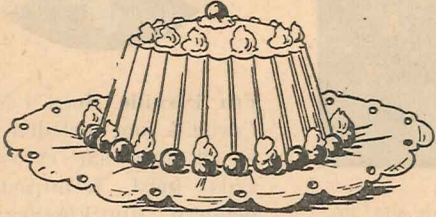

Fig. 1. Frugt-is garnert med kirsebær. Hvert andet bær er pyntet med en top floteskum sat paa gennem et kræmmerhus av papir. Paa samme maate er isen dekoreret ovenpaa.

til os nordboere. Solen har, naar den staar høiest, noget av den italienske glød i sine straalr, og vi, som ellers til andre tider kan længes efter sol og varme, stønner nu av hete og ønsker bare litt kjølig- het og et skyggefuldt sted at hvile paa.

Lysten til varm mat er helt forsvundet, og hus- modrene leter i kokebøkenes registre efter „kolde ret- ter og forfriskende menuer“. Og her lyder da det forlørende ord, der trods sin korthet dog indeholder en slik trolddom, at den trætteste vandringsmand eller den mest ophede lille frue vil føle likesom en kilde av friskhet riste igjennem sig bare ved at høre pa- rolen — is! Intet er bedre paa en varm dag, og intet kan saaledes som en portion is reise de sunkne livsaa- der til fornyet virksomhet og gjøre underverker i retning av en oieblikkelig opfriskning.

Is bringer altid en festlig stemning med sig og burde benyttes langt mer end tilfældet er. Om vin- teren findes den paa ethvert menukort ved større selskabelighet; men om sommeren er det jo netop vi behøver den, og da bør den anvendes i stor ut- strækning. Tænk, hvor en sammensætning av søndags- middagen vil faa forhøiet glans, om den avsluttes med is i en eller anden tilberedning! Og hvilken jubel vil ikke slaa den verdinde imøte, som paa en varm som- meraften byr de unge paa is i den skyggefulde have.

Derfor frem med isbøssen, for nu er tiden inde, hvor den bør benyttes!

Forberedelsene.

Ved tilfagning og frysning av is maa man helst være i besiddelse av en ismaskin, da anvendelsen av en saadan sparer tid og arbeide. Et almindelig melke- spand eller lignende kan dog likesaa godt benyttes; men den regelmæssige bevægelse av maskinen har me- get at si paa konsistensen av den færdige is. Paa de moderne ismaskiner er nemlig anbragt et haand- tak, hvorved hele maskinen dreies rundt om sin egen akse, og dette bevirker at dens indhold er i stad- dig bevægelse og derved blir bedre blandet og hur- tigere gjennomfrossent. Denne kræver ogsaa mindre is og salt og tilendebringer frysningen paa den halve tid.

Før man begynder paa tilfagningen, maa man ha det som skal brukes samlet om sig, nemlig is, spansk salt og salpeter.

Benyttes ismaskine er ca. 3 kg. is nok, men skal man bruke et spand maa isens mængde rette sig efter spandets størrelse. Det kan da være nødvendig at sikre sig mellem 6 og 7 kg. is, da man alltid behøver maa ha for meget end for litt. Isen maa ikke legges ned i for store stykker, men skal være hugget ibt, før den anbringes i maskinen eller spandet. Jo min- dre isstykkene er jo mer kulde gir de fra sig, ilet de begynner at smelte. Efterhaanden som isen under frysningen svinder ind, fornyes den med mer knust is. Knusningen av isen foretas lettest ved at de store stykker fyldes i en grov lerretspose som omvikles med hyssing oventil, slik at isen lukkes inde. Med en større hammer slaar man utenpaa posen og op- naar derved at faa isen knust paa en let maate, uten at stykkene springer omkring til alle sider. Isen kan ogsaa slaas itu ved hjelp av en grov stoppenaal og en hammer; men den første fremgangsmaate er den bedste.

For hurtig at opnaa en høj kuldegrad benyttes spansk salt og salpeter, som blandes med den knuste is. Almindelig grovt kjøkkensalt kan ogsaa benyttes, men den spanske salt som er havsalt er langt kraf- tigere end bergsalt og bør derfor altid helst brukes. Forholdet i blandingen av is og salt er 1 del salt til 3 deler smaathugget is og 20 gr. salpeter til hver kg. is. Til 6 kg. is skal der allsaa 2 kg. spansk salt og 120 gr. salpeter.

Frysningen.

Det første man foretar sig, naar man tenker paa at lage is, er at koke cremen eller fugten, hvorav isen skal tilberedes. Cremen stilles da til avkjøling i saa god tid, at den kan være helt kold, før den skal anendes. Naar cremen da er ferdig til frysning pakkes beholderen, hvori denne skal foregaa, med is og salt. Der er to fremgangsmaater for isens paa- fyldning i maskinen eller spandet.

1) Den almindeligst- metode er at blande den smaathuggede is godt med salt og salpeter, hvorpaa den legges ned omkring frys-bøssen.

2) Salpeteret rores i silet og stiles ved siden av ismaskinen sammen med isen uten dog først at blan- des med denne. Med en øse eller andet maal lægger man da 3 like store portioner av is i bøtten og derefter 1 del salt og salpeter av samme maal. Dette strøs henover isen. Slik blir man ved indtil isbøssen er fuldstændig omgitt av is paa alle sider, stadig brukende de samme maal. Denne sammenstilling av 3 deler is og 1 del salt har faat ry for at gi den bedste og fineste is.

Braker man ismaskin legges isen først i den yter- ste beholder, og lokket sættes godt paa og bankes fast. Den mindre beholder fyldes derpaa med cremen. Ogsaa her lukkes lokket forsvarlig til.

I mangel av maskine benyttes et kar eller et spand, som dog ikke maa være for bred, men bare saa stor, at melkespandet og den fornødne is kan faa plass i den. I bunden legges et lag is, herpaa stilles melke- spandet, og utenom dette pakkes is og salt. En 5—6 cm. av spandet maa rage op over isen, saaledes at der ingen fare er for at den saltede is kan falde ned i cremen og ødelægge denne, naar lokket tas av. Melkespandet skal staa i isen 5—10 minutter, før den fyldes, for at den kan være helt gjennomkold for cremen hejdes i. Denne paafyldning av isen maa foretas meget omhyggelig, da det gode resultat for en stor del avhenger herav. Før lokket legges over cremen, i melkespandet breides et stykke papir over dens aapning for at tette den fuldstændig. Nu tar man fat i hver sin side av hanken og dreier spandet frem og tilbake. De første minutter langsomt, senere hurtigere, idet man sørger for, at spandet stadig er i uavbrutt bevægelse.

Enten isen fryses i maskine eller i spand, maa man av og til se til cremen. Denne fryser nemlig først langs isbøssens sider og maa da med en deril ind- rettet spartel eller i mangel herav med en traske paa langt skaft skrapes fra spandets sider. Dette maa ske ovenfra helt ned til bunden, saa at den frosne creme, der er stivnet som et fast lag, løsnes og bja des med den indenfor liggende, endnu flytende, creme. Hvis denne proces ikke foretas, blir isen ikke jevn og sammenhæn- gende helt igjennem. Lok- ket sættes atter omhygge- lig paa, og man dreier igjen isbøssen paa den ovenfor beskrevne maa- e. Efter en liten halv times forløp er cremen da gjen- nemfrossen. Den kan nu spises straks eller hen- staa nogen timer i isen til man skal bruke den. Den frosne creme kan og- saa pakkes om i en eller anden is- form, som atter stilles ned i isen, hvor den staar i nogen timer, før den vendes av for- men og serveres.

Fig. 2. Chokolade- eller kaffe-is, anrettet i et hult gas. Isen er dækket med floteskum.

anbringes i en form, men bare vendes ut av beholderen, tas denne op av isen, og bøssen eller spandet tor- res godt av utenpaa med et i kaldt vand opvredent klæde, saa alle spor av is og salt fjernes. Derefter dyppes beholderen hurtig i varmt vand eller belæg- ges et øieblik med en varm klut som særlig dæker spandets bund. Er det frugtis som skal vendes, dyppes isbøssen i kaldt vand, da denne is som

Isen formes.

Hvis den friske creme ikke skal smeltes, men bare vendes ut av beholderen, tas denne op av isen, og bøssen eller spandet tor- res godt av utenpaa med et i kaldt vand opvredent klæde, saa alle spor av is og salt fjernes. Derefter dyppes beholderen hurtig i varmt vand eller belæg- ges et øieblik med en varm klut som særlig dæker spandets bund. Er det frugtis som skal vendes, dyppes isbøssen i kaldt vand, da denne is som

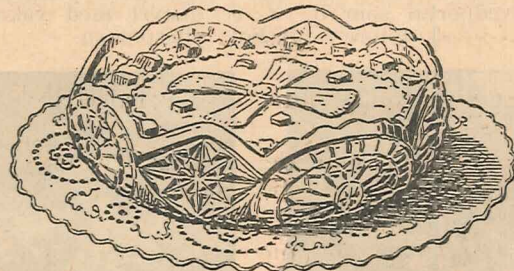

Fig. 3. Ananas-is spadet op i en krystalskaal. Paa midten legges en utskåret ananasskive og langs kan- ten stikkes store terninger av ananas halvt ned i en kranz av floteskum.

smelter meget let, vilde bli for flytende ved at sæn- kes i varmt vand.

Skal isen derimot i form, fyldes den fra isbøssen over i en slik. Fyldningen maa foretas omhyggelig, dersom den færdige anrettning skal bli tilfredsstillende. Efterhaanden som isen pakkes i formen, enten denne er flat eller dyp, bankes formen let nogen ganger mot et bord, hvorpaa er lagt et sammenfoldet klæde. Dette bevirker at formen fyldes likt over det hele, og at cremen ved de lette støt arbeides sammen, slik at den blir kompakt helt igjennem uten luftbuller hist og her.

Naar formen er fuld, maa den lukkes ekstra godt til, for den atter stilles ned i isen. En sikker tiluk- ningsmaate er at smøre et stykke papir (litt større end formens lok) med smeltet smør. Dette legges saa over cremen med den besmurte side opad mot det indvendige av lokket, og dette trykkes, idet det lukkes, nedover papiret. Er der endnu en liten spræk, hvorigjennem isvandet mulig kan trengte ind, smører man en strimmel papir paa samme maate og anbringer dette omkring formens aapning. Saaledes tilukket vil

der ikke mer være fare for indholdet. Formen stilles derefter ned i isen. Er den for brutt is smeltet i mellemtiden, hældes vandet fra, og ny is og salt fyldes paa. Formen staar saa stille heri uten at rores fra 1 til 3 timer efter formens størrelse og hoide.

Vanille-is.

Blandt de mange forskjellige slags is som kan til- beredes er en god vanille-is næsten noget av det bed- ste, man kan faa. Frugtis kan slet ikke stilles ved siden av denne, da den paa grund av sit vandede indhold hverken kan opnaa den smak eller konsi- stens som is av flote eller melk er i besiddelse av. En betingelse for isens delikatesse er at den ikke er allfor haardt frossen, men snarere slik at den er let at spade op eller let at skjære i. Derfor blir vanille- isen finere og bløtere, jo fler egg og jo mer sukker der tilsættes cremen, og omvendt blir den haardere, naar man minker paa disse ingredienser.

Bedst blir disse naturligvis naar cremen kokes av flote, men i disse dyrtider, hvor flaten staar i en uforholdsmæssig pris, foretrekker de fleste at bruke nysilt melk istedetfor. Dette kan ogsaa godt la sig gjøre, og resultatet blir endda udmerket. Man kan ogsaa gaa en middelvei og tilsætte halvdelen eller 1/4 liter flote. Den blandes da med den søte melk som derefter kokes. Floten kan ogsaa kommes i cremen, naar den er omtrent færdigfrosset. Den piskes da sliv, og der tilsættes et større eller mindre kvantum, alt eftersom huset formaar

Til vanil- le-is til 12 personer kokes først en creme av:

- 1 1/2 liter nysilt melk,
- 1 stang vanille,
- 10 egg, 1/4 kg. melis.

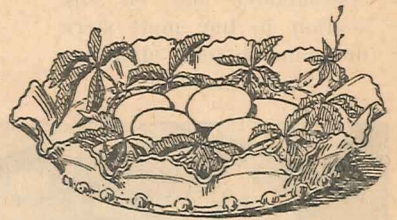

Fig. 4. Fugterede med frosne egg. Eggene legges paa et halvdyppt fat og omslynges av grønne ranker.

Melken kokes op sammen med vanillen. Egg- blomme røres hvite med sukkeret og hældes derefter i den kokende og stadig piskning. Det hele bringes til kokepunktet og tas derefter av ilden. Hældes op i en skaal for at avkjøles. Vanillestangen fjernes, og der rores av og til i cremen, til den er kold. Fyldes derpaa i is- maskinen som dreies 20—30 min. Isen er da ferdig og kan enten bli staaende nogen timer i isen eller pakkes om i en form som før forklart.

Kaffe-is.

(6 personer.)

Av 3/4 liter nysilt melk, 5 eggblokker, 125 gr. melis kokes en crem som tilsættes en sterk kaffeekstrakt tilberedt av 30 gr. friskbrændt kaffe og 1 del. vand.

Chokolade-is.

125 gr. reven chokolade oppløses i 1 del. kokende vand og tilsættes samme kvantum creme som ovenfor. Benyttes kakao istedetfor chokolade, maa cremen søtes mer. Er chokoladen meget søt, kan man nøies med færre egg og det halve sukker.

Den samme vanille-crem kan ogsaa tilsættes anden smag, for eks. av mandler eller nøtter. Disse støtes da først fint. Der skal 100 gr. avskallede nøtter eller mandler til hver liter creme. Naar de er støtte (eller har gaat gjennom hakkemaskinen), hældes 1 del. kokende melk over dem, og de staar heri godt et kvarter, før de blandes med cremen som sis efter kokningen. For at spare avsnitningen av cremen kan man koke mandlene godt ut i melken, hvori de har staat i blot, og gni dem gjennem en sigt, før mandellessen- sen blandet i cremen.

Frugt-is.

Denne skal fryse noget lenger end creme-is, da den ellers, naar den vendes av formen, vil smelte allfor hurtig. For at forhøie dens smag, bør man alltid blande citronsaft i den avsilte frugt. (Saften av 1 citron til 1 liter frugtsaft.) Ogsaa appelsinsaft kan anvendes enten alene eller blandet med citronsaften. Frugt-isen vinder yderligere i smag og blir fyldigere ved, naar den omtrent er færdig, at tilsættes stivpisket floteskum.

Frugt-is av jordbær eller bringebær.

Av 250 gr. melis og 1/2 liter vand kokes en sirup. Heri blandes 1/2 liter frugtsaft. Bærene trykkes gjen- nem en fin sigt, før saften blandes i sirupen. Kan man ofre litt rinskvin som blandes med vandet eller saften blir isen naturligvis finere av denne tilsetning. Det hele faar et opkok, avkjøles og fryses. Frugt-is bør behandles henvend en time i ismaskinen, for man kan forlate den.

Frugt-is a la parfait.

(6 personer.)

2 a 3 eggblokker piskes ekstra godt med 75 gr. melis, hvorefter eggmassen med let haand rores i 1/2 liter stivpisket floteskum. Tilstut blandes det hele med nogen skefulde syltet frugt, jordbær, bringebær eller lignende. Men der maa ikke følge noget av det flytende med. En halv snes makroner kan knuses og rores i tilsidst. Derpaa fyltes massen i en med olje

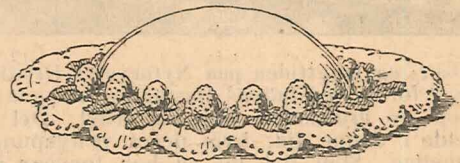

Fig. 5. Frugt-is anrettet paa en uthugget papirserviet, garnert med utsøkte jordbær hvitugget paa sine sider.

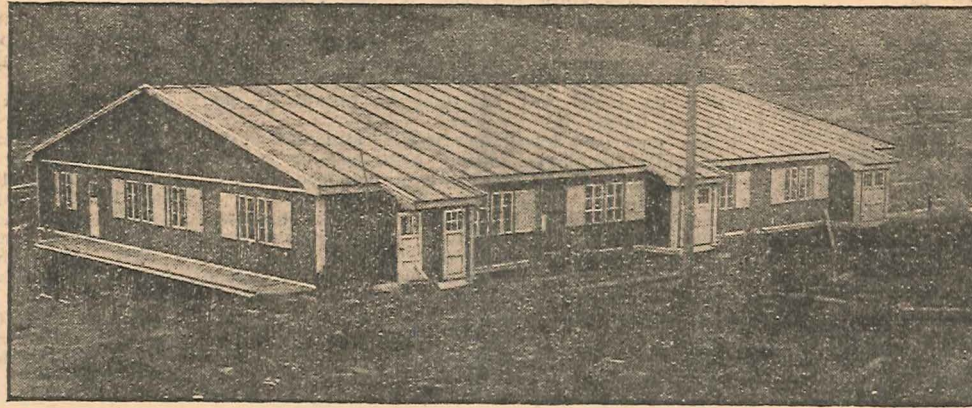

NYT FRA ALLE LAND.

Redigert av Kristian H. Holtvedt.

Handelsraad Celban hvis utnævnelse til sekretær for den skandinaviske sektion av Nationenes liga har vakt megen opmerksomhet, da spørsmålet om en slik sektion jo har møtt sterk motstand blandt almenhetens talsmænd.

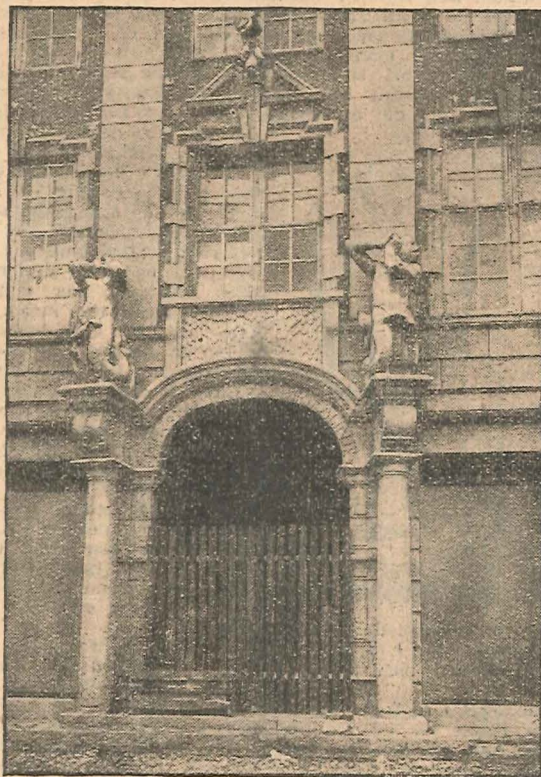
Spitsbergenspørsmålet spiller under fredskonferansens arbejde som man vet en viss rolle, og det interesserer særlig os nordmænd at Norges fortrinsberettigelse til øgruppen er under alvorlig overveielse. Vort land har jo store interesser deroppe og det har i høi grad bidrat til at skape levelige vilkaar der. Her ser man en ny messebygning levert av Norsk barakke- og impregneringskompani.

Fru Pernille Moen i Nordfjordeid som forleden fyldte sit 80de aar er en av Eids mest fremtrædende beboere. Hun kjender bygdens traditioner og historie som ingen anden og har været en av bygdehistorikeren Aalands ki der.

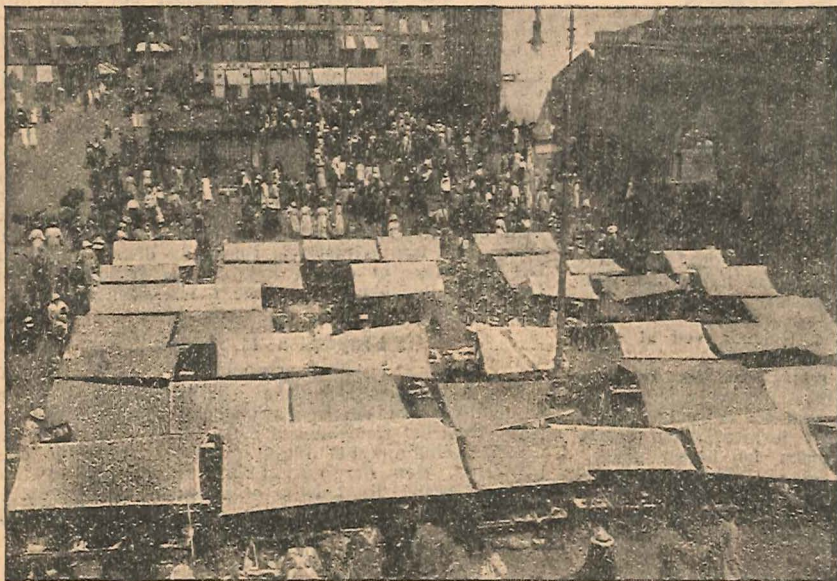
Norgesmester i cykkellop for 1919 blev den bekjendte Thomas Stryken av sportsforeningen „Orn“ paa Hadeland. Mesterskapsstevnet fik god tilslutning og forløp under stor spænding. Distancen var 100 km. og Strykens tid 3.07.12.

Amerikalinjens nye gaard i Kristiania fremtræder nu i en imponerende skjønhed efterat gjærdet er faldt. Her ser man bygningens prægtige hovedportal som bl. a. er utstyrt med vakre skulpturer. — Fot. Skarpmoen.

Norgesmester i tikamp for 1919 blev Helge Løvland, „Ørnulf“, Kristiania, som seiret i 9 av øvelsene og opnaadde en samlet pointsum av 7.062.995. Dette stevne foregik i Drammen, og deltagerne antal var 10. 2. pr. gik til Moss.

I bær- og frugttiden paa Nytorvet i Kristiania. I gamle dager var det en fryd for hovedstadens husmødre at „gaa paa torvet“ og gjøre sine indkjøb av grønsaker, bær og frugt. Det vilde sikkert ogsaa være tilfælde i denne tid, hvis deres pengepunger hadde været noget mer rimelige. Som det nu er har torvene imidlertid utviklet sig til rene slagmarker hvor bitre kampe utkæmpes mellem det priskontrollerende politi og forhandlerne. — Fot. Skarpmoen.

En merkelig brugdefangst gjorde man nylig ved Indre Fure — Stat. Brugden hadde faat en ile av en dræg elpar ganger om halefinnen og var tøret op efter den. En otte dages tid senere fløt brugden op og blev da slæpt til land. Det var et bæst paa 10 meters længde, og da den blev skaaret op viste den sig at indeholde ikke mindre end 8 tønder lever. Kjøttet var ubrukelig. Brugden er som man vet en av de største haiarter. — Amatørfot.

Den store opvask.

Mens man i seierherrenes land udfoldet store festligheder i anledning af den vundne seier og den for modstanderne saa knusende fredsslutning, mens man her hædret de døde og belønnet de levende heller med store æresbevisninger, udfoldes i de slagne land oprivende skuespil af en helt anden karakter. Nederlaget har her skapt et frygtelig virvar paa alle hold, og i tilknytning til seierherrenes krav paa utlevering af de personer som menes at ha ansvaret for krigs-udbruddet, eller som har begaaet grusomheder og brudd paa folkeretslovene under krigen, holder man ogsaa inden de slagne land selv stor opvask med dem som man der mener har ansvaret for ulykkene, mens der raader fuldstændig taushet med hensyn til de helliggjerninger og militære stordaaer som jo ogsaa her blev udført under krigen, men som til syvende og sidst nytteløst saa saare litet, at de helt og holdent er gaaet i glemmebogen overfor det forsmædelige slutresultat. Med den største opmærksomhed følger man rundt om i landene disse avsløringer, som kaster grelt lys over mangt og meget, og de skridt som i den anledning tas af de myndigheder der nu sidder ved roret. Det begyndte i midten af juli med de domme den tyrkiske krigsret avsa. Vi gjengir idag nogen af de domte personer. Her kommer i første række den berømte Enver Pasha, ekskeiser Wilhelms ven. Han var krigsminister i det tyrkiske ministerium i 1914 og sammen med indenrigsminister Talaat Pasha havde han hovedansvaret for at Tyrkiet kastet sig ind i den uheldige krig. Djemal Pasha var marineminister og han bærer ogsaa en

Enver Pasha som styrtet Tyrkiet i ulykken og derfor af krigsretten i Konstantinopel er dømt til døden.

Talaat Pasha, armenierens morder og Envers medskyldige, fhv. storvezir, som likeledes er dømt til døden.

Djemal Pasha som var marineminister og aapnet Konstantinopel for tyskerne. Ogsaa han er dødsdømt.

Djavid Bey, den tidligere tyrkiske finansminister som har begaaet vældige underslæp. Dømt til 15 aars lugthus.

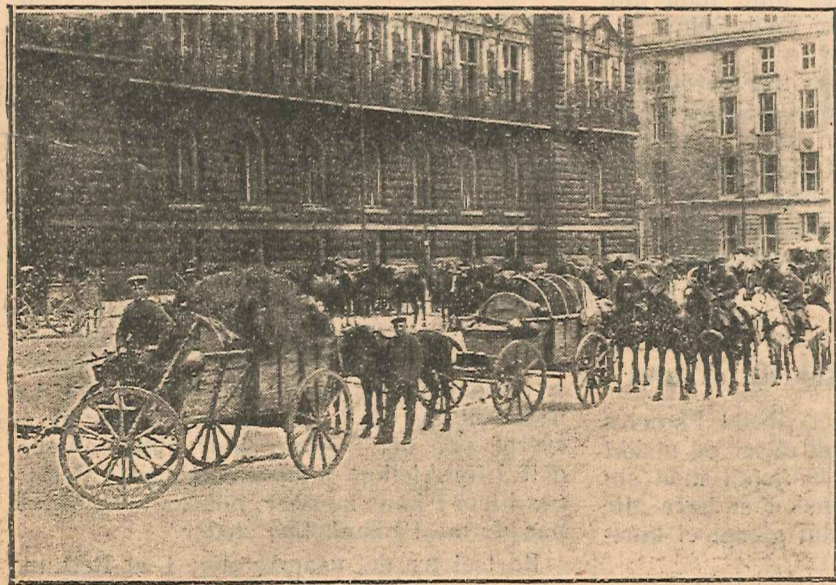
danske menighets overhode som proklamerede „den hellige krig“, blev dømt til 15 aars strafarbejde. Sic transit gloria mundi! Disse domme har vakt adskillig opmærksomhed verden over, men den kunde dog ikke maale sig med de avsløringer som den tyske regering er fremkommet med efter fredsslutningen.

væsentlig del af hovedansvaret. Disse tre som har saamange synder paa sin samvittighed er blit dømt til døden i contumaciam, mens finansminister Djavid Bey og den tidligere sheikul-Islam Moussakki-Assim Effendi, den muhame-

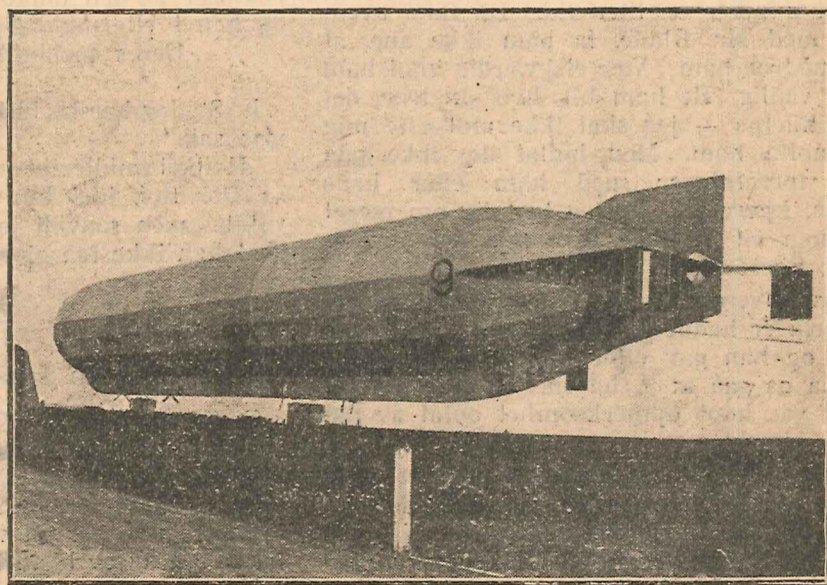
gen. Da regjeringen gennem førsteminister Bauer havde fremlagt sit program og stillet sig i absolut opposition til kommunistene paa den ene side og de reaktionære paa den anden reiste der sig en storm mot regjeringen, som nu fik det travlt med at ride denne av. Erzberger fremkom med en række avsløringer av aarsakene til at alle forsøk paa itide at skaffe centralmagtene fred, og paa den føleligste maale rammet han dermed al-tyskerne som ikke kunde gjendrive disse uttæser men maatte indskrænke sig til at rette motstøt mot ham ved at paastaa at ogsaa han var for krigen og for dens fortsættelse uagtet han visste hvoledes sakene stod. Erzberger blev dog ikke svar skyldig. I tilslutning til ham fremla ogsaa førsteminister Bauer og utenriksminister Müller for nationalforsamlingen dokumenter som for alld har avlivet legenden om Tyskland som den uskyldig angrept part og om det dengang officielle Tysklands angivelige kjærlighet til fred og forsoning. Ved disse avsløringer er den rolle Tyskland har spillet i verdenskrigen usminket kommet for dagen.

Da kaptein Fryatts lik kom hjem til England. Han hædredes som Miss Cavell som en av nationens helter, og englænderne gav ham en høilidelig begravelse. Her ser man sjøofficerer og matroses trække kisten paa en kanonlavel fra damperen til jernbanestationen i Dover. Englænderne har som man vet krævet utlevert den tyske admiral Schröder der underskrev kaptein Fryatts dødsdom, og de regner denne ugrundede henrettelse til som en av tyskerens værste ugjerninger.

Det urolige Tyskland. General Lettow-Vorbecks tropper foran raadhuset i Hamburg efterat spartakistenes 6 mands-regjering var drevet ut av dette. Streikene og uroen i Hamburg truet en stund den tyske levnetsmiddelforsyning paa det alvorligste, men riksforsvarsminister Noske forstod her som saa ofte ellers at dæmpe uroen med vaabenmagt. Streikebevægelsen i Tyskland vedvarer imidlertid stadig væk, og regjeringen har sin fulde hyre med at bevare magten.

Luftens erobring staar nu paa programmet i alle land, og de uhyre fremskridt man har gjort paa dette omraade under krigen søkes nu nyttiggjort for fredelige formaal. Her ser man det engelske luftskib „R. 9“, det første englænderne har bygget efter „det stive system“. Det rummer 23,000 kubikmeter, har tre motorer med 600 hk., en besætning paa 14 mand og to gondoler. Det kan løfte 24 ton og tilbakelægger 4000 kilometer uten mellemlanding.

I LEDIGE TIMER

EN UTVALGT
ROMAN- OG NOVELLESAMLING

En snare av guld.

Av

I. I. Bell.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

„Jeg — haaber det, kjære Dorothy. Der er allerede hændt et mirakel,“ stammet han. „Saa — men himlen alene vet det!“

Han gikk bort til ham og la armen om hans høide skuldre, idet hun hvisket:

„Er der noget, jeg kan gjøre?“

Han svarte ikke.

Hun tvang sig til at være rolig og fattet og spurte ham ut om Mr. Glades firma.

Han svarte sine svar med disse ord:

„Men de har forsaa vidt behandlet mig hæderlig, og hvis du ikke hadde sagt mig det, du sa før, vilde jeg ha haabet paa en lignende behandling for fremliden. End- og nu —“

„Kan du ikke bli kvil den afrikanske forretning?“ spurte hun.

„Bare ved at gaa konkurs.“

„Stakkars, kjære far! — Kan du ikke finde en kompanion som har mange penger? Du burde aldrig ha prøvd at bære en slik byrde alene. Jeg tror ikke, at jeg nogensinde kan tilgi Harry, at han ikke gikk i kompani med dig, likesom du før længe siden gikk i kompani med din far.“

„Jeg gjorde det mot min tilbøielighet, Dorothy. Kanske det er derfor, at jeg ikke har had held med forretningen. — Nei, der er ingen fristelse for en mand til at sætte sine penger i den. De sidste aars resultater vilde skremme ham. Jeg kan bare haabe og be, at der maa ske en forandring til det bedre før jeg helt er ruinert.“

Hun tørret øinene, bøiet sig ned og kysset ham.

„Du skal ikke bli ruinert,“ sa hun rolig. „Men nu ber jeg dig endnu mer indtrængende end før om at stole paa mig, — i det mindste en liten tid. Bli ikke uvenner med Mr. Glade, la ham ikke ane, at du mistror ham. Vær elskværdig imot ham som vanlig. Be ham hil, hvis du tror, det kan hjelpe — jeg skal ikke motsætte mig at motta ham. Men indlat dig ikke paa fler forretninger med ham eller hans firma, kjære far. Ja, jeg ber dig om meget — men vil du ikke love mig det alltsammen, kjære far?“

Mr. Silverest var træt; angstelser og bekymringer hadde gjort ham ældre end hans aar, og han gav efter for den unge pike.

„La os gaa ut i haven,“ sa hun, og litt efter var hans opmerksomhet optat av havens blomster.

Ashton Glades troløshet hadde en merkkelig indflydelse paa Dorothy's sindsstemning overfor David. Hun følte sin mistanke til Davids motiver til at hjelpe faren bestyrket, sandsynligvis av den enkle grund at Glades opførsel hadde rokket hendes tro paa mændene i almindelighet. Men under tiden drev den hende til den motsatte yderlighet, saa der var øieblik, hvor hun tenkte paa David som den eneste ven, hun og faren hadde. I slike øieblik la hun sær-

lig vegt paa den kjendsgjerning, at David — hvilke hans moliver saa end var — aldrig hadde gjort forsøk paa at indgaa nogen handel. Han hadde gjort hendes far en umaadelig stor og ikke fordret tjeneste, og han hadde bare til gjengjæld bedt om — ikke fordret — en tjeneste av dem. Til trods for at hendes tvil økedes hendes ønske om at lære ham nærmere at kjende. Hun avventet med utaalmodighet den følgende dags aftens komme.

Dorothy Silverest var en meget klok og begavet pike, men hun var tillike ikke saa litet lunefuld. Det faldt hende nu pludselig ind, at det kunde være fornuftig, kanske likefrem nyttig for hendes endnu litt taakede og usikre planer at studere Ashton Glade og David Starforth side om side. Hun gikk derfor ind til faren, hvis bekymringer ikke hindret ham i at søke trøst hos sine bøker i biblioteket.

„Nu ja, jeg overlater det ganske til dig,“ sa han, da hun hadde gjort ham bekjendt med sin idé. „Mr. Glade talte om at han hadde tænkt at se herind imorgen aften, men jeg sa til ham at jeg var optat. Jeg kan ikke indse, hvad godt der kan komme ut av det møte, og det forekommer mig ikke at være helt — hm — hensynsfuldt mot Mr. — jeg mener mot din fætter David —“

„Jeg mener at min fætter David sikkert er isand til at ta vare paa sig selv,“ sa Dorothy som følte sig meget tilfreds med farens maale at ta hendes anmodning paa. „Det vil ogsaa bibringe Mr. Glade den opfatning at jeg ikke har fortalt dig noget ondt om ham. Jeg vil skrive en billett til ham i dit navn.“

Billetten lød saaledes:

„Kjære Mr. Glade!

Far ber mig si Dem at hvis De endnu ikke er optat paa anden maate, vilde det glæde ham at se Dem her imorgen aften. Han vilde gjøre Dem og sin nevø, Mr. Starforth, bekjendt med hverandre, og han beklager at den tanke ikke faldt ham ind, da han i eftermiddag talte med Dem.

Deres forbindtlige

Dorothy Silverest.

E. S.: Jeg har besluttet helt at ignorere en viss sak.“

„Hvilket imidlertid er alt andet end sandt,“ sa Dorothy, idet hun la brevet i en konvolut: „men saavidt jeg kan forhindre det, skal han ikke faa gjøre far noget ondt.“

VI.

En middag, en spasertur og et brev.

David mottok Mr. Phin i „Hotel Planet“'s spisesal, og mens de indløk et let og utsøkt maaltid gjorde han ham bekjendt med sin fars historie. Mr. Phin ønsket at høre alle detaljer, men her vil vi kun gjengi et kortfattet utdrag av historien.

I firliarsalderen forlot David Bethune en indbringende stilling i utlandet og reiste hjem til England med sin kone og søn og bosatte sig der. Han hadde ikke nogen sterk hellbred og ønsket en beskjæffigelse som kunde gjøre ham til sin egen herre, og som kunde gi ham en anstændig aarlig indkomst

i forening med hans kapital paa ti tusen pund sterling.

Han gikk i kompani med Mandrake & Glade, et fonds- og aktiemæglerfirma med et uplettet rygte. Hans navn blev dog ikke nævnt i firmaet, da man mente det utilraadelig at forandre firmaets gamle merke. Men i løpet av et par aar opdaget han at firmaet med urette hadde sit gode ry, og at hans kapital hadde frelst det fra fallit.

David Bethune var en hæderlig og retskaffen, men ikke særlig klok mand. Han stilte et ultimatum til sine kompanioner. Til hans store forbauselse mottok de det og erklærte sig villige til ophæve kompaniskapet og tilbakebetale ham kapitalen. De lovet at hele saken skulde være ordnet i løpet av tre maaneder. Han maatte indrømme at det var et meget rimelig arrangement; han selv vilde behøve likesaa lang tid til at ordne sine affærer og forpligtelser med firmaet. Skjæbuen vilde at hans kone netop paa dette tidspunkt maatte gjennomgaa en alvorlig operation, og hendes helbredelse skred meget langsomt frem. Under disse forskjellige sorger og bekymringer blev David Bethunes nervesystem angrepet. Henimot slutningen av de tre maaneder fandt han det nødvendig ogsaa at arbeide om natten paa kontoret, og han søkte at bekjempe sin træthet og døsighet ved hjelp av kafein.

En eftermiddag da bankene hadde lukket, kom der en klient med en pakke obligationer og bad om at disse maatte bli opbevaret paa kontoret om natten. Mandrake og Glade hadde forlatt kontoret, og Bethune tok obligationene og la dem ind i sit eget pengekapsel. Vedkommende klient, som han ikke hadde set før, hadde stort hastverk fordi han skulde naa et tog. Først da han var gaat, opdaget Bethune at han ikke hadde faat nogen kvittering. Han talte om det til en av kontoristene og glemte det senere.

Han arbeidet til sent ut paa aftenen. Da klokken var omtrent ti, begynte søvnen at overvælde ham. Han tok den lille, flate krukke som stod paa hans pulst, og tok en av de tabletter den indeholdt. Inden ti minutter var han bevisstløs. Da han vaaknet smertet hans hode, men han gikk hjem uten mistanke om noget.

Om morgenen følte han sig bedre og gikk som sædvanlig til sine forretninger. Omtrent ved middagstid kom Glade — den nuværende Glades far — ind i hans værelse. Klienten var kommet for at hente sine obligationer. Bethune aapnet sit skap, men obligationene var borte. Glade tok det meget venlig og mente at hans kompanion i tanker hadde pulstet dem i sin lomme og tat dem med hjem. Bethune negtet indignert muligheten av en saa uforretningsmessig fremgangsmaate. Glade blev alvorligere og sendte bud efter Mandrake. Bethune kaldte den kontorist ind, med hvem han den foregaende aften hadde tatt. Kontoristen sa, at Mr. Bethune hadde omtalt at han ikke hadde mottat nogen kvittering, og han — kontoristen — omtalte endvidere, at han hadde set Bethune gjemme obligationene i sit skap, men tilføide at han, like før han forlot kontoret, hadde set at skapet hadde været aapent, og at Mr. Bethune hadde tat noget ut av det. Ja, han var villig til at sverge paa det. Senere blev obligationene, delt i forskjellige pakker, opdaget i Bethunes hjem i hans nærvær, noksaa listig skjult paa de mest utænkelige steder.

Bortset fra det usandsynlige i, at Bethune nogensinde kunde bli isand til at omsætte disse obligationer, var det et meget plumt og klodset komplott; men dog vilde omstændighetene at det skulde lykkes. Det blev nu Mandrakes og Glades tur til at stille ultimatum, og det lød saaledes: Bethune skulde skriftlig indrømme sin brøde og opgi

alle fordringer paa firmaet — i motsat fald vilde han bli meldt til politiet. Han fik en lime til at træffe sit valg i. Men han behøvede ikke en limes frist. Hans arrestation vilde utvilsomt medføre hans kones død. Det var hans faste overbevisning. Og han skrev sit navn under en skjændig usandhet, og om ikke længe forlot han landet sammen med sin hustru og søn, nedbrutt paa sjæl og legeme. Han gjenvandt dog tildels sin helbred og kjæmpet nu en haard kamp for livværelsen indtil rigdommen uventet kom til hans søn. Og endog det var paa en maate et haardt slag for ham, hvilket David nu forklarte.

„Naturligvis var hans vanære ikke blit omtalt i ulandet, men min far forlot England under mistænkelige omstændigheder. Jeg tror ikke at andre end min mor og jeg virkelig trodde paa ham. Min onkel gjorde det i sit testamente til en betingelse, at jeg skulde la hans — min mors pikenavn. Det var et haardt slag for far, og i begyndelsen tænkte jeg paa at la arven gaa fra mig. Men mor som indsaa hvilke goder den kunde bringe os, overtalte mig til at rette mig efter betingelsen. Nu vet De hvorfor mit navn er forskjellig fra min fars. Og under de nuværende omstændigheder gir denne forskjjel en fordel for mig, mener De ikke?“

„Det er mulig,“ sa Mr. Phin forsigtig. „Men i Deres sted vilde jeg nu ikke vurdere den fordel allfor høit. Ligner De Deres far — jeg mener, som Deres far var for tyve aar siden?“

„Jeg tror nok, jeg ligner ham; men selv om Mandrake, hvis jeg skulde træffe sammen med ham, opdager en likhet —“

„Da kunde han megal let søke oplysninger. Reddie Boon omtalte, at De ikke hadde andre venner end ham i London. Er det virkelig sandt?“

„Det var sandt. Nu haaber jeg at kunne tælle Dem blandt mine venner, Mr. Phin.“

„Ja, det kan De, hvis De vil utelade det, Mr. Nuvel, det blir to,“ sa Mr. Phin og saa paa cigaren. „Og hvad saa med den ældre herre og den vakre, unge dame. De spiste frokost med idag?“

Dette spørsmål forbauset David litt.

„Ja —“ begyndte han, men blev avbrutt av den anden.

„Plag Dem ikke med det, men jeg tror nok, jeg kunde gi en fuldstændig skildring av Deres foretagender siden De igaar kom iland i Liverpool. All med vore forretninger for øie. Ta mig det ikke mer ilde op end de er nødt til at gjøre, og si ikke et ord om Mr. Adrian Silverest og hans datter, hvis De helst vil slippe det.“

Til trods for sin ærgrelse maatte David le. „Jeg tilstaar at jeg har overveiet hvor meget eller hvor litet jeg skulde fortælle Dem om mine sidste oplevelser. Det er endel av dem, som jeg maa forlie — de tilhører ikke mig, forstaar De.“

Og den unge mand fortalte, at han hadde formaadd Mr. Silverest og hans datter til at spille rollen som hans slegtninger, men tiet om den finansielle del av saken.

Mr. Phin indrømmet alvorlig, at dette slegtenskap muligvis kunde ha sin fordel.

„Men,“ sa han, „jeg har endnu ikke had tid til at indhente oplysninger om Mr. Silverest og hans datter. Saasntart jeg har erfaret noget —“

„Jeg maa be Dem,“ avbrøt David ham, „om ikke at gjøre noget som helst forsøk i den retning, og det vil jeg meget gjerne ha Deres ord paa.“

„Som De vil,“ sa Mr. Phin, „men De handler uklokl. Imidlertid respekterer jeg Deres motiver, hvilke De saa end er, ogsaa Deres motiver for at ville beholde noget av saken for Dem selv. Men har De ogsaa noget

imot at fortælle mig, hvorfor De klokken 11,55 i formiddag med stor hurtighet gik gjennem dronning Viktorias gate?“

„En person som hadde utropt min fars navn, fulgte efter mig, og jeg ansaa det for bedst at undgaa hans opmerksomhet.“

„Ja, jeg vet at det har vist sig en person, som mente at gjenkjende Dem. Men hvorfor har De ikke sagt mig det for, Mr. Starforth?“

„Jeg vilde fortælle Dem det nu, men vi har jo haat saa meget andet at tale om, ikke sandt? — Manden lot til at bli meget forskrækket, og i begyndelsen fandt jeg det ubehagelig. Men senere tok jeg det ikke saa alvorlig. Det kan jo kanskje ha været flere mænd i London som kjendte min far. Og det er bare en av dem som har noget at bety for os.“

„Det kan være to. Vi maa ogsaa regne med kontoristen som avla ed. Og saa er det den person som skjulte obligationene i huset — uten tvil en kvinde.“

David smilte sørgmodig.

„Jeg indser at jeg vilde ikke komme langt uten Dem, Phin,“ sa han. „Min far vilde neppe anse det for umaken værd at forfølge saken. Han venter sig ikke store resultater av mit foretagende.“

„Man kan aldrig vite det,“ sa Mr. Phin. „Men la mig det ikke ilde op at jeg ber Dem om at være litt forsigtig overfor Deres nye slegtninger.“

„Jeg takker,“ sa David, som neppe kunde skjule sin ærgrelse. Hvorledes kunde dog nogen paalægge ham forsigtighet overfor den elskværdige gamle mand og hans præglige datter! — „Hvad mener De om at gaa ut i det fri? Jeg finder at London er kvælende inden fire vægger.“

„De blir nok akklimatisert. Men la os gaa ut, og hvis De ikke har noget mot det, kan vi tale nærmere om saken. Den vækker min store interesse, Mr. Starforth.“

De gik til Westend, tilbragte en tid i parken og kom saa ut i Bayswater. De stentret omkring i galene, langs terrassene og gjennem havene; Mr. Phin var fører uten at ha noget bestemt maal for øie. Men endelig slanset han brat foran en vakker gruppe huser.

„Her bor Mr. Mandrake,“ sa han, „i en kosbar leilighet i tredje etage. Som jeg allerede har meddelt i min beretning, er han peppersvend og lever tilbakefrukket. Kun nogen faa venner besøker ham av og til. At spille bridge hører til hans hovedfornöielse.“

„I Deres beretning staar det at han har et hus paa østkysten av Skottland.“

„Ja, paa et litet sted som kaldes St. Ann. Kanskje vi kommer til at besøke det, inden vi er færdige med saken. Han reiser ofte nordpaa om sommeren — av og til ogsaa om vinteren.“

„Jeg har faat det indtryk at Glade er en tevemand.“

„Ja, og paa overflaten en meget hverdagsaglig, ung mand. Men jeg skal nok ogsaa bore mig ind i hans hus. — Naa, nu vet De hvor Deres erkefiende lever, Mr. Starforth! Men det er tid nok til at søke ham her, mener De, vi maa først ha klarhet over hans handlinger!“

Mr. Phins tone var næsten humoristisk; han spøkte sjelden aapenlyst — og naar han gjorde det, var det bare en trist spøk.

„Jeg gad vite om han er hjemme nu,“ sa David. „De skulde vel ikke tilfældigvis vite, hvilke vinduer som er hans?“

I dette øieblik kom en mand ut av indgangsdøren og begyndte langsomt at stige nedover den brede trap. Løfteskinnet faldt ret paa hans ansigt.

Pludselig snurret David rundt paa hælen og gik saa hurtig, at Mr. Phin maatte skynde sig meget for at følge ham.

„Ganske rigtig!“ sa Mr. Phin, da de naadede det første gatehjørne. „Adlyd altid ikke som nu Deres instinkt for fare. Men det var ikke Mandrake, som kom ut av døren.“

„Det visste jeg,“ sa David, „for det var den mand som gjenkjendte mig i formiddag.“

„Aa — fordømt!“ utbrøt Mr. Phin, som for en gangs skyld aapenbart sine sande følelser.

„Hvorfor?“

„Fordi den mand er Mandrakes og Glades høire haand og første kontorist.“

„Hvad heter han?“

„Styles.“

„Det er altsaa den mand, som falskelig anklaget min far! Intet under at han har lagt sig til med skjeg!“

„Hm — ja,“ sa Mr. Phin, som nu var roligere. — „vi dumper midt ind i det hele!“

De gik videre i laushet, men pludselig la han sin haand paa Davids arm og sa:

„Mr. Starforth, jeg tror jeg kunde kjøpe den mand —“

„Han har jo solgt sig selv for tyve aar siden.“

„Selv om han ikke hadde det, saa vilde jeg dog gjøre forsøk paa at faa ham til at selge sig nu.“

„Søk at faa vite hans pris og si mig den,“ sa David. „Jeg skal ikke være kuipen. Men det er ikke klingende mynt, jeg helst vilde betale ham med!“

„Det kan ta litt tid, men jeg skal se hvad jeg kan gjøre. Jeg vilde meget gjerne vite, om han har forlatt sin chef noget om sit møte med Dem i formiddag. Men vi maa ha taalmodighet — og vi kan ikke gaa forsigtig nok tilverks.“

„Er det et litet vink til mig?“ spurte David leende.

„Og nu“ vedblev Mr. Phin uten at ta notis av dette spørsmål. „ber jeg Dem undskyldte mig for resten av aftenen. Dersom jeg skal ha et klart hode imorgen, maa jeg ligge otte timer i min seng.“

„Vi tar en automobil og saa kjører jeg Dem hjem,“ sa David, som ikke var i humør til at være alene.

„Meget forbunden,“ lod svaret, som blev gitt med en litt forlegen mine, „men jeg har endel at tænke paa og foretrekker at gaa. De kan se ind til mig imorgen for at høre, om der er sket noget. Og — endnu engang — pas godt paa Dem selv!“

Saa skilles de, og David kjørte til sit hotel.

„Jeg gad vite hvorfor Phin ikke vilde la mig følge sig hjem!“ tænkte David, men saa gik hans tanker tilbake til den triste sak, som hadde ført ham over havet til London.

Der ventet ham en overraskelse paa hotellet. Opvarteren overrakte ham et brev, som var blit avlevert av et bud straks efter, at han og Mr. Phin hadde forlatt hotellet. Han saa at adressen var skrevet med en kvindehaand, og hans tanker vendte straks tilbake til Mr. Silverest og hans datter. Da han aapnet det, blev han grepet av en foruroligende tanke. — brevet indeholdt kanskje en tilbakekaldelse av indbydelsen til den følgende aften. Men det var ikke saaledes: Dorothy skrev:

„Kjære fætter David!

Far kan ikke huske om han har sagt Dem hvilken tid vi spiser middag. Det er klokken halv otte. Vi spiser alene, men senere paa aftenen kommer kanskje et par venner.

De vil tilgi at jeg tilføier at jeg endnu ikke hell har vænnet mig til vort slegtenskap, men De kan trygt gjøre regning paa, at jeg ikke skal glemme det naar det er andre tilstede. De kan være sikker paa at min far og jeg gjennemfører hvad vi har

paalat os — saavel for vor æres som vor laknemmelighets skyld. Men jeg vil be Dem huske at min far blir gammel, og at hans helbred for tiden ikke er god, og at alt som har likhet med et chok eller en ubehagelig overraskelse, kan bli farlig for ham. Jeg er ganske villig til at gaa ind i mysteriet med lukkede øine og gjøre, hvad jeg kan for at hjelpe Dem saa længe, som det paa nogen maale ikke gaar ut over min far. Men ved det første tegn paa fare for ham eller hans helbred, vil jeg ikke la i betænkning at stille mig paa hans side imot Dem. Betragt ikke dette som skrevet med uvenlige følelser. Jeg ønsker bare at være ærlig overfor Dem.

Jeg vil foretrække at De ikke svarer paa dette.

Deres kusine Dorothy Silverest."

„Har der nogensinde levd en ærlig og oppriktig pike, saa er det hende," tænkte David. „Før eller senere vil jeg fortælle hende hele historien, hvis hun bryter sig om at høre den!"

Han læste brevet flere ganger og gik saa iseng. Han faldt hurtig isøvn, men tidlig paa morgenstunden vaaknet han med en følelse av uro og ængstelse.

„Du gode Gud!" mumlet han ved sig selv. „Hvor ubelænsomt av mig at handle efter den indskydelse! Sæt nu, at der hendte den prægtige pike og hendes far noget ondt! Det maa desværre indrømmes at Dorothy var hans første tanke. „Imorgen vil jeg gi dem deres løffe tilbake!"

Men til alt held faldt det ham ikke ind, at det næste dag kunde være forsent, — for ellers hadde han neppe sovet mer den nat.

VII.

Kompanonene.

Ashton Glade var meget tilfreds med indholdet av Dorothy's brev — eller med det han læste mellem linjerne — og det var netop det den unge pike hadde villet at han skulde læse. Han sluttet at han øiensynlig ikke hadde til hensigt at fortælle faren om deres samtale ved Mansion House station, og ikke heller var hun ved nærmere eftertanke tilsinds at stille sig altfor uvenlig overfor ham. Glade følte at hans saker igrunnen stod ganske godt, og om han skulde vinde spillet eller ikke avhang bare av, hvorledes han spilte det. Han hadde jo nok i sin lid været forelsket i adskillige kvinder, men ingen hadde han saa inderlig ønsket at vinde som Dorothy Silverest. Dersom han bare var slik stillet at han hadde kunnet bryte med Mandrake kunde han ha fridd til hende som en ærlig mand. Men den ulyksalige, private spekulasjon for to

aar siden hadde gjort ham absolut avhengig av sin ældre kompanon, og bare et mirakuløst held kunde befri ham.

Ikke destomindre gik han denne formiddag op paa kontoret i udmerket godt humør. Takket være Dorothy's billett hadde han noget at fortælle som sikkert vilde gjøre indtryk paa Mandrake. Han kom tidligere end vanlig, men fandt til sin forbauselse allerede Mandrake ved pullen. Idet han kom ind i værelset, gik Styles hurtig forbi ham og uten den sedvanlige, ærbødige hilsen.

„Godmorgen," sa Glade, da døren hadde lukket sig efter ham. „Har Styles endna ikke overvundet sin forskrækkelse fra igaar?"

„Styles trenger igjen til en fridag," sa Mandrake med et venlig nik. „Hvorledes befinner De Dem idag, Ashton? Jeg beklager at jeg var litt kort for hodet igaar — næsten uhøflig — var jeg ikke?"

„Aa, bry Dem ikke om det," svarte Glade litt forvirret. „Det krænket meg jo nok straks, Mr. Mandrake — jeg mener Deres hentydning til, at jeg ikke handlet reelt overfor Dem —"

„Men De er jo forelsket i denne pike?" sa hans ældre kompanon venlig. „Er De ikke?"

„Jeg benegter det ikke, men —"

„Det gaar ikke, Ashton, det gaar ikke. Saa sikkert som noget vil De før eller senere svigte Deres pligter mot mig og — mot Dem selv. For pikens skyld vil De føle Dem fristet til at skaane den gamle mand, hvad der for os vil bely —"

Mandrake gjorde et betydningsfuldt knips med fingrene.

„Jeg forsikrer Dem —" begynte Glade.

„De kan ikke overbevise mig."

„Vi De ikke stole paa mig?"

„Erlig talt — jeg kan det ikke. Dersom jeg kunde stole paa Dem, vilde jeg ha gjort Dem delagtig i hemmeligheten ved saken."

„Hentyder De til min daarskap for to aar siden, Mr. Mandrake?"

„Passiar, min kjære Ashton! Det vilde jo bare være hevnigjerrig. De begik et feilgrep; jeg betalte og De blev min skyldner — det var allt. Og nu er jeg villig til at slaa en strek over gjalden."

Der undslap den unge mand et utrop:

„Fri!"

„Paa en belingelse."

„Og det er?"

„At De forlater London iaften og bebor mit hus i St. Anns for et tidsrum av tre maaneder fra dato. De vil finde overflod av fornøielser og adspredelser — golfspill, tennis — og saa videre. Moltar De dette tilbud?"

Mandrakes stemme var blit bydende.

Glade smille svakt.

„Maa jeg sætte mig ned? Hvis De ikke

har allfor travlt, har jeg noget at meddele."

„Fortæl."

Glade salte sig og sa:

„Mr. Mandrake, jeg takker Dem for Deres tilbud, og jeg vilde kanskje ha mottat det, hvis det ikke var en ting som forhindret mig deri, — for denne gjæld er og blir en naltmare for mig. Men jeg er ikke fuldt saa egoistisk som De tror. Jeg kan ikke reise til St. Ann's —"

„Maa jeg spørre hvorfor?"

„Fordi De trenger til mit nærvær her i London."

„Jasaa! Maa jeg igjen spørre hvorfor?"

„Silverest betaler idag sin regning. Hvorfra har han faat de penger?"

„Det skal jeg nok faa rede paa i god tid."

„Mon det? Tre maaneder gaar fort."

„Silverests gode ry og anseelse vil være borte længe før de tre maaneder er gaat. Jeg vet nok hvad jeg gjør," sa Mandrake. „Nei, ærlig talt, jeg trenger ikke til Deres nærvær her, min ven. Gaa heller hjem og pak ind."

„Hør mig, Mr. Mandrake. Jeg er invitert til Silverest's iaften for at træffe sammen med en nevø av Mr. Silverest, som netop er kommet fra Vancouver —"

„En nevø — hm!"

„Det slaar Dem, likesom det slog mig!" Glade talte meget ivrig. „Og tror De ikke, det kunde lykkes mig at opdage noget?"

Mandrake flyttet sig urolig paa sin stol. Han holdt ikke av at oppgi en engang fattet beslutning, men hans unge kompanons meddelelse syntes at forandre situationen i en betænkkelig grad.

„Kanske De vil gi mig frisl til imorgen," vedblev Glade. „Dersom jeg ikke indtil da har gjort Dem nogen tjeneste, er jeg villig til at rette mig efter Deres ønske og reise utenlands."

Mandrakes ansigt slappedes.

„Jeg maa indrømme at Deres forslag er fornuftig, Ashton, og jeg gaar ind paa det," sa han langsomt. „Endvidere — hvis De kan gjøre mig en virkelig tjeneste i denne sak, er jeg villig til at slaa av paa gjalden. Og nu har jeg ikke mer at si før imorgen."

Da Glade var gaal, sat han en tid ubevægelig med rynket pande. Ankomsten av en velhavende slegning var en strek i regningen, og et øieblik frygtet han for at hans planer skulde strande. Men en mand som Mr. Godfrey Mandrake gir ikke let tapt, og Mr. Sylvanus Phin var ikke den eneste mand i London som forstod sine ting.

Glade stod i sit private værelse og talte i telefonen med en dame, som hadde ikke lang fra Silverest's og stod paa en venenskapelig fot med dem. Deres samtale vil vise at hun ogsaa stod paa en venenskapelig fot med Glade.

„Jeg har liden lyst til at gaa derhen iaften,"

Hvorledes Maren kokkepikens bremsset sin husbonds altfor store lyst til at kritisere middagsmaten.

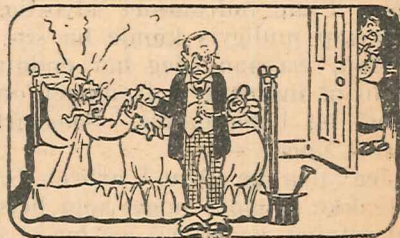
Maren kokkepikens husbond var slem til at kritisere middagsmaten. Saa var maten svidd, saa var den for salt og saa for sot osv. Men tilsidst mistet Maren kokkepikens sin ellers saa berømte taalmodighet, og en dag drysset hun godt med pepper ut over duken, før hun serverte maten for herren.

Naturligvis var maten heller ikke denne gang tilpas. „Kalder De det for en bit!" ropte herren vredt. „Den er jo brændt, og der er ikke andet tilbake end et stykke kul!" Og saa slog den vrede mand i bordet, saa servicet faldt paa gulvet, og store skyer av pepper føyk op i luften, saa det var en lyst.

Det vil si, nogen særlig utpræget lyst var det just ikke for herren, for han fik pepperen i nasen og kom til at nyse med tordenskraldende kraft den ene gang efter den anden, og nysingen syntes ingen ende at ville faa, — det var en uendelighet av Ah tisch! og Aah! Maren kokkepikens gøttet sig.

Da nysingen slet ikke vilde holde op igjen, maatte herren gaa tilsengs; der blev sendt bud efter doktoren, og da denne kom, kunde han ikke straks stille diagnosen, men paala patienten at bli liggende i sengen i mindst fjorten dager. „Saa har man da fred saa længe!" tænkte Maren kokkepikens.

sa hun, „selv om Dorothy skulde be mig komme. Og jeg duer desuten ikke til at fiske efter invitationer.“

„Men det er jo en evighet siden jeg har sel dig, Enid, og det er den eneste utsigt jeg har paa lang tid til at møtes med dig. Vær nu snil og ring til Miss Silverest.“

„Men hvorfor i alverden vil du endelig træffe sammen med mig?“

„Ikke for noget. Jeg længes bare efter at se dig.“

„Aa, passiar! Du vet jo at far altid er glad over at se dig, men du har jo ikke været hos os paa flere maaneder.“

„Jeg har været saa græsselig optat — forretninger, ser du.“

Der indtraadte en pause, og det er mulig at de hver især spekulerede paa hvad den anden egentlig tænkte, ti for ikke saa længe siden hadde det været en temmelig om forslaaelse mellem disse to.

„Hør nu, Enid,“ sa Glade tilsidst. „Det er allikevel noget jeg gjerne vilde si dig. Jeg vilde be om din hjælp i en viss sak. Og det er næsten sikkert at jeg imorgen forlater byen for idetmindste tre maaneder.“

„Nuvel, jeg skal tænke paa det, Ashton,“ sa hun molstræbende.

„Vær nu snil og gjør det og la mig faa vite det.“

„Du forlanger virkelig meget!“

„Jeg ber bare —“

„Aa! Farvel!“

Glade smilte svakt, tændte en cigaret og ventet. Han hadde netop røkt cigaretten ut, da han igjen hørte hendes stemme.

„Dorothy sier, det vil glæde hende at se mig iaften. Det kommer en fætter av hende, — han er fra Vancouver — vet du det? Nuvel, jeg skal komme, hvis jeg ikke skifter sind —“

Glade smilte igjen. Dersom han bad denne unge pike om at hjelpe sig, vilde hun gjøre det — det var han sikker paa. Men han var likesaa sikker paa at hun vilde forlange betaling. —

En skriver traadte ind og overgav ham en bunke papirer til gjennemlæsning. En lang stund sat han og stirret tomt paa dem. Igrunden holdt han ikke av ufine forretninger.

VIII.

Ondskap.

Dorothy betragtet Enid Lorimer mer som en av sin søsters veninder end som sin egen. Siden denne søsters giftermal hadde Enid fortsat med at besøke Dorothy, men det blev etterhaanden med længer og længer mellemrum. Hun var flere aar ældre end Dorothy. Enid var en slank, blond, blaaøiet pike, som mange mænd hadde fundet indtagende for en sæsong. Et par av de unge mænd hadde været nær ved at erklære sig, men hadde dog trukket sig tilbake uten at gjøre det. Sandsynligvis hadde Ashton Glade været nærmere ved at binde sig til hende for alvor end nogen anden, og det skyldtes bare mislige pengeforhold at han trak sig tilbake. Men det var nu to aar siden, og to aar er lang tid for en mand som Ashton, og tapet av hans penger smertet ham langt mer end nødvendigheten av at maatte opgi sin kjærlighet. Han og Enid hadde dog fortsat at staa i forbindelse med hverandre, og hvis det endnu var litt ømhet i hans følelser for Enid — endog efter at han trodde at elske Dorothy Silverest — var det en følge av den naturlige svakhet en mand altid føler i en vakker kvindes nærhet, og hadde ingen særlige uhæderlige motiver. Ti hittil hadde Ashton Glade været mer svak og letsindig end ond, mer en taape end en kjellring. Men nu var kjellringen desværre nær ved at faa overhaand. Da han tele-

fonerte til Enid hadde han endnu ikke lagt nogen bestemt plan; men ubevisst forberedte han sig paa at benytte den unge pike til at fremme sine mindre hæderlige hensigter.

Da Enid i telefonen hadde spurt: „Maa jeg komme hen og se til dig iaften?“, hadde Dorothy betænkt sig et øieblik. Men saa faldt det hende ind at den unge pikes nærvær kanskje kunde hjelpe over det tryk, som hun frygtet for vilde komme til at hvile over stemningen den aften. Og derfor svarte hun i en hjertelig tone, at Enid var velkommen.

Dorothys frygt var bare naturlig. Men heldigvis gik det bedre end hun hadde haabet. Davids ankomst frembød jo en litt vanskelig situation, men trykket forsvandt heldigvis hurtig, og middagen foreløp langt bedre end Dorothy hadde turdet haabe. David hadde av mangel paa alvorligere beskjæftigelse tilbragt dagen med at se sig om, og det var derfor ikke mangel paa samtaleemner, og Mr. Silverest, som saa træt og anstrengt ut, spilte sin rolle som onkel meget venlig og uten anstrengelse.

Og David hengav sig snart helt til den hygge og komfort som omgav ham — den hjemlige atmosfære, den venlige, kultiverte vert, den vakre, yndefulde verlinde, og han nød det hele med god samvittighet, idet han hadde besluttet at løse far og datter fra deres løfte med hensyn til slegtskapet. Han ventet bare paa en passende leilighet, som han antok vilde indtræffe efter middagen.

De sat endnu ved bordet, da en pike meldte at Mr. Glade var kommet og befandt sig inde i dagligstuen.

Piken talte med meget dæmpet stemme, og Dorothy maatte la meddelelsen gaa videre til sin far, som netop fortalte sin gjest en historie fra sine ungdomsdager i City.

„Det gjør mig ondt at maatte forstyrre dig, kjære far —“ sa Dorothy — „men Mr. Glade er kommet.“

I samme øieblik opfanger hun et besynderlig uttrykk i Davids ansigt.

„Fattur David,“ tilføide hun straks, „hvis De har forandret Deres mening med hensyn til at træffe sammen med folk, saa si det bare.“

„Tvertimot,“ svarte han hurtig, „det vil være mig en fornøielse.“

„Uten tvil,“ tænkte han, „er det adskillige mennesker i London som bærer navnet Glade.“

Hun betragtet ham litt usikkert, idet hun sa:

„Vi har ikke isinde at paalvinge Dem en hel mængde mennesker — det er bare Mr. Glade, som er en meget almindelig ung mand, og Miss Enid Lorimer, som er en meget vakker pike!“

Det saa ut som om Mr. Silverest vilde gjøre en bemerkning, men betænkte sig.

„Jeg hadde slet ikke til hensigt at vise mig misfornøiet,“ sa David smilende. — „men Mr. Silverests fortælling interesserte mig meget og —“ han brøt av, saa tilføide han: „Det er meget venlig av Dem at ville forestille mig for Deres venner, kusine Dorothy. Men med hensyn til dette slegt-skap —“

„Aa, jeg har fortalt dem om det. Det gjør tingene lettere,“ tilføide hun venlig. „lettere for os alle — ikke sandt?“

„Jo — jovist,“ sa han, „naturligvis gjør det all lettere — tak skal De ha!“

Men samtidig hadde han den ubehagelige tanke: „Forsent!“

Da han holdt døren aapen for Dorothy, mens hun gik ut av den, spurte han sin vert om Mr. Glade var fra City.

„Ja,“ svarte den gamle mand, hvis stemme nu hadde mistet sin glade klang, „han er medlem av firmaet Mandrake & Glade.“

David undertrykte et utrop av skræk. Men

saa forestille han sig selv at han var forberedt paa alle eventualiteter, og dette var jo bare en søn av den mand som hadde gjort hans far den skjændige uret.

Da han kom ind i dagligstuen, rakte han uten betænkning Glade haanden. Han kunde jo ikke godt ha gjort andet selv om hans følelser for den unge mand hadde været fiendtlige. Men til en begyndelse syntes han næsten godt om den elegante, unge mand med det hjertelige, høflige væsen. Det var Dorothy som forestille dem for hverandre, ti hendes far syntes hende at være ængstelig for dette kritiske øieblik; men var hun end nervøs, saa visste hun det ikke.

Glade indledet straks en almindelig samtale, og kort efter ankom Miss Lorimer.

Det er ikke nødvendig at gi en detaljert beskrivelse av hvorledes de tilbragte aftenen. En ytring av Dorothy, som blev uttalt længe efter, da alt stod klart for hende, er tilstrækkelig oplysende.

„Tilsynelatende kunde man ikke tænke sig en mer fornøielig aften, og dog maa de alle ha iagttat hverandre — paa den skrækkeligste og hemmeligste maate!“

Kort efter at teen var drukket, tok David avsked. Han hadde ikke hal anledning til at veksle et privat ord med sin vert, men han lovet sig selv at han næste morgen vilde gaa op paa hans kontor. Til Dorothy hadde han uttalt ønsket om at hun og hendes far skulde spise middag med ham og deretter gaa i teatret den første dag, det passet dem, men hun hadde ikke git noget bestemt svar. — Han forlot huset med en følelse av nedtrykthet. Han syntes, at kusine Dorothy kunde ha været litt venligere, og han ønsket at Mr. Glade hadde været litt mindre venlig. Paa den anden side drog han litt trøst av den formodning, at Mr. Glade sikkert var indtatt i den blonde Miss Lorimer, og at Dorothy ikke syntes at bry sig om det.

Da han kom til sit hotel fandt han Mr. Phin ventende paa sig, og han blev saaledes grundig mindel om at han ikke hadde foretatt den lange reise fra New Zealand bare for at se for dypt i en ung pikes mørke øine.

„Naa, er det sket noget?“ spurte han munterl.

„Inlet av særlig betydning,“ lød svaret. „Jeg mente De vilde sette pris paa at vite, at Mr. Glade iaften besøker Deres onkel.“

„Jeg kommer netop derfra,“ sa David, litt skuffet over denne nyhet som han kjendte i forveien.

„Det var uheldig,“ svarte Mr. Phin alvorlig.

„Uheldig?“

„Fordi Glade før eller senere vil erfare hvem De er.“

„Silverests vil aldrig rope —“

„Sandsynligvis ikke. Men De maa ikke glemme Mr. Styles, første kontorist hos de herrer Mandrake & Glade.“

„Det skulde være meget merkelig om han traf sammen med mig igjen.“

„Det vilde være endnu merkeligere, hvis han ikke søkte etter Dem.“

„Men hvilken forbindelse —“

„Tillat mig, Mr. Starforth —“

„Aa — ufelat dette Mr.!“

„Tak! Nuvel, sæt nu, at Glade og Styles stak hodene sammen?“

„Hvorfor i alverden skulde de det?“

„Glade har truffet Dem i Mr. Silverests hus. Styles kunde træffe sammen med Dem i Mr. Silverests kontor. Styles var der i formiddag. De to firmaer gjør sandsynligvis forretninger med hverandre. Vent litt! Vi kan være temmelig overbevist om at Styles allerede har fortalt Mandrake om sit møte med Dem i Dronning Viktorias gate. Vi vel endnu ikke med bestemthet om Glade

vet noget om det som skete for tyve aar siden; men Mandrake vil kanske anse det for nødvendig at sætte ham ind i saken —

„De gaar meget vidt i Deres formodninger, Phin.“

„Og De er meget sangvinsk, Starforth! — Ønsker De, at Mandrake straks fra begyndelsen skal erfare at De er kommet til London?“

„Nei, aldeles ikke! Det kunde ha farlige følger. Vi maa jo absolut helst komme bak-paa ham —“

„Meget rigtig! Vil De la Dem veilede av mig?“

„Hvad mener De jeg skal gjøre?“

„Forlate London —“

„Aa, passiar!“

„Og bli borte til jeg kalder Dem tilbake.“

Der indtraadte en pause, saa sa David langsomt:

„Er det virkelig nødvendig?“

„Det er tilraadelig. Jeg forsikrer Dem, De skal ikke gaa glip av noget. Naar det er tid for Dem at ta en haand med i saken, saa skal jeg la Dem vite det.“ Mr. Phin saa fast paa sin klient. „Har De nogen gyldig grund til at ønske at bli her i London?“

„Hm — kanske ikke —“ svarte David med et svakt smil. Han kunde jo egentlig ikke — ikke engang overfor sig selv — kalde Dorothy en „gyldig“ grund. „La mig tænke over det, Phin.“ tilføide han.

„Sov paa det,“ sa den anden. „og la mig høre fra Dem imorgen tidlig. Men gaa endelig ikke til Gity. — Nu vil jeg gaa op paa kontoret —“

„Paa kontoret? Jeg trodde, De gik tidlig iseng.“

„Naar jeg kan!“

Saa gik Mr. Phin sin vei efterat ha avslaa Davids tilbud om at spise tilaften med ham.

David følte sig litt modløs og prøvet paa at læse; saa skrev han et brev til Australien og gik iseng.

Ved midnat vakte telefonen i hans værelse ham.

„Det maa vel være en feilringning!“ tænkte han, men tok dog hørerøret og hørte nu Mr. Phins stemme:

„Glade er netop ankommet til Mandrakes bolig i Bayswater. Kan De gjette hvorfor? — Sov vel!“

„Kommer De med nyheter til mig?“ spurte Mandrake, da hans sene gjest sank ned i en av de makelige lænestole. „Vil De ikke ha et glas whisky og sodavand, Ashton?“

Det var karakteristisk for manden, at hans gjestfrie instinkt i øieblikket vandt overtaket over hans spænding og ængstelse.

„Tak,“ svarte Glade, „men jeg maa helst avlægge min beretning først. Jeg haaber De vil anse den for tilstrækkelig vigtig til at undskylde dette sene besøk. Jeg mente i hvertfald at jeg straks burde overbringe Dem den. Til at begynde med vil jeg melde, at nevøens navn er David Starforth, og

at han netop er kommet fra Vancouver. Han er en mand paa min alder — kanske litt yngre — og jeg skulde ønske at jeg saa ut som han.“

„Uslepen diaman!“ spurte Mandrake og begynte at gaa frem og tilbake paa gulvet.

„Nei — skjønt han har vist gjort meget legemlig arbeide i sit liv. Han var som hjemme i Silverests dagligstue. Og han synes at være en elskværdig ung mand.“

„Kan De beskrive ham?“

Glade gav en temmelig nøiagtig beskrivelse av Davids utseende.

„Har han været utenlands længe? Er han her i nogen bestemt hensigt? Hvad er hans forretning?“

„Jeg har forstaaet at han har været utenlands i mange aar, og at han er paa besøk; men jeg vel ikke hvad han foretar sig. Han er vel her for sin fornøielses skyld. Han bor paa hotel Planet.“

„Saa er han ikke nogen fallig slegtning!“ sa Mandrake hurtig.

„Det formoder jeg ikke, skjønt han gjorde ikke indtryk av at være en pengemand.“

„Behandel Silverest ham som en slik?“

„Nei, aldeles ikke. Mr. Silverest var faderlig overfor ham — andel ikke.“

„Og Miss Silverest?“

„Elpar ganger faldt det mig ind, at det var som om hun var paa sin post —“

„Gjorde han kur til hende?“

„Aa nei. Han beundrer hende visnok. Hendes litt stive væsen skyldtes uten tvil den kjendsgjerning, at han endnu praktisk sel er en fremmed, efterat han har været saa længe i ulandet.“

„Der var allsaa intet hverken i hans onkels eller kusines opførsel som tydet paa, at de følte sig ham forbunden?“

„Nei.“

„Naa — og saa manden selv? Anser De ham for at være en mand som kan hjelpe den gamle mand med en stor sum penger?“

„Jeg kan ikke rigtig tro det, Mr. Mandrake. Jeg fik det indtryk av ham, at hans slegt-skap hadde langt større værdi for ham end penger.“

„Kunde De ikke faa vishet om det? De er jo en ven av Miss Silverest.“

Glade for let sammen og rødmet.

„Jeg er ræd for,“ svarte han langsomt, „at vort venskap ikke strækker sig saa vidt — endnu.“ Litt nedslaaet tilføide han: „De mener vist, at min beretning ikke er meget værd?“

„Nei, Ashton; men jeg mener, at De maa gjøre noget mer for at fortjene Deres løn. De maa — og det snart — skaffe Dem underretning om denne Mr. Starforth's pekuniære forhold og om andre detaljer som jeg skal opgi Dem imorgen. Naturligvis vil jeg la foreta undersøkelser i Vancouver, men det tar tid, og hver dag øker faren.“

„Faren for hvilket, Mr. Mandrake?“

„For at Silverest skal redde sin anseelse og bli istand til at betale regningen om tre maaneder.“

„Er Silverest konkurrans da saa absolut nødvendig for Dem?“

„For os begge. Det har jeg jo allerede latt Dem forstaa.“

„Kan De ikke si mig mer nu?“

Mandrake som stadig gik frem og tilbake paa gulvet syntes ikke at ha hørt dette spørsmaal.

„Naa, som De vil,“ sa Glade fortrædelig efter en liten pause. „Men sæt nu, denne Starforth virkelig er rik, og sæt nu, at han sætter sig i hodet at spille den gode fe overfor onkelen —“

„Det maa ikke tillates ham at blande sig i saken — forstaaar De!“

„Hvem kan hindre ham i det?“ Glade reiste sig og blandet selv et glas whisky og sodavand. „De kan simpelthen ikke slause ham i det,“ tilføide han sagte.

Mandrake gik bort til et av vinduene, trak gardinet tilside og aapnet vinduet.

„Jeg sier,“ sa Glade med øinene fæstet paa den sydende sifong, „hvem skal hindre ham i det — og hvorledes?“

Der kom inlet svar, og idet Glade løftet sit skummende glas saa han op. Da undslap der ham et halvkvalt utrop, og han spildte noget av glassets sydende indhold.

Mandrake som stirret ut i natten syntes at ha glemt sin yngre kompanions nærvær. Hans haand var knyttet, hans hode kastet litt tilbake, og ansigtet som til-dels vendte profilen mot Glade var kridhvidt. Hele hans utseende var saa skummelt, saa begjærlig, saa hevngjerrig, saa ondt, at Glade følte sig helt syk.

IX.

Mr. Phin begynder at handle.

Da David næste morgen gik ned for at spise frokost traf han Mr. Phin sittende ved døren til elevatoren.

„Er det noget galt paafærde?“ spurte han næsten ængstelig idet han trykket den lille mands haand, for Mr. Phin saa endnu mer melankolsk ut end vanlig.

„Ikke endnu,“ svarte Mr. Phin. „Men jeg var ræd for at De ikke hadde tat mig alvorlig inat, og jeg vilde nu bare hindre Dem i at gjøre noget overilet idag. Det gjør mig ondt at jeg forstyrrer Dem. Spis nu bare Deres frokost. Jeg skal vente.“

I første øieblik var David ikke langt fra at bli vred over den underforstaaede henlydning til, at han ikke kunde passe paa sig selv; men saa lo han og sa:

„Naar har De selv spist frokost, Phin?“

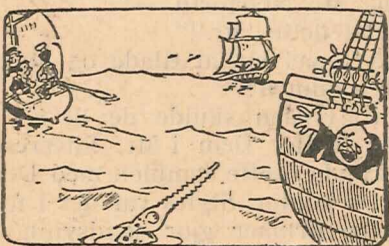
„Igaar morges. Jeg var ikke hjemme i aftes — blev opholdt paa kontoret —“

„Nu har jeg aldrig kjendt make! Kom dog og spis frokost med!“

„Tak — jeg kan nøies med en kop te og et stykke smørbrød — spiser aldrig mer om morgenen.“

„Det var vel ikke min sak som holdt Dem paa kontoret hele natten?“ spurte David, mens de begav sig til frokostværelset.

Hvad en kasserolle kan være god til.

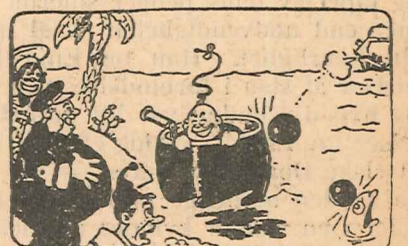
Paa en tur i Stillehavet blev det gode skib „Mary Ann“ indhentet av et sjøoverskib, og da kapteinen skjønte, at kampen vilde bli for ulik, forlot han og mandskapet sit gode skib i en jolle, for dog at redde livet.

Men i skyndingen glemte de at faa kineserkokken Ching Chung med — han holdt netop paa at lage middagsmat, og da sjøroverne fandt ham, lænket de ham til den store kobberkasserollen og kastet ham i vandet.

Det saa straks meget livsfarlig ut for stakkars Ching-Chung, men han viste sig situationen voksen og manøvrerte saa godt, at han kom indenbords i kasserollen, som viste sig at være endog overordentlig sjødygtig.

Og da sjøroverne av raseri begynte at fyre paa Ching-Chung med svære kanonkuler, prellt disse av mot kasserollens pauserplater, og Ching-Chung naadde velbeholden hand til sine kammerater, tijublet av disse

„Indirekte — bare indirekte. Sandheten er, Starforth, at jeg er blitt ivrig med hensyn til Deres sak. Jeg forsøker at bli færdig med andre saker — det er heldigvis ikke saa mange — for helt at kunne ofre min tid til Deres.“

„Det er meget vakkert gjort av Dem —“
 „Aldeles ikke. Deres sak betaler sig bedre,“ sa Mr. Phin, idet han satte sig ned og smilte paa en merkelig fraværende maale.
 „Er det — den lille svakhet?“ spurte David muntert.

„Tys, tys, ti dog!“ hvisket den anden helt rød i hodet.

„Som De ønsker!“ sa David venlig. „Men en dag maa De la mig se at De virkelig kan hengi Dem til samme lille svakhet.“

„Aldrig — aldrig!“ gispel den private opdager og syntes taknemlig mot opvarteren som nepop viste sig for at etterkomme Davids ordrer.

„Naa, hvad var det saa med Deres telefonbasked inal?“ spurte David. „Jeg formoder,“ tilføide han spøkende, „at De noiaig kan si mig, hvorfor Glade inat besøkte sin kompanon.“

„Ikke noiaig!“ lød det godmodige svar. „Det som jeg ønsker at vite, er simpelthen dette: hvor hurtig kan De forlate London?“

„De gaar allsaa ut fra at jeg har besluttet mig til at reise?“

„Dersom jeg gik ut fra det motsatte vilde det ikke være nogen kompliment til Deres intelligens.“

„Har det da slikt et hastverk?“

Mr. Phin sukket taalmodig og tok sig et stykke smørbrød.

„Er det tidsnok imorgen?“ spurte David.

„Aa ja — hvis det ikke er forsent? Hvem ønsker De at tale med først?“

David ignorerte ganske dette spørsmal og spurte ironisk:

„De har antagelig et opholdssted paa rede haand til mig?“

„Ja, nepop,“ sa Mr. Phin og nippet til sin te.

„De er virkelig en forelagsom person. — Hvor er det?“

„St. Ann's paa østkysten —“

„Det er jo der, hvor Mandrake har et hus!“

„Nepop. Naar De reiser dertil, behøver jeg ikke at sende nogen av mine assistenter. Det burde været meget interessant for Dem selv.“

David tænkte sig om et øieblik.

„Phin, det er ikke nogen daarlig ide!“ indrømmet han med et anstrøk av begeistring. (Fortsættes.)

Hvorledes man lager is.

(Forts. fra side 13.)

penstet eller vand vætet form, som lukkes tæt (se beskrivelsen herom) og stilles i is og salt, der pakkes godt omkring formen.

Til is tilberedt av floteskum skal der ingen bevægelse foretas med form eller isbøsse, da der ikke hertil kræves nogen forutgaende frysning, for tillag-

ningen kan fyldes i formen. Formen staar da ganske stille med sit indhold i 4 a 5 timer. Hvis der ingen eggepommer er i floten, kan denne parfält fryses hurtigere. Benytter man ikke form med tætslutende lok, men derimot et spand eller puddingform, som ikke kan skjules helt av isen, maa man beregne længer tid.

Denne is, som er meget dejligt, er let at lage og fordrer i forhold til vanille- og frukt is langt mindre arbeide ved tillagning og frysning. I stedet for frukt kan floten blandes med knuste vanille tabletter, hakkede, brændte mander, slikt ing fr, it skane i ananas eller even chokolade. Kort sagt, den kan varieres i det uendelige og faar da navn av den frugt eller smak, der tilsettes isen.

Anretningen av is.

Som det vil ses av hosstaaende tegninger, kan de forskjellige slags is serveres paa mange maater. Idet helelet er anretningen av maten og da ganske særlig desserten et felt, hvor man rigtig kan gjøre sin medfødte opfindsomhet eller fantasi gjældende. Og nu i sommertiden staar der utallige av de all riskjønneste hjelpemidler til vor raadighet. Det vi ellers om vinteren maa kjøpe i dyre domme, har man nu til en overkommelig pris, ja, mange for slet intet, idet de bare behøver at gaa ut i haven eller drivhuset og hente ind til bordet. Og intet smykker saaledes som blomster og frugter! Ved den rette sammensilling av douce eller sterke farver, som passer til hverandre, kan man selv ved ganske smaa og enkle midler skape noget smukt.

Er isen i form, vendes den paa et fat, prydet med en smuk, uthugget papirserviet (saas hos papirhandlere). Utenom isen legges for eks. lyserøde begonier eller porcelænsblomster, og ind imellem stikkes venushaar eller asparg-sgrønt. Hvad dekorering med blomster og grønt angaar, maa det altid være noget let og yndefuld, ikke store blomster og blader, som bare vil virke tungt og for dominerende. I stedet for blomster kan der omkring isen lægges en krans av utsøkte jordbær, hvijende paa sine blader.

Hvor isen ikke skal formes, men bare spædes op uten nogen kunstig opstilling, tar den sig nydelig ut anbrakt i en smuk krystalskaal, pyntet med en krans av lyserøde og hvite marengs eller med etpar fine blomster og blader stukket ned midt i isen.

Chokolade- eller kaffeis anrettes ofte i høie eller flate glas. De stilles da hver paa sin glassaset, og isen dækkes med floteskum, der sprøites paa gjennem et papirkammerhus. Ovenpaa kan lægges etpar frugter.

Vanille-is kan formes som egg ved hjælp av en søvske, som først er dyppet i varmt vand. De lægges da ovenpaa hverandre og anrettes smukt som en pyramide. En anden maale er at lægge dem side om side paa et halvdyp fat og derpaa slynge nogen grønne ranker av clematis eller lignende omkring dem. De minder da om egg, som ligger i et fagl-rede.

Isen kan ogsaa garneres med kirsbær, ananas, vindruer, kandiserte frugter eller glaserte appelsinstykker, og marengs, pleskner, makroner eller isvaffer bydes om sammen med isen.

Løsninger paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 30:

106. Blandt kannibaler: Naar indskriften paa gudestøtten læses i et speil, vil det ses, at den lyder saaledes: „En større skibsladning europæere er ankommet til Kannibalistan. Flere av dem skal være overmaade fede og vil sikkert smake udmerket, naar de tilberedes i skarp sauc.“

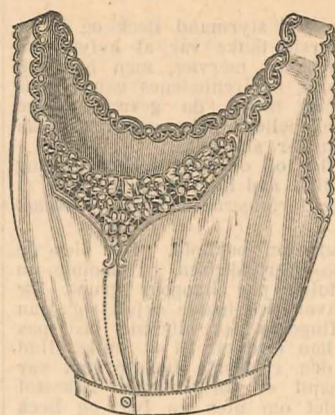
Erbodigst dr. X.

107. Ole med gjæssene: Denne opgave løses lettest, naar man begynder bakfra med de 19 gjæs. Ole hadde med hjem fra markedet. Man vil da finde, at Ole fra begyndelsen hadde 101 gaas, og at han til Kristen solgte 51 gjæs, nemlig halvdelen av flokken plus en halv gaas, — til Knut 17 gjæs, nemlig tredjedelen av 50 gjæs plus en tredjedels gaas, — til Edvard 9 gjæs, nemlig fjerdedelen av 33 gjæs plus trekvart gaas, — og endelig til Anders 5 gjæs, nemlig en femtedel av 21 gjæs plus en femtedels gaas.

108. Fuglen og fjerballen: Det er Karens ball fuglen hakker i, hvilket let findes naar man følger den fra ballen utgaende linje tilbake til dens utspring.

109. Hvem kan læse georgisk: „Man skal ikke la være at saa, fordi fuglene spiser av kornet.“

33te haandarbeide.

Underliv med venetiansk broderi.

Dette elegante underliv svarer til chemisen og natkjolen i sidste nummer. Det broderes paa fint linon med glansfuldt brodergarn.

Materiale: Paategnet linon og garn, pris kr. 5.40 gjenom „Nordisk Mønstertidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.“

Bestillingseddel findes i „Raadgveren“ paa side 23.

I kannibalernes klør.

V.

Mens Beck lette efter revolveren sin, hændte der begivenheter andre steder.

Der var stor fest i den lille landsby. Ganske vist hadde det været en skuffelse at høvdingen og hans ypperste krigere ikke hadde faat anledning til at sætte tænder i styrmandens kjøt, men til gjengjæld kunde man jo slagte etpar fanger som allerede i flere uker var blitt fetet.

Da høvdingen og hans mænd maatte svømme iland paa grund av tyfonen, hadde de ikke engang fundet det umaken værd at bli liggende oppe i krattet. Det var deres dybeste overbevisning at den lange kano med hele besætningen inden lang tid vilde være knust til støv i den fraadende brænding. Derfor vendte de næsen hjem og søkte ly i hyttene, mens orkanen raste ut. De tok stormens hylen for vrede aanders stemmer, men da der ingen skade skedde paa bopladsen, antok de at vreden ikke gjaldt dem, og i den anledning blev der nu feiret en dansfest. Midt paa pladsen tændtes et vældig haal, og mænd, iført kapper av flettet siv og med brogede, rædselsindgydende masker for ansigtet danset de i takt til en stor trommes dundrende slag. Trommen bestod av en hul træstamme, hvor der var spændt stramme skind for begge ender. For at gjøre musikken særlig tiltalende blev der raslet med smaa bundter tørrede gjeteklover, trukket paa en snor og fæstet til et utskåret skaft. Kvindene bar løkrækker med frisk palmevin til mændene. Festen var nepop paa sit høieste, og den berusede høvding begynte at tænke paa at avlægge gudehaugen et besøk og skjænke store ofre, da en liten skare krigere som hadde været paa streiftog langs kysten kom larende.

De fortalte om fremmede fiender som var steget iland og med hvem de hadde hat en dyst. Endnu mens de ivrig fortalte dukket en liten skare hvite mænd frem. Det var matroser fra en engelsk orlogsmænd som hadde det utaknemlige hverv at agere politi i farvandene omkring disse oer. Skibet som var paa krydstogt hadde lagt bi for at hente friskt vand, og kapteinen hadde sendt en patrulje ind for at finde kilder og fylde vandtondene.

De sorte som laa paa lur i skogen hadde overdængt dem med kastespyd; derfor kom sjømændene op for at tugte dem. Deres tilsynkomst virket paa bopladsens kannibaler omtrent som naar man stikker en stok i et hvepsebol. Mændene sprang op og grep til vaabnene, mens kvinder og barn søkte ly i hyttene. I og for sig var det mer end dumdrislig av den lille patrulje at trænge saa dypt ind i kannibalens indre. Seks mand kunde i virkeligheten intet utrette mot omkring firti vilde som kjendte skogen ut og ind og som var opøvet i krig og slagsmaal. Men patruljen kommandertes av en ganske ung løytnant som trodde at her var anledning til at udmerke sig og vinde laurbær.

Kastevaabnene suste allerede gjennem luften, da de første skud faldt; men de raske sjogutter gik paa med bajonetten og drev kannibalene ut i krattet paa den anden side. Hadde løytnanten nu været mindre ivrig, saa hadde han latt hyttene visitere og kvinder og barn jage ut. Naar han saa satte ild paa det hele, vilde det ha været straf nok, og han kunde uten men ha trukket sig tilbake med sine folk. Men han fortsatte kampen ind gjennem krattet.

Hvorledes Tom sjømand slap ut av fangenskapet hos sjørøverne.

Tom sjømand var blitt tatt tilfange av nogen sjømme sjørøvere, som huserte i farvandet omkring Sundastrædet. Sjørøverkapteinen var en meget bister herre. Med hævel pistol bød han Tom træ ind i skibets fængselscelle.

Her tilbragte han en tid, lenket til cellebordet og en stor jernkule. En dag landt han i et hjørne av cellen et stort bær (de herrer sjørøvere maa ha været noksaa glemsomme!), og med det bærret han hui i skibssiden.

Hurtig strømmet vandet ind og fylde hele skibet, ogsaa Toms celle. Undergangen synes alle sikker — bare ikke Tom, som iforvien hadde lagt sin plan: Bordet skulde være hans redningsplanke, hans „skib“, naar det store skib sank.

Det varte ikke længe, før denne begivenhet indtraf. Da kunde man se Tom sjømand noksaa muntert forlate den sykkende sjørøverskute paa sit improviserte „skib“, mens den store skute sank med mandskap og last.

Hovdingen, som netop hadde forutsat dette, trak sig tilbake mot gudehaugen, hvor der kunde arrangeres det bedste bakhold.

Mens alt dette foregik stod styrmand Beck og lyttet efter skuddene. Hans første tanke var at avfyre sin revolver for at tilkjendegi sit nærvær, men han tok sig i det og avventet rolig besivenhetenes gang. Hans letlager smurte omgaende haser, da geværsuddene reiste ekkoet langt inde mellem palmestammene, saa Beck hadde hele haugen for sig selv.

Pludselig dukket de vilde op og satte i lange sprang henimot haugen. En liten avd ling krøp i skjul i krattet. De skulde falde forfølgerne i ryggen saasart de viste sig.

Men der blev ikke tale om bakhold. Det blev de sorte selv som fik hele overraskelsen. I samme nu som hovdingen satte foten paa haugens grund for Beck frem fra porten, hvor han hadde skjult sig. Han havet revolveren, og fingeren laa allerede fast paa avtrækkeren. Da kom han med ett til at smile. Han slap vaabnet, og som den rutinerte bokser han var gav han den sorte mand et førsteklases hakestot istedet. Hovdingen tumlet om uten en lyd, og Beck

boide sig ned og tok sit ur til sig. Det gik endnu. „Klokken er ikke mer enn otte aften,” konstaterede han tilfreds. „Egentlig burde jeg vente de reglementerte tre minutter for at la ham komme paa benene, men allikevel...” Han saa i det samme de blaa uniformer dukke frem i skogbrynet, saa fyrte han løs paa kannibalene som stormet frem fra bakholdet, og straks etter var pladsen ryddet. Der laa bare hovdingen som neppe blev sig selv de første tyve minutter.

„La ham bare være,” sa Beck til den unge officer som glødende av kampiver stod foran ham. „Ta heller et litet tak med.” Han loftet den bevisstløse mand op og bar ham bort til hesteskelettet og la ham like ved den lanse, hvor brandbullen var fastgjort. „Nu faar han en ekstra overraskelse, naar han vaakner.” Beck tok en lang, tynd gren, saa samlet han en haandfull smaa kvister og bandt dem til grenen, hvis spidse ende pekte ut mot sjøen. „Det betyr at jeg er reist saa langt bort, at jeg aldrig kommer tilbake,” forklarte han den forbausede officer. „Hallo,” vedblev han, „saa forstaar jeg ham bedre.” Bopladsens kvinder og barn kom hylende flygtende forbi, og bak trærne steg røken tørt og sort tilveirs.

Becks felle fra før hadde gjort sin trussel til virkelighet og brændt hyttene.

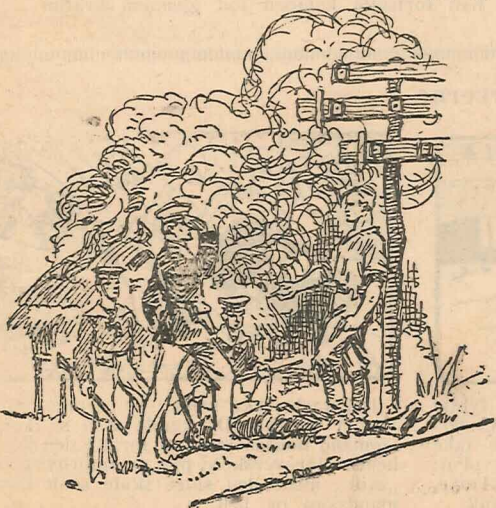
„Jeg tror vi skal se at komme hjem, mens leken er god,” raadet styrmanden. „Hvad gjør De forresten paa disse trakter?” spurte han.

„Naa, vi var paa jagt efter en av disse forbitrede skuter som plyndrer perlebankene,” kom svaret. „Ørnen heter den. Den har drevet roveriet lovlig grovt i den sidste tid.”

„Ørnen,” Beck saa andsvarende ut, „aa jo, nu husker jeg. Den faar De desværre aldrig fat i. Ogsaa jeg kjender til den. Den er vist stukket til Kineserhavet. Jeg var netop ute efter den med det skib som forliste her forleden. Det var paa den maate, jeg kom iland her. — Jeg tror, skuten vil lægge op. De hadde tjent saa meget, sa de. Der var en norsk styrmand som skyldte mig nogen penger, men dem kan jeg vist skyte en hvit pind efter.”

Officeren saa skuffet ut, men Beck gik ikke nærmere ind paa saken. Som skibbruden fik han nu fri overreise og hans part av fortjenesten fra de tidligere perlefisketurer stod sikkert i en bank i Honkong. Naar han nu vendte hjem, var det ikke alene erfaringer han var rik paa. Han smilte fornøiet, da han gik i baaten som ventet nede ved kysten.

(N. M.)

SOL-DIAMANTEN.

Menneskeæterkomedie fra Sydhavet i 1 akt.

Av N. MEYN.

PERSONENE:

Jonas Smæk, professor.
Kristian Kjæk, hans tjener.
Kalabassa, konge paa Soløen.
Sambolambo, hans førsteminister.
Lirumlarum, troldmand.
Ping-Pong, en kriger.

Handlingen foregaar naarsomhelst paa enhver ø i Polynesien.

Scenen viser en plads i urskogen paa Soløen. Foran tilhøire en palchytte og en utskaaret, malet avgudsstøtte. I midten et stensat ildsted. Tilvenstre, litt bak hovdinghaugen med et hesteskelet og malte avgudsstøtter.

FØRSTE SCENE.

Kristian Kjæk. Siden Kalabassa og Ping-Pong. (Kjæk kommer gaaende fra skogen tilvenstre og stanser midt paa pladsen og ser sig om.)

Kristian Kjæk (synger):

Mel.: „Holmens faste stok.”

Jeg er Kristian Kjæk,
som er født ved Norges strande;
men jeg reiste væk,
langt derfra til fjerne lande.
Ja, jeg løp min vei,
sejlede til Honolulu,
der jeg blev malai,
og i Kapland var jeg zulu.
Jeg paa langfart fløi,
søkte guld og grønne skoger;
men kun lamperøk,
jeg fik for denne spøk.
Min skjæbne den blev sløi — Foil

Jeg har reist omkring,
reist og rigtig spillet greven;
men kun ingenting
er det av min reise bleven.
Jeg kun tjener blev,
skjønt jeg vilde være herre,
og tilsidst jeg drev
op paa denne ø — desværre.
Og min herre jeg
hist paa kysten lot tilbake,
der han venter mig;
nu skal jeg finde vei,
den finder jeg vist ei. — Nei.

Ja, min herre snild
kjender kun til gamle bøker,
og han farer vill,
hvis han andre steder søker.
Vi to reiste væk
for at finde runestene.
Hr. professor Smæk,
han der sitter hist alene,
er arkæolog,
snauser rundt i gamle saker;
derfor ut vi drog,
men vores skute god
til pulver bølgen slog. — Jo.

Ja, slik kan det gaa, hist op og her ned. Vi gik hærned og skuten gik endnu lenger ned. Den gik helt under. — Den lærde herre og jeg slap iland paa en planke. Jeg rodde med benene, mens ti misundelige haier utenfor revene saa til. — Nu sitter professoren alene nede ved stranden og gransker vaate stener. Men der finder han saamen ingen ruiner. (Gaar bort og banker paa hytten med sin stok.) Hallo, er der nogen hjemme?

Kalabassa (inde fra hytten): Er det dig, Sambolambo? Har du saa skaffet den menneskebiffen?

Kjæk: Menneskebiff!
— Tak skjæbne, det er kannibaler! Vi er gaat godt i byen her. (Kalabassa stikker frem hodet.) Godmorgen, Deres kongelige overhoffmenneskeæter!

Kalabassa (smiler lækkersulten): Vær velkommen, fremmede mand. Sæt dig ned, saa skal du straks bli slagiet — æh, bæ — hvad jeg vilde ha sagt, saa kommer jeg ned og hilser paa dig.

Kjæk (gaar bort i forgrunden, avsides): Naa, det maa jeg si, hau

gaar like løs paa saken. Og saken det er mig. (Imens kryper kongen langsomt og besindig ned av stigen Ping-Pong følger etter.)

Kalabassa (avsides til Ping-Pong): Løp alt, hvad du kan og hent minister Sambolambo. Si, at her er kommet den deiligste middagsmat og at jeg opholder den med snak til han kommer.

Ping-Pong (kaster sig næsegrus paa jorden): Javel, massa. (Springer op og løper ut.)

Kalabassa (kommer bort til Kjæk og sætter sig paa en stor sten: Sit ned og fortæl mig, om du er kommet alene her til Soløen, eller om kanskje endnu en tækker stek — æh, nei, en ædel, hvit mand gjester mit ringe rike?)

Kjæk (avsides): Det vilde du like at vite, din gamle menneskeæter. Nei, professor Smæk skal ikke paa fatet. Skjønt jeg kunde unde de kannibaler at knække tændene paa ham. (Høit:) Jeg er kommet ganske alene hit, store konge, og jeg mottar med taknemlighet din ophøiede gjestfrihet.

Kongen (reiser sig): Saa følg med. Jeg har sendt bud efter elpar gode venner, de kommer straks til middag. Du skal ha hæderspladsen ved gildet. (Han kryper op i hytten.)

Kjæk (staar litt): Hæderspladsen ved gildet. Ja, det tror jeg, like midt paa fatet, utstoppet med persille, kranse av nye gulerøtter og med en stekt banan i munden. Naa, jeg maa se at pøns ut en list som kan redde os fra disse kannibaler. (Han kryper op etter Kalabassa.)

ANDEN SCENE.

Lirumlarum.

(Lirumlarum kommer ind iført sin festdragt, med kniv og kelle og rasleapparat i haanden. Han danser litt omkring og stanser foran paa scenen.)

Lirumlarum: Det er en deilig bestilling at være troldmand. Jeg maner aander frem som aldrig har været til, og jeg fabrikerer malte avgudsbilleder som jeg ikke selv tror paa. — Saa faar jeg forsterret til alle fremmede hvite mænd som driver iland. — Det er over et aar siden at der sidst strandet et fartoi, saa den fortjeneste er jeg ikke blitt fet av. — Men imorges saa jeg et skib gaa under derute. Hvis bare ikke haieren har været der, saa er der haab om en liten stek. — Hallo, hvad maa mit øie skue. (Han opdager Kjæks hat som ligger ved stene.) Her har vi lokket, saa kan resten av middagen ikke være langt borte. La os følge sporet. (Han snuser og gaar bort til hytten.) Naa, der er kongen selv kommet mig i forkjøpet. Nu gjælder det om at være om sig. (Mens han taler, kommer professoren gaaende ind og ser sig forbauset om. Han opdager gudehaugen og tar brillene paa og begynner ivrig at studere. Tilsidst forsvinder han bak haugen.)

Lirumlarum: Mens jeg er ganske alene, og ingen ser mig, vil jeg benytte mig av anledningen. (Han tar frem en liten pose.) Kongen har igaar ofret den store soldiamant til sine fædres aander. Men hvad skal de dumme trøstøtter med en diamant. Nu har jeg faat en pose maken til den, diamanten gjemmes i. (Han bøier sig ned og tar en sten som han putter i posen, og derpaa gaar han hen og tar en lignende pose ut fra et hul midt paa avgudsstøtten. Han putter sin egen pose ind istedet.) Se saa, nu er skatten min. (Peker haanlig henimot trøstøtten.) Den gamle nikkedukke derover gjør saamen ikke vrøvl. Men hva ser jeg? Der kommer hans excellence Sambolambo og den lure Ping-Pong. Saa maa jeg se at skynde mig. Nu kryper vi op og ser paa steken. (Han kryper op i hytten.)

(Forts.)

Eventyret om prinsessen og luftsloppet.

De fleste av os har hørt om mennesker som bygger luftsletter og har vel ogsaa selv forsøkt sig, men der er aldrig nogen som har været i det rigtige luftsletter, og de færreste vet at det virkelig eksisterer.

Det ligger høit oppe paa et skyfjeld og er bygget av hvit marmor, men kuppene og tindene er av det pure guld. I slottet bor kong Æther og hans datter, prinsesse Luft. Paa den tid, da eventyret begynder, var prinsessen et litet, smalt, blekt væsen som alltid gikk omkring i en lyseblaa silkekjole. Hun hadde det peneste leketøi, man kan tænke sig, og kunde ta de morsomste turer ut i verdensrummet, for to smaa skyer, en rød og en hvit, stod alltid til hendes disposition.

Slottet var omgitt av en gjennemsiktig, blaa sjø, hvori der svømmede talrike øer. Prinsessen hadde en liten sølv-gondol; naar hun satte sig i den seilte den av sig selv ut til øene. Der bar alle trær gyldne frugter, og paa avstand saa det ut som om øene var av guld. Prinsessen fikk plukke av frugtene saa mange og saa ofte hun vilde.

Nu skulde man jo tro, at prinsessen alltid var den lykkeligste pike i verden, men det var slet ikke tilfældet. I den sidste tid var hun tvertimot meget utilfreds og bedrøvet; sit leketøi brydde hun sig ikke mer om, og turene til Solen og Maanen og øene med de gyldne frugter syntes hun var

Den syke prinsesse sprang op, og med et skrik av glede kastet hun sig i farens armer.

kjedelige. Hun var nemlig blitt grepet av en sterk længsel efter den grønne jord og sat helst i slottsparken og saa ned til den, skjønt hun ikke tydelig kunde se noget dernede.

Men hun hadde faat en god ven, en ørn, som ofte kom flyvende op til hende nede fra Jorden, og den hadde fortalt hende om menneskene. Siden den tid kunde hun ikke høre nok om dem. Saa begynte hun at be faren om han ikke bare en eneste gang vilde gi hende lov til at ta ned til Jorden. Det vilde han imidlertid aldeles ikke vite noget av, men da prinsessen tok sig

det meget nær og blev rent blek og sørgmodig av længsel efter Jorden indvilget han tilsidst.

„Forsøk da at ta ned til menneskene, barn,“ sa han alvorlig, „men jeg er redd for at du ikke vil bli lykkelig blandt dem, for de er falske og trolose. En betingelse stiller jeg imidlertid, og den maa du gaa ind paa, hvis du har livet kjær: Hver fredag, før den første solstraale berører Jorden, maa du la ørnen bringe dig hjem.“

Prinsessen gikk ind paa alt, sa farvel til faren og lot sin ven ørnen bære sig bort fra luftsloppet. I susende

fart gikk det gjennom skyene, ned over fjeldene og endelig ned i en dal. Paa en grøn eng i utkanten av en skog landet ørnen. Prinsessen sprang ned og satte sig ved veien, mens ørnen sa: „Næste fredag kommer jeg igjen og henter dig. Husk, at du aldrig maa fortælle menneskene noget om mit komme, for saa vil de passe mig op og stræve mig efter livet, og hvis de dræper mig, saa er dit hjem for steds tappt for dig.“ Prinsessen lovet at lie, og saa hurtig som en pil steg ørnen attter tilveirs.

Nu saa prinsessen sig nysgjerrig omkring, og hun likte Jorden rigtig godt. Brogede blomster myldret frem overalt, en sølvglinsende elv buktet sig gjennom den brede, grønne dal, og i det fjerne stod fjeldene som blaa skyer.

Pludselig opdaget hun ikke langt borte en ung mand liggende under et skyggefult epletræ. Sagte listet hun sig dit hen; det var jo det første menneske hun saa, og mens han sov kunde hun uforstyrret iagttale ham. Nu kom der imidlertid en flue som summert rundt om ham og tilsidst satte sig paa hans nase. Prinsessen tok en av sine lange krøller og slog efter den, for at den ikke skulde forstyrre ham. Derved vaaknet den unge mand, gned øinene og stirret forbauset paa prinsessen.

Han grep hendes haand og utbrøt saa:

„Aa, du er jo virkelig nok! Jeg trodde først, du var en drøm!“

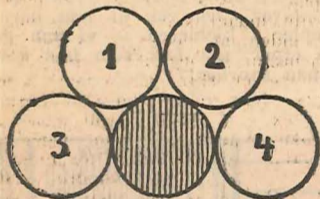
Prinsessen lo og rystet paa hode, saa lokkene fløi om hendes vakre ansigt. (Forts. paa side 25.)

Dr. X's avdeling med lommepenger.

Ved hver opgave faar 1 løser 5 kroner som lommepenger og 2 løsere 2 kroner hver.

Alle indsendte løsninger henligger uløst indtil den 25. august. — Den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsninger tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver.

Lommepenge-opgave nr. 118.

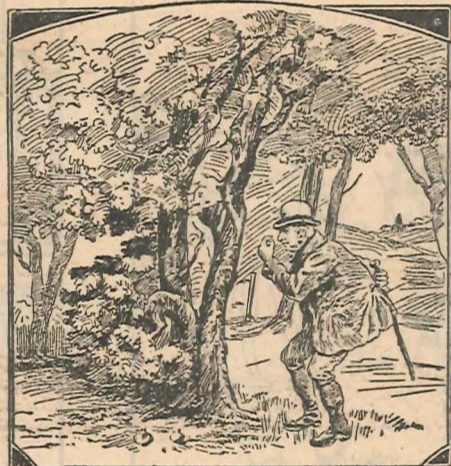

Hvorledes man kan lægge fire fem-ører slik at der nøyaktig blir plads til en femte fem-øre som skal røre ved hver av de fire andre?

Her er til avveksling en liten puslespiloppgave — let at arrangere, da den bare kræver enkle redskaper. Man behøver nemlig bare fem fem-ører, — to-ører kan ogsaa brukes. Opgaven bestaar i, at man — uten at bruke en anden mynt som støtte — lægger de fire av disse fem-ører paa en slik maate, at den femte fem-øre, naar den lægges paa plads (den skraverete rundkreds paa billedet ovenfor), kommer til nøyaktig til berøre hver av de fire andre mynter som det ses av figuren. Den femte mynt maa altsaa bringes paa plads, uten at nogen av de fire andre skubbes den mindste smule. Stoler man paa sit øie alene, vil man rimeligvis ikke kunne løse opgaven paa de stillede betingelser. Men der gives da ogsaa en metode, hvorved man med absolut nøyaktighet kan lægge de fire mynter i den rette stilling, parat til at motta den femte mynt. Hvem kan finne en slik fremgangsmaate?

Om lommepenger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvolutter for barn se under „Besvarelsene“.

Lommepenge-opgave nr. 119.

Hvem er det som har tat av frugten?

Den gamle greven kom ut i haven. Det var ved sommertid, og han glædet sig meget over at se trærne fulde av frugt. Da kom han til et sted, hvor avrevne grener og nedfalden frugt tydelig vidnet om at der hadde været ubudne gjester og plukket av den endnu umodne frugt. Den gamle herre blev meget harm og ønsket inderlig at han hadde synderen hos sig, saa han kunde faa snakket litt alvorlig med ham. Synderen hadde imidlertid gjemt sig mellom trærne, og greven kunde ikke finde ham. Forhaabentlig gaar det ikke læsere paa samme maate, naar dr. X nu spør: Hvem er det som har tat av frugten, og hvor er synderen?

Om lommepenger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvolutter for barn se under „Besvarelsene“.

Lommepenge-opgave nr. 120.

Hvor gammel er hver av de to unge damer?

En far presenterte sine to døtre for en herre. „Vil De vite, hvor gammel hver av dem er,“ fortsatte faren, „saa vil De let kunne regne det ut selv, naar De hører, at Astrid der er to ganger saa gammel som Vera var da Astrid var nøyaktig likesaa gammel som Vera er nu. Og naar Vera blir likesaa gammel som Astrid er nu, vil de tillsammans være 63 aar! Kan De nu si mig: Hvor gammel er hver av mine døtre?“ Den adspurte forlangte litt betænkningstid. Han fikk det og en liten stund efter opgav han de rigtige tal. Hvorledes lod disse? Hvor gammel er med andre ord Astrid og Vera?

Om lommepenger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvolutter for barn se under „besvarelsene“.

Løsningerne paa opgaverne i dette nr. offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladet nr. 36.

Løsningene paa opgaverne i dr. X-avdelingen i nr. 30 findes i dette nr. av bladet side 21.

Mottagerne av lommepengene for opgaverne i nr. 30:

Opg. nr. 106: Fredrik Tornes, Aamlipr. Arendal, 5 kr.

Opg. nr. 107: Torgeir Høerstad, Lena st., 5 kr.

Opg. nr. 108: Margit Halvorsen, Kopperud, Løken st., 5 kr.

Lommepenge-opgave nr. 121.

Logograf.

4. 11.

Vær glad, om du kan dette, — der findes stakkarer nok, for hvem det er negtet at skue blomsters flok.

1. 6. 9.

Har længe man faret i hete, støv og savn, med glæde jeg aapner min gjestfrie favn.

7. 10. 9. 1. 5.

Og dersom mig du skue vil, betrakt blot din haand, da straks et billede av mig indprentes i din aand.

8. 2. 3. 4. 11. 6.

Av disse gives mange, baade glade og triste. Og én gang vi begiver os ut paa den sidste.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11.

En gang var jeg et hæderstegn paa denne grønne jord. Nu næsten ingen bærer mig, — tro mig paa mit ord.

Om lommepenger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvolutter for barn se under „besvarelsene“.

Flere indsendere har paa sine løsninger undlatt at skrive navn og adresse og derved avskaaret dr. X fra at sende dem premier. — Husk at skrive navn og adresse paa hver løsning! Flere løsninger kan godt sendes i samme konvolut.

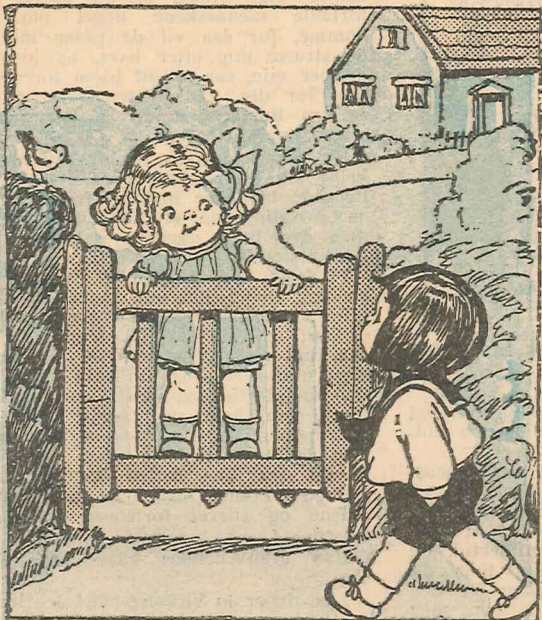
Besvarelsene maa være dr. X ihænde før 25. august, og brever med løsninger adresseres søjledes:

Til dr. X., (nr. 33), „Allers Familie-Journal“, Kristiania.

Indsendere som i denne uke vedlægger frimerker faar tilsendt konvolut nr. 41: Den zoologiske have. V. Giraf, zebra og dromedar.

Onkel tegner og fortæller.

Lises eventyr. Ellers tar Lise og Tom aldrig noget, men frugt kan de ikke motstaa.

1. Lise: „Hallo, Tom, hvor skal du hen i en slik fart?“
Tom: „Jeg skal bort og smake paa gartner Grøns kirsebær. De er helt modne nu, kan jeg se. Kom med, Lise!“

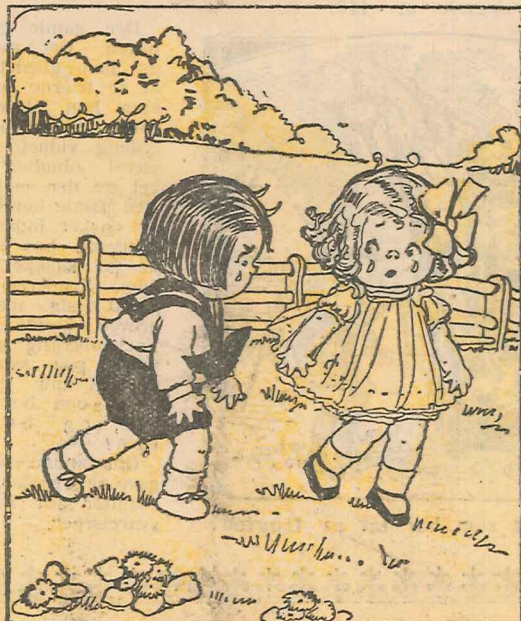
2. Tom: „Saa, nu klatrer jeg op og plukker; kan du gripe kirsebærene i dit forklæ?“
Lise: „Ja, det kan jeg godt! Aa, de deilige kirsebær, de smaker visst godt!“

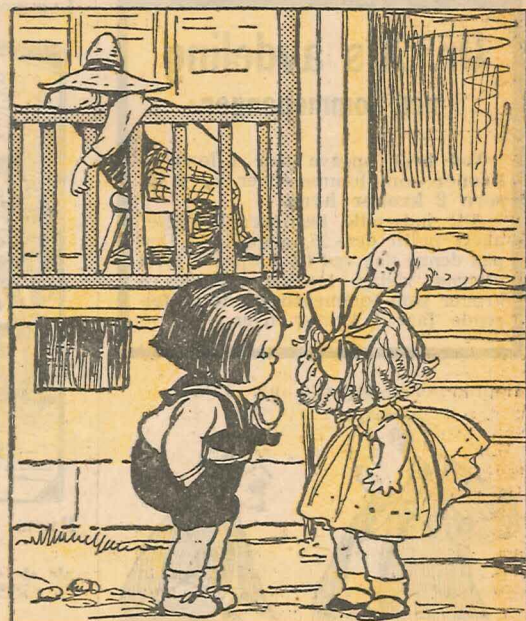
3. Tom: „Her er flere og her er endnu flere! — Men, Lise, hvad gaar der av dig, du lar jo de deilige kirsebær faldre paa jorden!“
Lise: „Aa, Tom, jeg dør av skræk! Der kommer gartner Grøn for at jage os ut!“

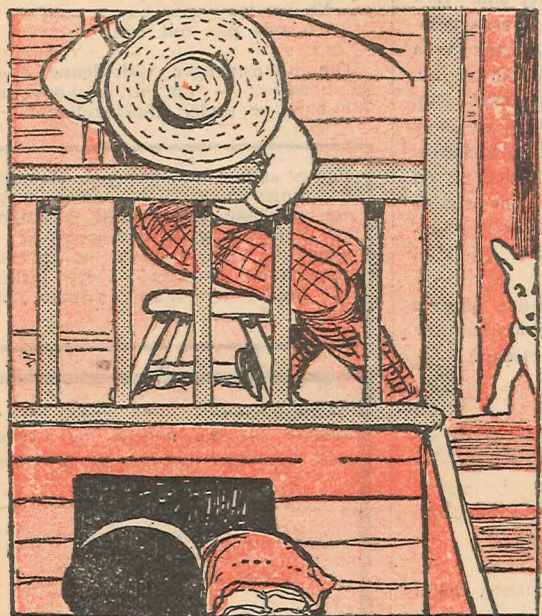
4. Gartner Grøn: „O, nogen roverunger! Har man set paa make, de plukker av mine deilige kirsebær, som skal sælges inde i byen for mange penge! Ut med dere, eller jeg skal gi dere kirsebær!“

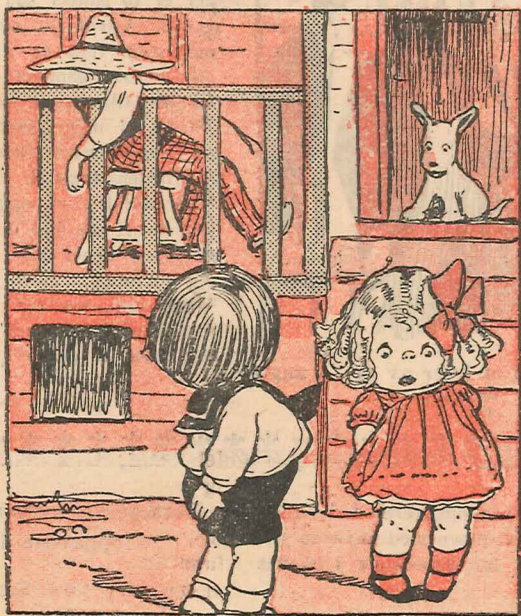
5. Tom: „Det var en dum pige, at du ikke holdt fast i forklædet, saa vi nu kunde ha spist de gode kirsebær! Ikke et eneste fik vi!“
Lise: „Aa, Tom, men det var jo heller ikke rigtig at ta dem! Det tør vi aldrig gjøre mer.“

6. (en måned senere.) Tom: „Se der sitter gartner Grøn og sover. Jeg vet, at han har de deiligste sommerepler i kjelderren — vi kan godt kryspe ned og ta etpar, saa fast som han sover. Hør bare, hvor han snorker!“

7. Lise: „Ja, vi kan godt spise etpar og ta etpar med. Han vedblir saamen nok at snorkre og hører ingenting.“
Tom: „Vi kan jo naa eplene herfra, saa vi kan passe paa, om han vaakner.“

8. Lise: „Au, au, au! Hvem var det som slog mig saa forfærdelig bak? — Var der ogsaa nogen, som slog dig, Tom?“
Tom: „Ja, det kan du tro, aa, hvor det svir! — Gartneren sover fremdeles, saa han er det ikke.“

9. Gartner Grøn: „Men det var det nu allikevel! Jeg sov bare rævesøvn! Ha, ha, ha, undres om dere nu er kureret, dere smaa rovere?“
Lise: „Aa, Tom, vi maa noie os med frugten i vor egen have. Vi maa aldrig, aldrig mer ta gartner Grøns frugt!“

Eventyret om prinsessen fra luftsloppet.

(Fortsat fra side 23.)

„Hvor kommer du fra?“ spurte den unge mand.
„Det maa jeg ikke si,“ svarte prinsessen.
„Ikke det, — men hvor vil du da hen?“
„Jeg vil være paa jorden,“ var hendes svar.
„Han saa forundret paa hende.
„Jorden er meget stor, vel du ikke det?“
„Jeg vil bare være hos gode mennesker, som holder av mig, og som jeg holder av,“ sa hun.
„Saa begynd med mig! Jeg heter Erik og vil gjerne ha en saadan fin, fite hustru som du.“ Du behøver ikke at arbeide, og jeg skal nok være god imot dig.“
„Men hvor ligger dit slot?“ spurte hun forundret og saa sig omkring.
„Et slot har jeg rigtignok ikke, men se derhen ved skogbrynet! I det lille grønne hus bor jeg.“
Prinsessen klappet i henderne og ropte:
„Aa, hvor nydelig det er, det liker jeg! Kom saa!“
Hun skyndte sig bort til huset, saa Erik knapt kunde følge med.
Ved havegrinden stod hans gamle mor og holdt forbauset haanden over sine øine, da hun saa den unge pike og sønnen komme løpende.
„Mor, gjel hvad jeg har fundet!“ ropte Erik leende.
„En liten hustru, som er faldt ned til mig fra himlen!“
Moren, som var en gråtten, gammel kone, monstret prinsessen fra øverst til nederst og spurte saa:
„Har hun en kiste fuld av guld?“
„Nei!“ lo Erik, „det tror jeg ikke!“
„Kan hun spinde, koke, lappe, vaske, sy, grave og saa?“
Prinsessen saa forlegen mot jorden, og Erik svarte:
„Nei, det kan hun ikke.“
„Hvad kan hun da?“
„Hun kan holde av mig, og det er meget mer værd end alt det andet,“ svarte Erik, og han grep prinsessens haand, førte hende ind i sit hjem og holdt samme dag bryllup med hende. Men hans mor vedblev med at skjende og brumme.
— Natten mellem torsdag og fredag snek den unge brud sig bort fra huset, endnu før solen var staaet op. Ute i skogen ventet ørnen paa hende, den lot hende sitte op, bredte ut sine store vinger og bar hende forsigtig op til hendes fars rike.
Kong Æther hadde længtet meget efter hende og haabet at hun nu vilde bli hjemme, men straalende av lykkelige fortællinger, hvor deilig det var paa Jorden, hvor snilde alle mennesker var, og hvor ubeskrivelig meget hun holdt av sin mand. Hun kunde ikke utholde at være deroppe av længsel efter ham, og endnu før solen sank, maatte ørnen bringe hende tilbake.
Erik var bliet meget forskrækket, da han om morgenen hadde opdaget, at hans lille hustru var borte. Han hadde søkt hele dagen efter hende, men naturligvis forgæves. Om aftenen satte han sig ved ilden og stirret sorgmodig ind i flammene; da aapnedes døren, og prinsessen kom løpende ind og faldt ham om halsen. Men da han vilde vite, hvor hun hadde været henne, boide hun hodet og taug.
„Hør nu,“ sa den unge mand, „det er nogen merkværdige hemmeligheter du har!“
Da saa hun op paa ham med sine blaa øine og sa sagle:
„Du maa ikke være vred paa mig, jeg faar jo ikke svare dig.“ Saa spurte han hende ikke mer, men gav sig tilfreds med det. Den gamle mor hadde imidlertid hørt og set alt, og hun besluttet at utspeide hvor den unge hustru gik hen.
Hun opdaget snart, at det var hver fredag nat, svigerdatteren forsvandt, og en nat overrasket hun hende, akkurat da hun satte sig op paa ørnen. Saa gik den gamle hjem til sønnen og fortalte ham hvad hun hadde set.
„Din hustru er i en ond troldmands magt,“ sa hun, „og du maa befri hende. Pas ham op og skyt ham. Neste gang han kommer, saa vil hun faa fred.“
Erik vilde først længe ikke vite noget av det, men da hans mor ikke gav ham ro, gjorde han endelig saaledes som hun hadde sagt.
Da prinsessen saa sin døde ven, kastet hun sig over ham, graat og hulket og var slet ikke til at trøste. Fra den dag var hendes kjærlighet til manden som slukket; desuten begyndte hun at skramte og blev for hver dag blekere og mer bedrøvet. Nu, da hun visste at hun aldrig mer kunde komme hjem, overmandet hjemveen hende ganske.
En dag da hun var særlig mat og svak bar Erik hende ut og la hende paa et leie under epletræet, hvor hun første gang hadde vist sig for ham. Mens han nu knælte ved siden av hende og ængstelig saa paa hendes hvite ansigt, sænket en sky sig langsomt ned til ham: paa den sat en olding med en krans av gyldne liljer om sit hvite haar. Den syke prinsesse sprang op, og med et skrik av glæde kastet hun sig i sin fars armer. Men han saa paa Erik og sa:
„Jeg er kong Æther, og den du kalder din hustru er min elskede datter, prinsesse Luft. Hun længtet etter menneskene, steg herved paa Jorden og blev din; men du stotte ikke paa hende, du dræpte hendes bedste ven og skilte hende derved fra sit hjem. Bare fordi hun nu angret saa bittert, kommer jeg og henter hende tilbake dit, hvor hun hører hjemme. Din er skylden, at du nu mister hende for bestandig.“
Den unge mand kastet sig for kongens føtter.
„Kan jeg da aldrig vinde hende igjen? Jeg skal gjøre alt for at søne min brode.“
Oldingen saa haanlig paa ham.
„Ja, saa byg et luftslopp til hende og dig, da vil hun komme tilbake til dig.“
„Hvorledes kan jeg det! Selv om jeg hadde alle verdens skatter, hjalp det mig ikke, ingen dødelig kan løse en saadan oppgave. Forlang ikke det umulige av mig, store konge!“ bad Erik.

„Godt,“ svarte kongen, „saa vil jeg lette dig arbeidet. Gaa hjem og læg en plan til det nye slot. Hvis jeg liker den, skal jeg sende mine luftslopper, de skal hjelpe dig at bygge det.“

Med disse ord hyllet han prinsessen ind i sin kappe og forsvandt med hende, idet skyen langsomt bar dem op mot himlen.

— Fra den stund gik Erik omkring som en drømmende. Dag og nat la han planer til luftsloppet, den ene efter den anden, men ikke en eneste maa ha behaget kong Æther, for han sendte ingen luftslopper ned for at hjelpe den stakkars unge mand. Gjennem hans mor fik folk vite, hvorledes Eriks lille hustru var forsvundet, og hvortil han nu alltid gik omkring i dype tanker. I al hemmelighet begyndte de nu ogsaa hver især at bygge luftslopper, for enhver tænkte, at hans plan kanskje var den rigtige, og at han engang kunde faa bygget slottet.

Men indtil den dag idag er der endnu aldrig nogen som har været saa heldig.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Ralphs offer.

Av E. Almaz Stout.

„Jeg er virkelig det lykkeligste menneske i verden, gamle ven, at tænke sig, at hun kunde ha valgt alle mulige andre mennesker — og saa har hun netop valgt mig. Jeg fortjener det ikke.“

Geoffrey Dane straalte av glæde, mens han gik op og ned paa gulvet.

„Nei, det er jeg slet ikke enig med dig i. Du vet, jeg har en temmelig hoi mening om dig.“

„Ja, du — du ser alltid paa mig gjennom rosa-farvede briller. Dorothy er ogsaa meget ræd for dig, sier hun. Hun er ræd for at du ikke kan

„Jeg vil ha disse papirer,“ sa Meyers, „De maa bringe mig dem ned i haven iaften.“

like hende, skjønt hun er meget ivrig efter at du skal synes om hende, fordi hun vet hvor gode venner vi to er.“

„Naturligvis er jeg nødt til at synes om din hustru. Jeg vet nok, at det ikke blir helt det samme mellem os to, det blir det aldrig naar den ene av to venner gifter sig, men kanskje hun vil lære at holde saa meget av mig, at hun sommetider — senere hen — vil gi dig fri nogen dager, saa jeg ogsaa kan være sammen med dig.“

„Vær nu ikke dum, Ralph. Naturligvis vedblir det at være som alltid mellem os to. Du skal komme til os saa ofte som du nu pleier. Dorothy vil by dig hjertelig velkommen.“

Men Ralph rystet paa hodet. Han visste bedre. Det var et ganske usedvanlig venskap som knyttet ham til Geoffrey Dane. For ti aar siden, da han kjæmpet med fattigdommen og sørget over, at han ikke var istand til at skaffe sin mor litt glæde i livet, dengang traf han paa Geoffrey.

Geoffrey hadde straks likt ham og skaffet ham en god stilling, hvor han hurtig naadde op til en god indtægt. Han sendte blomster og frugt til Mrs. Winyan, Ralphs mor, og laante hende meget ofte sin automobil til smaautflugter. I

seks aar levde Mrs. Winyan meget lykkelig, og da de tilslutt vendte hjem fra hendes begravelse, sa Ralph med brutt stemme:

„Geoffrey, gamle ven, saa længe jeg lever staaer jeg i gjæld til dig. Skulde det nogensinde hende, at jeg kunde gjøre noget for dig for at betale litt av min gjæld, saa vilde jeg betrakte det som en ringe ting at ofre mit liv derfor.“

Geoffrey Dane var et av de lykkelige mennesker, som kommer let gjennom verden. Han hadde litt formue, hørte til en god, gammel familie og var begavet nok til at indta en god stilling indenfor marineministeriet, hvor hans usedvanlige tegnetalent skaffet ham forfremmelse. Dertil var han sund og frisk, kjæk og elskværdig, og alle likte ham.

Han var fylt de tretti før han blev virkelig alvorlig forelsket. Men saa var han det ogsaa meget grundig.

Dorothy Morton var kommet til London et aars tid iførveien. Ingen kjendte nærmere til hende eller hendes familie. Lady Grange hadde truffet den unge pike i Sydafrika, hendes far var netop død, og hun stod ganske alene og fattig i verden. Den originale dame kastet sin kjærlighet paa den vakre, unge pike og førte hende med sig til England som sin datter. Dorothy gjorde det heller ikke vanskelig for hende, for alle likte godt den vakre, elskværdige unge pike, og Geoffrey Dane vandt hendes hjerte, saa han erklærte, han var den lykkeligste mand i verden. Hun erklærte, at hun var den lykkeligste pike.

Hun og Ralph likte ogsaa meget godt hverandre. Ralph maatte indrømme, at Dorothy virkelig lot til at være endog Geoffrey værdig, og Dorothy ønsket bare at bli gode venner med ham for Geoffreys skyld. —

Et aar senere var Geoffrey og Dorothy gift og bodde paa landet paa en henrivende landeiendom.

Han elsket hende om mulig endnu høiere end før deres bryllup og saa op til hende, saa hun ofte utbrøt:

„Du maa ikke tænke saa stort om mig, Geof, jeg er et meget almindelig menneske med masser av feil.“

„Men jeg ser ikke en eneste,“ svarte Geoffrey.

„Saa gjør andre det. Du kan tro, din ven Ralph kjender godt mine feil, det er derfor han alltid er saa formel og hofflig overfor mig.“

„Er han det? Men hvorledes vilde du da, han skulde være?“

„Mer likefrem. Han holder mig likesom paa avstand.“

Geoffrey lo og fortalte det til Ralph, og da han næste gang forlot lavendelhuset, hadde han gjort sig saa megen umake med at være liketil overfor Dorothy, at hun bare rakte ham haanden og sa: „Tak.“

Saa gik der en maanedstid, og Dorothy ventet atter Ralph paa besøk. Hun sat i dagligstuen da det ringte, og piken kom med et kort.

Dorothy saa likegyldig paa kortet. Saa blev hun pludselig blek og sa hurtig:

„Vis Mr. Meyers herop. — Og — jeg vil ikke forstyrres.“

Hun hadde etpar minutter til at samle sig i, før piken viste Mr. Meyers ind. Det var en middelshoi mand, tyk og med en broget vest, hans aama, sorte, urolige øine flakket.

„Aa, Mrs. Dane, tank at træffe Dem her under saa helt andre omgivelser end sidst vi saas — hvad?“

„Jeg — jeg trodde De var død. Det blev fortalt mig,“ svarte Dorothy.

„Og det trodde De naturligvis. Døde mænd forraader intet. Men jeg er nu levende nok og er kommet spesielt hertil for at faa en liten privat samtale med Dem. Si mig — vet Deres mand noget om vore private forretningsaffærer?“

„Hvad tænker De paa, Mr. Meyers? Min mand og jeg — vi elsker hverandre. La os være ifred.“

„Det er netop, hvad jeg ikke kan tjene Dem i. Vet De, at Deres mand for øieblikket er en meget interessant personlighet for mig?“

„Min mand? Hvad mener De?“

„Jeg skal fortælle Dem en liten hemmelighet. Da Deres mand er saa flink til at tegne, er han for tiden en meget betrodd mand indenfor rejseringen. Planene til en ny type undervandsbaater er for øieblikket i hans besiddelse, for at han kan kopiere dem. Nu er det, at jeg maa ha fat i disse planer bare i en halv time.“

Dorothy lo.

„Tror De virkelig, at min mand vilde overgi Dem planene?“

„Nei, det tror jeg ikke, men De skal skaffe mig dem.“

Dorothy saa forfærdet paa ham, han reiste sig og grep hende om haandleddet og sa truede:

„Hør efter hvad jeg sier. Deres mand og hans ven Ralph Winyan kommer hit i eftermiddag, og han har planene med sig. Det er hans mening i ro og mak at kopiere planene her nede — fri for lurere —, men sandsynligvis rører han dem ikke nu iaften. Han foretrækker nok en passiar med sin ven og sin hustru. Istedendfor gjemmer han sine papirer her, sandsynligvis i pengeskabet. De maa se at faa fat paa dem, gjør en eller anden undskyldning og bring mig dem ned i haven. En halv time efter — det gir jeg Dem mit ord paa — lægger jeg dem igjen et sted, hvor De kan finde dem og lægge dem paa plads. Saa behøver han ikke at ane, at planene har været ullaant.“

Dorothy kastet med nakken.

„En glimrende plan, men den mangler én ting — mit samtykke.“

Han smilte, og Dorothy skalv.

„Jeg tænker nok det skal lykkes mig at vinde Deres samtykke. Hvis De ikke gjør som jeg foreslaar, saa fortæller jeg imorgen Deres mand, at De skylder mig 3000 pund sterling i spillegjæld, at De blev anvendt som lokkefugl i Deres far til at faa herrerne op paa hans værelse og spille, og at han plyndret og bedrog alle og enhver og tilsidst selv kom i fængsel og døde som en flygtning derfra.“

„Men jeg visste det ikke. De vet jo, at dengang ante jeg intet. — for tilsidst.“

„Ja, det vet jeg, og jeg tror Dem, men hvem vilde ellers tro Dem? Mon nogen av de mænd som Deres far plyndret vilde tro paa Deres avidenhet? Vilde De like, at en av dem traadte frem og fortalte hvad han visste om Dem? Vilde De synes om, at Deres mand saa Deres egenhændige erklæring, at De skyldte Carl Meyers 3000 pund sterling for spillegjæld?“

„Aa, men De vet jo, at De lokket og halvt tvang mig til at underskrive den erklæringen. De sa, at bare hvis jeg skrev under kunde jeg frelse ham fra fuldkommen odelæggelse, og De lovet aldrig at plage mig dermed. Jeg skal ikke hvile, for jeg har betalt Dem pengene.“

„Tak, kjære Mrs. Dane, men jeg er rik nok til at kunne skjenke Dem disse penger. Jeg skal lie stille med alt og med hele Deres fortid, hvis jeg bare en halv time kan laane disse papirer.“

„Men hvorledes skal jeg faa fat paa dem, selv om jeg vilde gjøre det,“ graat Dorothy. „Hvis de er saa værdifulde, saa lar min mand dem ikke ligge og flyte.“

„Nei, det gjør han kanskje ikke. Men De kjenner hans vaner, og De maa vite hvor han pleier at gjemme sine papirer og nøkler. De maa selv greie, hvorledes De faar fat paa dem. Jeg er at træffe nede ved havegrinden under den store ceder mellem otte og ni. De bringer mig papirene; for li skal jeg saa putte dem ned i brevkassen ved havegrinden. Hvis De er flink, saa er det ingen som lægger merke til at De har manglet et oieblik. Adlyder De mig ikke, saa vil De bli vanæret ikke bare i hans øine, men ogsaa i verdens øine, naar jeg fortæller alt om Dem. Og det vil vanære ham med. Husk paa det. Jeg skal se efter Dem litt efter otte.“

Han tok sin hat og skyndte sig ut av huset.

Middagen var over og Geoffrey og Ralph sat endna med sin vin og cigarer, mens Dorothy stod inde i sin mands værelse og stirret halvt fortryllet paa pengeskabet i kroken.

Det var næsten som om en eller anden ond aand hjalp Meyers plan. Da Geoffrey kom ind med Ralph, sa han smilende:

„For jeg gjør noget andet, maa jeg laase denne dokumentmappe ind i pengeskabet. Der er folk som vilde ofre millioner for at faa et glimt av dens indhold at se.“

Han la mappen ind og laaste døren.

Men like før han gik op, lette han efter noget i sine lommer og tok derfor nøklene op og la dem paa bordet, og der glemte han dem da han gik op. De laa der endnu halvt skjult under nogen aviser. Geoffrey og Ralph var fordypet i en politisk diskussion, som sandsynligvis vilde opholde dem en halv times tid eller mer. Langsomt

nærmet hun sig skabet, skjælvende ved tanken paa at hendes elskede Geoffrey skulde høre hendes livs sorgelige historie. Det var som om skjæbnet selv hadde bestemt at hun skulde gjøre det. Hun kunde ikke trode Meyers og fortælle Geoffrey alt; hvorledes kunde han tro paa hendes skyldighet, naar den anden traadte frem med saa fludelige vidnesbyrd om hendes tidligere liv?

Pludselig tok hun nøklene og aapnet pengeskabet. Med feberagtig hast trak hun dokumentmappen frem og tok ut den lange konvolut som laa i den. Saa la hun mappen paa plads, laaste skabet og skjulte konvolutten i sit bluseliv, mens hun skyndte sig ut i haven.

Nede ved cedertræet kom en mand hende imøte, han hvisket triumferende:

„Jeg visste godt, at De kom. Har De papirene?“

„Ja — men — aa, vil De ikke være barmhjertig —“

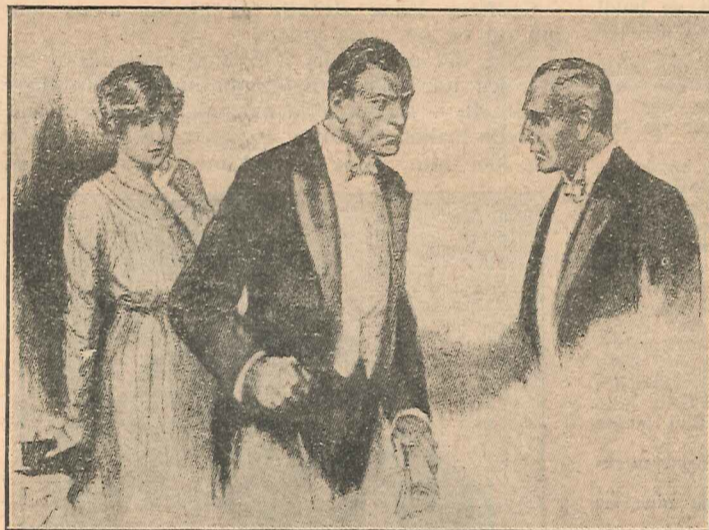
„Naturligvis vil jeg det. De skal aldrig se eller høre mer til mig. Her er Deres første belønning, Deres gjeldsbevis for de 3000 pund sterling. Om en times tid er papirene tilbake i brevkassen igjen. Godnat og farvel.“

Han stak et papir i hendes haand, og i det samme horte Dorothy sin mand rope. Hun skyndte sig op til villaen.

„Skal vi gaa en liten aftenur, mens Ralph skriver etpar brever?“ foreslog han hende. Hun klynget sig til ham, skjælvende og frygtsomt.

„Elsker du mig virkelig — mig selv?“ spurte hun dæmpet.

Han svarte hende ikke med ord, men det var overbevisende nok.

„Papirene er der ikke,“ sa Geoffrey alvorlig. „Der er ingen andre, som visste at de var der, uten jeg selv, Dorothy, og du, Ralph.“

De gikk temmelig længe rundt i haven, tilsidst sa han:

„Nu maa Ralph være færdig. La os gaa ind i mit værelse til ham.“

Men da de kom derind var der ingen, og de hadde været der i nogen tid, før Ralph kom tilbake. Han hadde været en liten tur nede paa veien.

Denne time forekom Dorothy som en sand evighet. Hun hadde skjovet Geoffrey sine nøkler ind under nogen papirer, saa han ikke saa let kunde se dem og derved bli mindet om dem. Hvorledes skulde hun faa tid til at løpe ned og hente papirene i brevkassen og lægge dem paa plads?

Klokken var over ti, da hun endelig reiste sig, og under paaskud av at tale med en av pikene listet hun sig ned i haven. Med skjælvende hænder aapnet hun brevkassen. Den var tom.

Fortvilet vedblev hun at gaa frem og tilbake — klokken slo halv elleve, men der kom ingen.

Tilsidst slæppte hun sig tilbake til villaen. Nu visste hun, at Meyers hadde bedraget hende. Hvorledes skulde hun nu se sin mand i øinene?

Mer død end levende kom hun ind i stuen, og Geoffrey sa deltagende:

„Du ser meget træt ut, kjæreste. Gaa bare og læg dig, jeg vil bare vise Ralph det diamantkorsset, du fik forleden dag.“

Han hadde tat nøklene frem og aapnet skabet, i det samme utsløtte han et skrik av rædsel.

„Himmel! Hvad er der hendt med papirene? Jeg la dem herind før middag — og nu —“

„De maa være der,“ sa Ralph hurtig. „Se nøie efter.“

„De er der ikke,“ svarte Geoffrey alvorlig. „Der

er nogen som har tat dem. Der var ingen andre som visste at de var der, uten jeg selv, Dorothy og du, Ralph.“

I det samme kom en pike hurtig ind i værelset fulgt av en konstabel, som holdt den savnede konvolut i haanden.

„Undskyld, Sir, men der har været et ulykkes-tilfælde — en mand blev overkjørt av en motorcykkel. Han døde, og vi fandt denne konvolut hos ham. Deres navn, Sir, staar paa den. Han hadde kort med navnet Carl Meyers, men da vi tænkte, at papirene i konvolutten kanskje var av vigtighet, saa tok jeg mig den frihet at komme med den her straks.“

„Mange tak, konstabel, det var fuldkommen riktig gjort. Vil De vente paa mig et oieblik nede i hallen?“

Da døren var lukket efter ham, sa Geoffrey med neppe hørilig stemme.

„Pengeskabet er ikke blitt brutt op. Men allikevel har man fundet denne konvolut paa en velkjendt tysk spion like utenfor mit hjem. Jeg — jeg forstaar det ikke.“

Et oieblik hersket dyp stilhet. Ralph saa fra den ene til den anden. Han hadde et ansprendt, urolig uttryk i sine øine, øiensynlig tænkte han meget ivrig. Saa traadte han et skritt frem:

„Jeg kan forklare dig det. Det var mig — som gav papirene til Meyers.“

„Hvad gjorde du?“ ropte Geoffrey.

„Hør paa mig,“ sa Ralph bønlig. „Jeg fik fat i dem mens du var nede i haven. Han skulde betale mig mange penger for dem.“

„Det er ikke sandt, Ralph. Du, min ven, som jeg stolt paa — du kunde ikke være en saadan slyngel.“

„Det er sandt. Men pas paa, vi har forskrækket din hustru — hun besvimer.“

Dorothy faldt forover like for fottene av sin mand. — — —

Et halvt aar var gaat, i hvilket Ralph hverken hadde set eller hørt noget til sin gamle ven. Morgenen efter den aften hadde han tat et oieblik med Dorothy. Derefter visste han bare, at Geoffrey hadde søkt sin avsked fra ministeriet og var reist til utlandet med sin hustru, hvis helbred var vaklende.

Han tænkte nu paa dem begge to og haabet at Geoffrey fremdeles elsket Dorothy likesaa hoil som før — mer for hans skyld end for hendes. Pludselig stod den mand, han tænkte paa, foran ham.

„Ralph, gamle ven, hvorledes skal jeg takke dig. Det var en ganske idiotisk misforstaelse og et urimelig offer du bragte, men det var storstaat.“

„Jeg — jeg vet ikke hvad du taler om,“ svarte Ralph stammende, idet han grep den haand, Geoffrey rakte ham.

„Dorothy har fortalt mig det hele. Vi fik en liten gut for en uke siden — en storartet liten fyr. Saa folte hun, at siden han var kommet, maatte alt bringes i orden, og idag fortalte hun mig det hele. Jeg ønsker bare at jeg hadde visst det straks. Hun sa, at hun vilde ha fortalt mig det med det samme, men du holdt paa, at det var bedre jeg tvilte paa min ven end paa min hustru. Ser du, Ralph, du er ikke gift med en kvinde som du elsker, saa kanskje du ikke forstaar det. Men selv om Dorothy hadde solgt papirene til den skurk, saa hadde jeg paa en eller anden maate forstaat og tilgit det, istedenfor at hun nu var blitt skræmt til at laane ham dem.“

„Geoffrey, gamle ven, du er vidunderlig.“

„Ikke halvt saa vidunderlig som du. Men la os nu glemme det. Dorothy har sendt bud efter dig. Hun ber dig om at være guttens gudfar og la ham hete Ralph. Hun længter forferdelig efter at se dig. Du kommer vel, gamle ven — og tilgir os begge?“

„Vær nu ikke dum,“ svarte Ralph barskt.

Kort efter stod de to venner ved Dorothy's seng. Hun saa endnu søtere ut end Ralph hadde forestilt sig det, og en liten, bløt bylt laa ved hendes hjerte.

Hun saa op paa Ralph med straalende øine. „Jeg vet, at dette betyr, at De har tilgit mig.“ „Ja, hun blidt. „Og nu skal vi fire være rig i e kammerater, ikke sandt?“

Vademecum
giver stærke, sunde
Tænder
Tuber à 1,00.
Tandvand Kr. 2,00 og 4,00

Kalypin-pastiller

A. L.
er et virksomt og behageligt middel mod irritation i aandedrætsorganerne. Renser halsen, letter slimavsondringen og gjør stemmen klar og sterk. Faaes paa Apotekerne.
Apothekernes Laboratorium.

Tangin mot Gigt
Tangin mot Ischias
Tangin mot Sumbago
Forlang
Tangin paa nærmeste Apotek

Uhrmaker
VERLI
Armbaandsuhre.
Lommeuhre.
Akersgt. 26, ved Carl Johansgt. Chr.ania.

Sportsartikler
for vinter- og sommersport.
Geværer og Ammunition.
Fabrikation av de anerkjendte Thor- og Diamant-Cykler.
Motorcykler.

Forlang katalog over de artikler, der interessere Dem.

A. GRESSVIG
CYKLEFABRIK—SPORTSFORRETNING
STORCATEEN 20
KRISTIANIA.

Nyhed! **Nyhed!**
Patenteret
Sensationel Opfindelse

Patentlaas uden Nøgle.
Den mest ideelle Fixer- og Sikkerhedslaas. Anvendelig overalt og i særdeleshed nem og praktisk som Cyclelaas. Let haandterlig. Største Sikkerhed. Aabning af uindviede praktisk talt ganske umuligt. For hver enkelt Laas er der valgt andre Aabningsbogsstaver resp. Tal. Laasen forefindes i utallige Variationer. Nøjagtig Brugsanvisning medfølger. Illustration i viser Laasen i naturlig Størrelse. Kærkommen Gave for Alle. Laasen leveres i elegant Emballering. Pris 2,00 plus Porto 0 30. Ved Forudbet. pr. Postopkrav 40 Øre mere.
H. Løvsrøms Import.
Artillerivej 54 :: København C.

Nordisk Musikforretning A/s

Avd. 1
Sogaten 2, Christiania. Tlf. 16834.

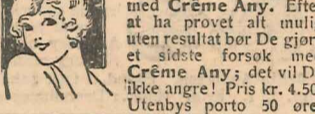
Billigste priser.
Katalog sendes gratis.
„Brukte trækspil kjøpes og tas i bytte“.

DUX er den bedste sløpmaskine til Gillette Blade

Komplet i etui kr. 10,00
over 18,000 i bruk
Hvis ikke tilfredstillende efter 8 dages prøve tilbakebetales beløpet FORSENDES PORTOFRI
Hovedagentur for Norge:
Marc. Hansen & Einar Clausen A/s
Vaagsalm. 3, Bergen

Fregner

fjernes paa faa dage kun med Crème Any. Efter at ha prøvet alt mulig uten resultat bør De gjøre et sidste forsøk med Crème Any; det vil De ikke angre! Pris kr. 4.50. Utenbys porto 50 øre.
3-dobbelt port i 10 kr.
postfrit mot beløpet kontant i rekonn. brev
Kun ekte fra
Apotheker Wolff's Magasin,
Grønsen 10, Kristiania. A.

Er det ikke generende?

Hvis man er saa uheldig at have en Filippens paa Haken eller Hudorm i Ansigtet — eller det er umulig at holde Frakkekraven fri for Flas — eller f. Ek. Hænderne er opsvulmede og røde, saa kan man være sikker paa, at alle Øine stirrer netop herpaa. — Er ikke det ubehagelig? — Mot alt saadant maa De bruke „Macko“-Balsam, der netop hjælper for al Urenhed og Saarhed i Huden — samt den irriterende Kløe. — Ingen Hudcreme eller Salve har saadan rensende og velgjørende Virkning som „Macko“-Balsam.

Af de os uopfordret tilsendte Anbefalingsskrivelser, der beror hos os til Eftersyn, hidsettes følgende:
„Kan bemærke, at jeg er fornoiet med den „Macko“-Balsam, som jeg fik tilsendt mig. — I en har virket over al Forventning. — Min Ansigtshud blir finere for hver Dag.“
Sorum, 4-6 1919.
Ærb. Frk. Emma G . . .

„Da den forrige Krukke, jeg fik fra Dem gjorde stor Virkning, bedes De sende mig 1 Krukke „Macko“-Balsam igjen til Kr. 5,00 mod Efterkrav. — Om De vilde sende den snarest.“
4-6 1919.
Ærb.
Anders O. B . . .
Ballrud St. Bergensbanen.

„Jeg var stærkt plaget av Kvaiser og Utslet i Ansigtet og har herfor med overraskende godt Resultat brugt „Macko“-Balsam. — Takker Dem for samme.“
Kristiania, 28-2 1919.
A. Jacobsen.

„Macko“-Balsam indeholder kun de rene og mest velgjørende Stoffe. Garanteres Virkningsfuld. — Dros i Bruk. — Bør ikke mangle i noget hjem. Pris Kr. 2,80 og 4,00 pr. Krukke. — Sendes utenbys m t Forskudsbetaling eller Efterkrav til anførte Priser + Porto fra vor Specialfabrik for Skjønhedspræparater Kemisk-teknisk Fabrik „Janus“ — L. Handberg & Co. — Ruseløkveien 12, Kristiania.

„Undertegnede var plaget af en generende Haarsygd, der ytrede sig med Utslet, haard Skjælddannelse og rriterende Kløe i Haarbunden. — Herimod anvendte jeg „Macko“-Balsam, som jeg brugte no le Gange med et Par Dages Meilemrum, og til min usigelige Glæde blev jeg helt bra. — Mod Flas har ogsaa „Macko“-Balsam været et aldeles fortrinlig Mittel. — Jeg anbefaler den stadig.“
Kristiania, 17-6 1919.
Oscar Torgersen.

„Takker, har modtaget den af Dem tilsendte „Macko“-Balsam. — Da jeg befinder den saa enestaende god, beder jeg Dem pr. omgaende sende mig fire Krukker „Macko“-Balsam til en Pris af 5 — fem — kr. pr. Krukke, tilsammen 20 Kr., som bedes tat i Postopkrav. 23-5 1919.
Med Agtelse
Hilbert E. J . . . . .
Skulsfjord pr. Tromsø.

BERTR. C. MIDDELTHON,
FRIMERKEFORRETNING,
Stavanger, Norge.
Uvalg tilstilles samlere og handlere i Skandinavien. Samlinger kjøpes gjerne.

Bang & Tegner & Co.
Medicinske
Sæber
Exemsæbe

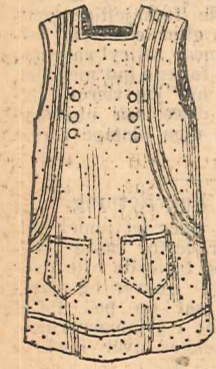
FJELD
NORSK SKADEFORSIKRINGSSKAB
forsikrer mod INDRUDS-TYVERI paa gode Betingelser. Hurtigt og greit Opgjør.
Storthingsgd. 2. Tlf. 8601.

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med 15 øre i frimerker, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit, mota nedenstaaende snitmønstre utklippet i silkepapir, lærdig til bruk.

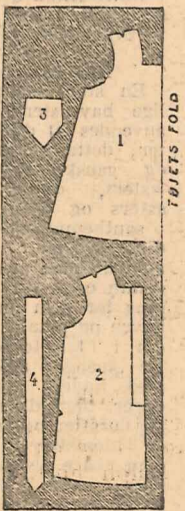
Forklæ til smaapiker paa 1-2 aar.

Dette praktiske forklæ er sydd av blaåt og hvitprikket stof. Pynten bestaar av røde knapper og snorer. Lukkes med knapper og hendelbaand.

- Der medgaar 1 meter stof av 70 cm.s bredde. Mønsteret bestaar, som bill. viser, av 4 deler.
- Fig. 1. Det halve forstykke.
  - „ 2. Ryg.
  - „ 3. Lomme.
  - „ 4. Bindebaand.

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet. Midten av forstykket langsmed stoffets bred.

Bestillingsseddel paa
Sykurv nr. 33 Pris 15 øre.

NB. Utydelig skrift volder feilekspedition!

„Uten at I blir som barn —“

Den eneste frygt et litet barn kjender, er den at de armer som holder det pludselig kunde la det falde. Bare vi store ikke kjendte nogen anden frygt end den at falde fra dig, o Herre, vor Gud.
Naar moren smiler ned til sit barn, saa smiler det igjen op til hende, ja, kloke folk paastaar at dets smil bare er en gjenspeiling av hendes. Men hvor ofte ser du ikke venlig ned til os, du vor Herre og Fader, uten at vi hæver vort blik til dig, end si smiler og takker for al din godhet.
Saasnaert et barn falder eller slaar sig, roper det „Mor!“ — men vi store, naar vi kommer i nød, banker vi først paa hundre andre dører, før vi paakalder ham som alene kan staa os bi i vor nød.
Barnet er ikke uten synd, men alle dets smaa feiltrin dækkes av morens kjærlighet som en kaape. Barnet føler vel av og til foreldrenes tugt, men over alt og i alt først og fremst foreldre-

nes kjærlighet — saaledes skulde vort forhold være overfor vor Fader i himlen.
Det lille menneskebarn har intet at gi; det maa ta imot og atter ta imot; alt hvad det behøver for at leve, skjenkes det. Men det føler ikke at det tar imot, tvertimot, hver gave knytter barnet fastere til foreldrene i kjærlighet. Men vi store, glemmer vi ikke ofte og gjerne at vi tar imot? Og naar vi tar imot, elsker vi saa ikke gaven tusen ganger mer end giveren?
Allikevel var det f i agtig, naar vi sa at det hjelpeløse barn ikke har noget at gi; det bedste i verden, kjærligheten kan det gi, og i kjærligheten vokser tro og tillid og tak — dette er ogsaa de eneste gaver, du Herre forlanger av dine barn.
Vel er farens vilje en lov for barnet, men det er en ubevisst fornødenhet for det at efterkomme denne vilje; det føler at bare paa de tillatte veier er det godt at færdes. Saaledes er det ogsaa med os; bare ved at følge Guds vilje finder vi den sande lykke.
Det største og bedste hos barnet er dog dets hellige enfoldighet. Det strækker sine hæn-

UCAN SAFETY HAIR CUTTER

Klip Deres Haar selv med „UCAN“ sikkerhets Haarskjærer

Amerikansk Patent.

„UCAN“ er forsynet med to skarpslebne blade, hvormed haaret skjæres av i den længde De selv ønsker, f. eks. kort i nakken og langt foran, akkurat som hos en barber. De anvender denne paa samme maate, som De kjemmer Deres haar med en almindelig kam. De sparer man'e penger i aarets løp, naar De bruker „UCAN“. „UCAN“ er ny her i landet, men er dog intet eksperiment. I De forretningsstater er den indført overalt og sælges i hundrede tusinder. „UCAN“ er likesaa god og likesaa uundværlig som barbermaskinen. „UCAN“ leveres med fire reserveblade og koster i skindfutteral **kr. 11.00** og i elegant etui **kr. 12.50**. Sendes uten lys mot postoprav eller forskudsbetaling til anførte priser + porto f. a. **L. Handberg & Co.,** Ruseløkvejen 12, Kristiania (general-agentur for Norge). Forhandleres antages.

Apotheker Wolff's Haarfornyer.

Giver Haarrodde sine naturlige Næring, styrker Haaret og stanser dets Affalden. Borttager Flass og frembringer en blød, silkeagtig Haarvekst. Talrige anbefalinger. L. Kartong Kr. 5.00. — Udenbys Porto 50 Øre.

Wolff's Magasin, grænsen 10, Kristiania. A.

Det gaar! Det gaar! Det er gaat!

Bræk Bilrin, itide, saa mister De ikke haaret. Bilrin, er det mest effektive middel mot flas.

BIBRINFABRIKEN · FREDRIKSVÆRN

Pingvin Læderolje

holder brunt og sort skotøi mygt.

„Gillette“ Barbermaskine, dobb. forsolvet med 12 tveeggede blade i elegant etui **kr. 20.** 12 reservebl. **kr. 4.00.** **Coward & Thowson, A/S** 30, Kirkegaten 30, Kristiania.

Alt til Haven

Frø - Trær - Busker - Stauder - Roser - Lok - Gjødning - Redskaper. Katalog gratis.

Herlofson's Frøhandel, Kristiania.

Specialité:

Tilvirkning av rullestole, selvkjørende vogne og trehjulede sykler. Illustreret prisliste gratis mot 36 øre i porto.

Rullestolsfabriken, Kristianstad, Sverige.

CYCLER, letløpende, bedste materialer, laveste priser. Agenter antages. Fortang prisliste.

Bellin Andresen, Ekspd.: Carl Johansgt. 7, 1. Kr.a. (Indg.: Dronningensgt.)

„NORSKE FOLK“ Livsforsikring med maanetlig præmiebetaling.

„Rego“ Seperatoren har ved sidste prøve paa Norges landbrukskøiskole beseiret samtlige konkurrerende maskiner.

„Rego“ leveres i 8 størrelser.

S. H. Lundh & Co. A/S Kristiania. Trondhjem.

Enhver Patentsak ordnes hurtig, greit og samvittighetsfuldt.

Aktiekapital: **Kr. 1,000,000.00.**

Det Tekniske Finansinstitut a.s.

Telefon 16175. Kristiania.

Chr. Augustgt. 14. Telgr. adr. „Teknikerbanken“.

DET RETTE SKJØNHETSMIDDEL.

Siden F. Pauli's Liljemelkrème kom i handelen er alle enige i, at denne crème eier en storartet evne til at gi en vidunderlig vakker hud. En sprukken og graa hud blir fin og bløt, og de rødeste hænder blir hvite ved daglig bruk av

F. Pauli's Liljemelkrème. Parfymeri F. Pauli A/S, Kristiania.

Gigt i benene! Et fortrinlig middel.

Den verdenskjendte professor Morse i Chicago har fremstillet elektriske indlægs-saaler, som har vist sig at ha en forbausende helbredende virkning for gigt i føtter og ben. Elektriciteten faar ved disse saaler anledning til at virke paa de følsomme nerver under fotsaalen og meddeler derved benene en behagelig varme, som ogsaa beskytter mot forkjølelse og mange slags sykdommer. Saalen koster kr. 3.80 pr. par. Opgiv fotens længde. Sendes mot forskudsbetaling eller efterkrav fra eneformagterne for Skandinavien: **Morseagenturet,** Ruseløkveien 12, Kristiania.

Massage er Lægevidenskab. **Massage** rensar Blødet. Ingen **Skjønhed** uden rent tyndt Blod. **Massage** helbreder Sygdomme, hvor alle andre Midler slaar feil. Lærebog i **Massage** gratis og portofrit. Venivicentur: et, Carl Johansgt. 5. Kr.a.

Haarfletter av ægte haar og i alle farver fra 9.00, 12.00, 15.00 og 20.00 kr. Prove av haaret indsendes. Exp. diskret mot oprav. Nordregt. 11. **Einar Lehn** Trondhjem.

der ut efter en gjenstand og glemmer alt andet for den; det er helt lykkelig og helt bedrøvet, helt glad og helt venlig — det kjender ikke hykleri eller skin.

Et litet barn kom for første gang ut paa gaten. I nærheten lekte andre barn, nogen smudsigte, fillete småfolk. Den lille sprang bort til disse, stanset foran den aller smudsigste lille gut, rakte sin lille haand ut og sa: „Goddag, søte gut!“ Gutten var ikke vant til mildhet og venlighet, han saa ærgerlig ned paa det lille, smilende væsen, som slet ikke oppfattet hans vrede, men barnet vedblev at smile og pludre, indtil den græne gutten smilte igjen, hvorpaa han saa begyndte at tale og le.

Saaledes skulde vi store komme vor næste imøte, selv om han er fattig eller syndefuld; vi skulde ikke la os avskrakke av hans vrede og spot, for vort smil trængte ind i hans hjerte!

„Uten at bli som barn —“ saaledes lod ordene; hvor lykkelige blev vi ikke, hvis vi kunde bli det.

Hold sammen!

I vor tid, hvor ethvert menneske er tvungen til at oppby alle sine krafter for at det skal lykkes ham eller hende at komme frem, og hvor der ofte stilles utrolige store fordringer til den enkelte, kan det ikke indfrængende nok lægges paa hjertet:

Hold sammen! — Hold sammen, dere gode venner som forstaar hverandre og som har lært at elske hverandre, hold sammen, dere brødrer og søstrer, saa dere gjensidig kan hjelpe hverandre, men især dere som danner en familie, hold dere trofast sammen! Gjør eders hjem til en liften fæstning, hvis murer omslutter et liv, fuldt av trofast hengivenhet, pligtopfyldelse, selvfor-glemmelse og oprigtighet, for at dere i de tunge dager kan ha mod og kraft til at trodse de fiender som muligens vil nærme sig.

En familie som er splittet, ligner en eiendom, hvor det beskyttende hegn er ødelagt; de fiendtlige piler svirrer igjennom hullene, fremmede øine belærer den indre ufred og allfor snart kommer den time, hvor det hele styrter sammen. Vogt derfor eders eiendom og hjem som en helligdom og hold fast og enig sammen baade i gode og onde dager.

Hjemmet.

Harannag av snorer til speiler, lysekroner, malerier etc. De snorer, hvori man henger op speiler, tunge malerier, lysekroner og lignende saker, kan godt raatne ved at innsuge fugtighet i regnveirsporiøder og vil saa tilslutt briste.

For at undgaa dette skal man gi dem godt ind med olje, man kan jo sørge for at dette gjøres ved hver vaar- eller høstfengjøring. En snor som prepareres saaledes vil ikke let briste.

Kornblomstvand.

Kornblomstens velgjørende virkning paa øinene er saa kjendt at man i Frankrike har gi den vakre, blaa blomst navnet: *Casse-lumette* (den som slaar brillene itu over; diggjør dem.)

Man anvender blomstene saaledes: 60 gram blaa kornblomst med det grønagtige hager rives paa et rivjern og sættes derefter i fire og tyve timer ibløt i en liter regn- eller sjøvand (det vil si i blott vand). Saa hældes det hele paa en flaske som man lar staa i so'en nogen uker eller i et litet kar som fylles med sand og sættes over en varm plate. Kornblomstvandet brukes især mot betændelse av øinløkkene og desuten bidrar det til at styrke synskraften. — Man si'er væsken gjennem et stykke tui, har litt av den i et øinglas eller i mangel av dette i en spiseske og holder denne op mot øiet som ikke maa lukkes. Paa denne maate bades øiet fuldstændig med det legende vand. Man kan ogsaa likefrem vaske øinene med vandet.

Kornblomstvandet har desuten den egenskap at virke forfriskende og forskjønnende paa huden.

Asters i blomsterpotter.

En stor mængde av alle de delige haveasters kan udmerket godt anvendes til dyrkning i blomsterpotter; dette gjælder især dvergasters og ganske særlig dverg-pyramide-asters, dverg-buket-asters og dverg-krysanthemumasters; disse sorter taaler godt at man, mens de endnu er i full groning tar dem ind fra haven og planter dem om i blomsterpotter. De „hænger nok litt med hodet“ i nogen dager, men de retter sig derefter og vokser og blomstrer; hvis man har beskyttet dem mot Solens brand og regnmessig gir dem saa meget

vand som de kan ta imot. Naar man vil plante dem ind, skal man vælge en graveirsdag til det. Aftenen før skal plantene helst være vandet meget sterkt for at de saa meget lettere kan tas op; saavidt mulig skaaner man jord- og rotklumpen og sætter astersene i ikke for smaa blomsterpotter.

Paa eftersommeren og om høsten er det en stor fryd at ha slike planter i værelsene.

Mot omme føtter.

Jeg led tidligere meget av omme føtter og av blærer paa føttene, saasnaert jeg bare gikk litt mer end sedvanlig. Etter forgyves at ha anvendt en mængde forskjellige midler, forsøkte jeg efter en ivrig fotgjængers raad med salicyl-vaseline, idet jeg ofte gned føttene ind med det, og siden den tid har jeg været fuldstændig fri for dette saa ubehagelige onde og kan uten ulempe foreta lange fotturer. P.

Kurver og kurvflertning.

Al kurvflertning lider let under solvarmen. Man bør derfor vaske kurvmobler, kurver og lignende ofte over med en vaat klut. Kurver og kurvmobler som er sat op paa loftet, maa ikke glemmes i sommervarmen, de bør oftest dækkes over med et vaat klæde.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeidet nr. 33

Pris _____ kr. _____ øre.

For beløp under kr. 2.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postoprav uten utgift for abonnenten.

—

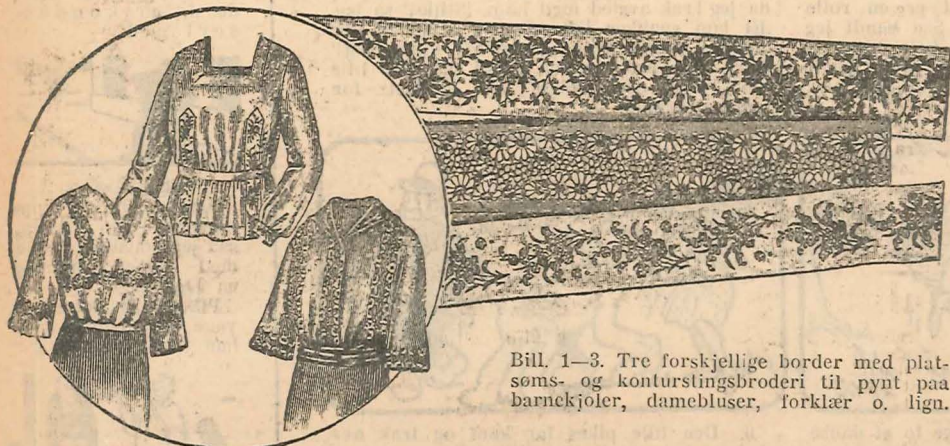
Hvad der interesserer damerne.

Tre forskjellige border med platsøms- og konturstingsbroderi til pynt paa barnekjoler, damebluser, forklær og lignende. (Hertil hører bill. 1—12.)

Disse brogede blomsterborder er en moderne og klædelig pynt til bluser og kjoler. Hvis man ikke vil brodere dem direkte paa klædes-

dette, overføre mønsteret paa den efter et av typemønstrene bill. 7—9 ved hjælp av blaåt kopipapir og saa brodere det med glansgarn eller silke. Mønsteret gjentas naturligvis, indtil bordene er saa lang som man ønsker dem. De formidskede arbejdsprøver bill. 10—12 viser tydelig, hvorledes broderiet skal udføres. Paa den første bord (bill. 1) broderes blomstene, de to kornblaa nuancer, ylterste blomsterblader lyse og hjertebladene i midten mørke; blade- ne skal være grønne, og kviste- ne med de fjærartige blader

i to blaa nuancer med gul blomstermidte, og bladene er grønne. Bordene kan ogsaa anvendes som hatte- eller bellebaand, men da maa de broderes paa silke- baand.

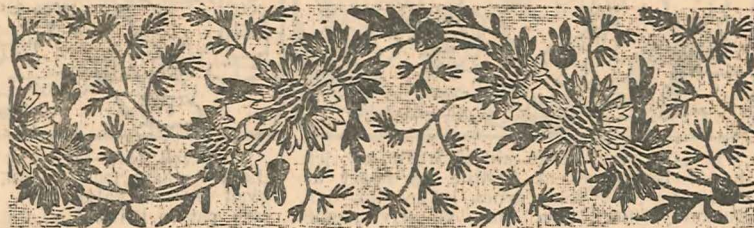

Bill. 1—3. Tre forskjellige border med platsøms- og konturstingsbroderi til pynt paa barnekjoler, damebluser, forklær o. lign.

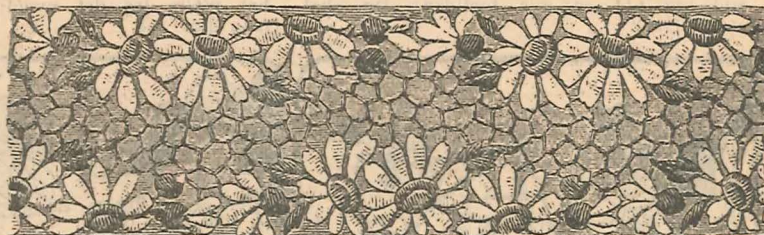
Bill. 4—6. Tre bluser hvortil de broderede blomsterborder er anvendt som pynt.

plag, hvortil de skal anvendes, bør man klippe en stripe til av samme stof som

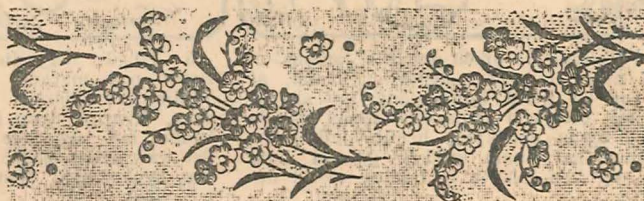
brune. Borden bill. 2 har hvite margueritter med gul midte, grønne blader og paa den midterste del et blaåt gitterbroderi. Forglemmigeblomstene paa borden bill. 3 er holdt

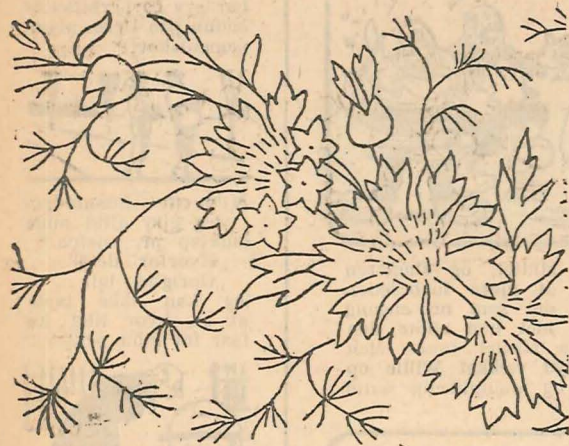
Bill. 7. Mønster i naturlig størrelse til borden bill. 1

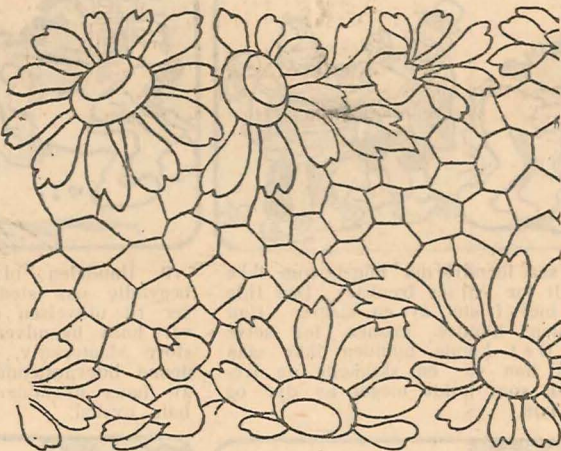
Bill. 8. Mønster i naturlig størrelse til borden bill. 2

Bill. 9. Mønster i naturlig størrelse til borden bill. 3

Bill. 10. Forminsket arbejdsprøve til borden bill. 1

Bill. 11. Forminsket arbejdsprøve til borden bill. 2

Bill. 12. Forminsket arbejdsprøve til borden bill. 3

„Graat Haar“
forsvinder, naar man benytter
Apotheker Wolffs Haarfarve.
Blond. Brun. Sort. Egte. Uskadelig. Levindt.
Kr. 4.50 pr. æske. Porto for utenbys 50 øre.
3-dobbelt portion 10 kr. postfrit mot beløpet kon-
tant i rekom. brev.
Wolff's Magasin, Grønsen 10, Kristiania. A.

Pi bruker Nordström & Due's
Crème Suzon og Savon Crème Suzon!

HVORLEDES
skal man fjerne
liktorer og vorter?

Dette spørsmål er ofte blitt fremsat, men uten at man har faat noget tilfredsstillende svar. Nu, derimot kan vi anbefale Dem et utmerket middel mot denne fryktelige og mot om, haard hud paa benene samt indgrodde negler. Det heter „Excellent“, koster kr. 2,00 pr. fl. og faas i enhver vassortert drogeri- og parfumeriforretning eller direkte fra „MORSEAGENTUR“ i Rus løkkeveien 12, Kristiania. Utenbys mot postopkrav eller forskuttet betalt, til anførte pris + porto.

!!! Skjønhet !!!
har oftest en større magt end rikdom, siger en av verdens største vismænd Aristoteles. Utenom den naturlige formdannelse, er hudpleien det viktigste av alle midler til at opnaa og bevare skjønheten. Et i alle dele ideelt middel er Lady-Cream. Ved stadig bruk av Lady-Cream opnaas en fin og frisk ansigtshud, paa samme tid elastisk, myk, klar og ungdommelig. Der findes intet andet skjønhetmiddel, som forener de bedste egenskaper paa hygieinens område med en saa straalende skjønhet-virkning som Lady-Cream. Forsendes overalt mot postopkrav + porto eller forskudsbetaling i portioner à kr. 3,00 og 5,00.
International Kemisk Institut,
Postboks 5, Kristiania, Holbergsgate 7 II.

Vigor
er bevist at være den bedste barneernæring. Barna kan forlange det bedste.

A's Norsk Medicinsk Varehus
Akersgaten 53, Kristiania.
Telegr. adr. „Varehuset.“
Alle slags toiletartikler.
barberrekvisita.
forbindsaker.
bandager.
Stovsugere, isskaper. Elektr. sliperi.
Alt til syke- og barnepleien henholdende.
Utenbys ordres expederes raskt.

„Perfekt“
Haarfjerner
Intet er saa skjæmmende for en kvin- des utseende som en begyndende bart, haar paa haken eller en bar, lodden arm. — Alles øine rettes mot saadanne haar med mere eller mindre skadefryd. De maa fjernes. — „Perfekt“ tar dem øieblikkelig, garanteres uskadelig og har varig virkning. — Sendes utenbys med bruksanv. for kr. 4.20 + porto for stor portion mot forskuttet betaling eller efterkrav fra „Morseagenturet“, Ruseløkkeveien 12, Kristiania.

„National“ - Cyklen
Aller- billigst. Aller- hedst.
Letløpende og solid. Rimelige priser.
Forlang katalog. Telef. 3962.
Torggaten 29, Kristiania.

Mot fotsved, saar- benthed og arm- sved er
Vasenol- Armé-pudder,
(fjerner al svedlukt),
nutidens bedste læge-anbefalte middel.
Forl. Vasenol-Armé-pudder paa apoteket.

Helbredelse af Gigt
og Ischias. Gratis Oplysning (pr. Brev).
Tatrlige anbefalinger foreligge.
Th. Strøm, Randers, Danmark.

Gammelt Kobber, Messing, Aluminium m. m. kjøpes til høje priser. **Kristiania Kunst- & Metalstøberi, E. Poleszynski, Øvre gate 7 og Kongsgate 29.** Telef. 16703. Ved forespørsel oppgi kvantum.

Cyklister!
„Tiger-Cyklerne“ med 5 aars garanti forsendes hurtigst over hele landet. Glimrende anbefalet!! Forlang prislister. Agenter antas.
OLAF B. ANSETH,
Cykelforretn., Mark- veien 58, Kristiania.
Telefon 21140. Telegr. adr. „Tiger“.

Specialitet:
Bedre Harmonikaer.
Wilhelm Lanka, Gera Reuss, Tyskl. 7. Harmonika fabrik. Prisl. gratis o. franko.

Livsforsikrings-Selskabet BRAGE

Slipning av barberknive ut- føres av Bergs Bo- lag Eskilstuna. Guldmedaille: Stock- holm 1897. Paris 1900.

Abonner paa „Allers Familie-Journal“.

NORSKE KJØBMAND
Forsikringsaktieselskap.
TELEFON 26587
BRAND

Tegn Deres forsikring i
„NORSKE LIV“.

De to landstrykere paa eventyr. — En spændende historie om et „lam“.

1. „Det var længe siden Willie og jeg havde hat noget at bestille og noget at fortjene. „Alle veier synes lukket for os!“ sukket Willie. „Saa maa vi selv aapne nye!“ sa jeg. „La os begynde med at aapne den gamle sofa der! Den er stoppet med uld, og uld er dyr fortiden. Du skal være lam!“

2. „Hvad skal jeg være?“ spurte Willie. „Lam!“ svarte jeg — „Saa, brækalam, eller hvad du vil kalde det. Det er en rolle som passer briljant til dig!“ Saa bandt jeg ulden om armer og ben og hele kroppen paa ham, og paa pullen av hans gamle hat malte jeg det nydeligste lammehode, man har set.

3. „Puh, hvor droit det er at gaa paa alle fire!“ brummet Willie inde fra ulden, da jeg trak avsted med ham. „Stille!“ sa jeg. „Et lam snakker ikke, og nu kommer der desuten nogen som kanske vil kjøpe dig!“ Kort efter møtte vi en mand med sin lille pike. Til dem solgte jeg „lammet“ for hundre kroner.

4. Foreløbig fik piken det lille „lammet“ at leke med. Hun har oiensynlig trodd, at det var en hund hun hadde for sig — et visst uttryk i „lammet's“ ansigt kunde kanske ogsaa undskyldte hendes feiltagelse, — hun gav ham sukker og lot ham „sitte“, og han maatte gi lab og meget andet.

5. Tilsidst begynde de begge to at danse rundt paa marken og leke „sidsten“ og Willie var allerede begyndt at spekulere over, hvorfor han ikke for længe siden hadde latt sig lage om til et lam — det var meget bedre end at være menneske, syntes han. Men da endte den lystige lek brat.

6. Den lille pikes far kom og trak avsted med „lammet“. Den lille pike var utrokelig og graat meget. — Hun trodde det lille lam skulde hjem og slages. Og Willie — ja, han var heller ikke videre glad over situationen, — han hadde ogsaa begyndt at faa saadanne underlige fornemmelser.

7. Naa, det viste sig, at den lille pikes far var skikkeligere end de andre trodde han var: Foreløbig vilde han nøie sig med at klippe „lammet“, og dertil var jo intel at si — ulden var som sagt dyr i de tider, og Willies pels var tæt. Manden solgte ulden til en opkjøper for hundre kroner.

8. Men saa hændte der noget, som ikke varset godt for Willies fremtid: Den lille pikes far blev fristet av en slagter. Han bod manden hundre kroner for selve „lammet“. Det kunde manden ikke staa for, skjont han var en skikkelig og fredelig mand, som holdt meget av dyr og særlig av lam.

9. Handelen blev sluttet, og slagteren begynde paa stedet at gjøre forberedelser til utøvelsen av det som nu engang var hans haandverk, idet han slipte den store slagterkniv, saa staalet sang. Men denne ildevarslende lyd vækket Willie op av hans drømmer, og øiedrømmelig satte han avsted.

10. Han vilde ikke spille rollen som „lam“ helt tilende under de forenggende omstændigheter — da vilde han heller prøve, hvorledes det var at være ekorn. Og da der stod et høit træ i nærheten, klatret han op i det. Men slagteren fulgte tæt baktefter med lønet kniv.

11. Som god kammerat hadde jeg stadig holdt mig i nærheten av skuepladsen for disse dramatiske begivenheter for at hjelpe Willie, hvis det knep. Og nu knep det uangetelig! Forsynlig som altid medbragte jeg en tjoreklubbe, og med et par kraftige slag tjoret jeg slagteren til træet.

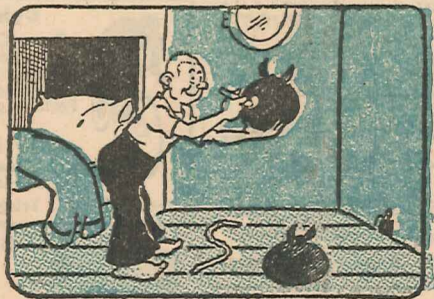

12. Jeg banket nemlig ganske enkelt hans slipestaal — en hel daggert! — fast i træstammen, saa han foreløbig maatte bli hvor han var, og imens slagteren truet, satte Willie og jeg det lange ben foran og sprang vor vei. Det varer nok en tid, før Willie igjen vil prøve at være „lam!“

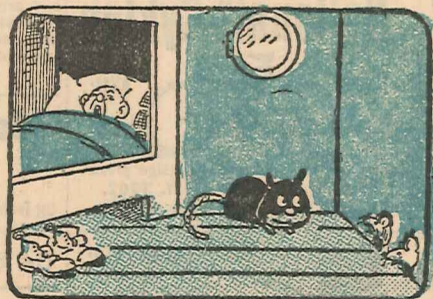
Uskyldig, men probat middel mot rotter.

Bob var sjømand og elsket havet og livet ombord paa havets snekker. Men hvad han ikke likte, var alle rottene, som gjerne fandtes paa skibene, og som ikke sjelden forstyrret hans nattesøvn. Hans lille kahyt var vrirlende fuld av disse smaa, gnagende, livlige medskabninger.

Men Bob var en lur og iderik mand, og han var tillike en god og mild mand, som ikke gjerne vilde gjøre ond mot dyrene. Han vilde bare sætte litt skræk i rottene! Derfor fandt han paa at omdanne et par tøbylter og en taugstump til en rigtig bistert utseende gammel rottekat.

Og da rottene kom igjen for at besøke ham i hans hyggelige, lille kahyt, blev de mottatt av Bobs „kat“, som trofast holdt vakt ved hans kôie, og de foretrak hurtigst mulig at forsvinde. Nu kunde Bob faa nattero.

Smaapluk.

Paa landet.
Byfrøkenen: „Hvorfor staa kjørene saa forfærdelig tæt sammen i fjøset?“

Rokteren (polisk):
„Jo, det skal jeg si frøkenen, det er fordi de da gir kondensert melk!“

Selvbevisst.
Fruen: „Da jeg kom gaaende paa gaten, saa jeg konstablen staa med armen omkring en logtepæl.“

Piken: „Ja, det er en vane han har... naar han tænker paa mig.“

Paa barberstuen.
Gammel kunde:
„... Ak nei... jeg har slet ingen interesse for livet mer.“

Barberen: „Naa naa... si ikke det! Du har syv barberbiller endnu paa Deres abonnementskort!“

Moderne husmødre.
„Jeg gjør altid mine indkjøb pr. telefon.“

„Hvorfor det?“
„Oprigtig talt... jeg kan ikke taale at se, hvor litet jeg faar for mine penger!“

Professoren (i tanker): „Her maa være forfærdelig varmt i denne stuen... selv fluen der paa globus'en later til at føle det ubehagelig... den sætter sig stadig paa det nordlige Ishav!“

I sommerferien.
Bonden: „Vi kunde godt trænge litt regn... ikke sandt, frøken?“

Ung, landliggende dame (fornærmet): „Vi? Undskyld... jeg er fra byen!“

Brendt barn.
Frøken Sofie: „Dit ur blev jo stjaalet fra dig igaar paa badehuset? Saa blir du vel mer forsigtig for fremtiden.“

Frøken Amalie: „Om jeg blir —! Aldrig en eneste gang mer i mit liv skal jeg bade!“

Skibsfælden.

En liten sjømandsoplevelse, fortalt gjennom signallag.

(Paa neste side findes en bevægelig signallagmodel, som — blandt flere andre — kan vise de i denne lille, dramatiske fortælling forekommende forskjellige skibssignaler.)

„Det er her det skal være gult fat.“ Kommandør Smith dreide paa sveiven til maskintelegraf, og kanonbaaten sagte farten.

„Hvad er det egentlig som er løs?“ spurte skibstegen, der for første gang paa hele turen viste sig omgjengelig. Han var kommet ombord fra Kapstaden og bade lidt av sjøsyke, men nu var den overstaat.

„Hvad som er iverien,“ løyntant Peters rakte kikkerten til chefen, „der er bare den kjendg'erning, at ikke mindre end otte dampere, hver paa 10,000 tons, er sporløst forsvundet i løpet av den sidste maaned, og det kan med nøagtighet paavises, at det maa være her i farvandet, katastrofen er skedd.“

Kommandøren, som var ferdig med kikkerten og hadde ransaket hele den øde klippekyst nøie, vendte sig om:

„Vi har gjettet paa drivende miner, som av en eller anden ukjendt havstrøm er fort den lange vei syd om Afrika og har hobet sig op her. Men det er bare en gisning.“

„I gamle dager vrimlet Det indiske ocean syd for Arabien av pirater,“ sa doktor Jacobs; „mon ikke denne indbringende næringsvei er blitt gjenoptat nu efter verdenskrigen?“

„Umulig, selv om mange dampere var blitt tilintetgjort, saa vilde der altid være nogen som slap bort og kunde bringe rapport om uvæsenet. Nei, min mening er, at vulkansk virksomhet har skapt en række underjordiske sjøer som gaar paatvers av skibsruten, og derfor vil vi maale op havbundens dybder. Ukjendte skjær er sjøfartens værste fiender.“

„Det har vi beviset for allerede.“ Løyntanten pekte over mot klippekysten, hvor dønningene satte hvit skumsprøit op om de sorte stener. Ut for en liten vik skimtedes noget lavt hvitt, et skibsskrog. Dækshuser, skorsterer var borte, bare en hoi nødsmast, fastholdt av sterke trosser, hævet sig over skroget, som laa med dækket skraat ind mot land, saa bare den hoi ræling var synlig som en lang, buet kant. Der saas enkelte skikkelser derinde, og to smaa flag fløi tilveirs paa signalmasten. Det var et trekantet, hvitt flag med en rød cirkel og et blaåt og hvitt splitflag nedenunder.

„Han signaliserer, at han er paa grund og sandsynligvis vil bli slaat istykker. Han behøver øieblikkelig hjelp.“

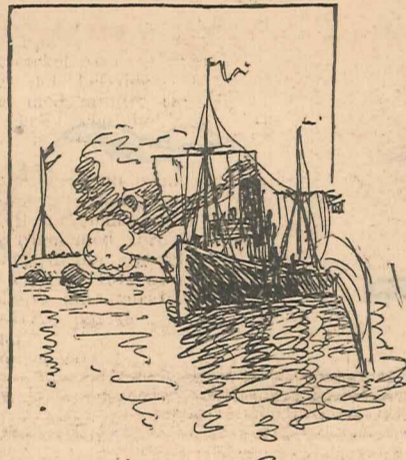
Kommandøren gav ordre til at stanse maskinen.

„Vi maa se at komme derind,“ utbrøt han, og han lot et hvitt og blaåstripet flag heise under et hvitt trekantet, maken til det den forlykkede skute viste. „Var det lavt vand da De kom paa grund?“ betydde dette signal.

Flaggene derinde paa mas'en gled ned, og et hvitt og blaå-rutet under et trekantet dannebrogflag fløi op.

„Naa,“ utbrøt løyntant Peters, „de er paa det ytterste paa grund av vandmangel. — Bare jeg kunde bli klar over, hvad slags skib det er. — Skroget er helt ødelagt av brændingen.“

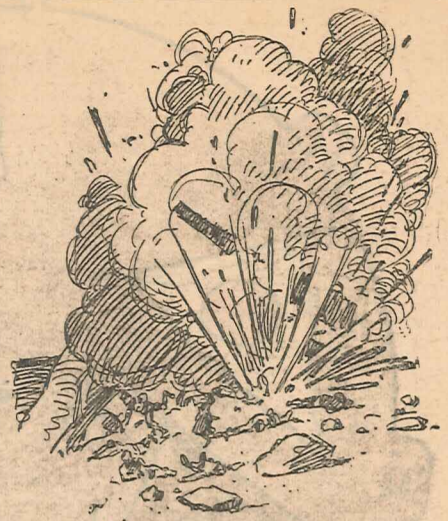
Kanonbaatens maskin blev atter sat igang, og langsomt gled det smaa, mørke fartoi ind mot kysten. Begge officerene var yderst forbauset over, hvor mange mennesker det dukket op over kanten paa den strandede dampers ræ-

ling, men forklaringen kom straks, idet der nu signaliseres:

„Mit fartoi er alvorlig beskadiget, ønsker at overføre mine passagerer.“

„Der maa mindst være etpar hundre stykker,“ mente chefen, „vi maa se, om vi kan bringe dem ind paa kysten bakenfor og saa deponere vand og levnedsmidler, mens vi damper eller hjalp. — Hallo, nu har jeg set det med, er disse mennesker da gale.“ Hans sidste utbrud skyldtes et glimt og en hvit røksky, som pludselig for ut fra det strandede skibs side. Saa lod et smalt, og en stor granat hvinte hen over hodene paa kanonbaatens besætni g. „Fuld kraft frem! Klar ved kanonene.“ ropte kommandøren, og baatsmændenes sking rende fløitetriler kaldte alle mand paa plads. Nødsignalet derinde for ned og erstattedes med et gult flag med en rød cirkel over et trekantet, blaåt flag med en hvit stripe i midten. „Uras bak, eller vi skyter!“ forkyndte det, og i neste øieblik dundret den svare kanon løs derinde. Heldigvis for ka o baaten signaliserede de bedre end de skj t, for granaten gik stolt forbi. Saa tok kanonbaaten fat. Et skud blev avfyrt, men til alles forfærdelse rammet granaten midt paa det hvite s'is skrog og sprang der uten at efterlate saa meget som en revne. En torpedo, som sendtes efter, fik vandet til at staa taarnhøit i veiret, men det strandede skib laa urørlig, og en ny granat derindefra tok med baatens slanke skorsten. Det næste skud gjorde derimot ingen virkning, for det lille krigsskib var nu saa langt inde, at kanonen ikke kunde dreies ned. Maskinen stansedes, og man vendte siden til. I samme sekund beføledes det store skrogs ræling med en tallos horde skrikende mænd, og en rasende geværild blev indledet mot kanonbaaten. Kulene smaldt mot panserplade, og flere av matroene fik streitsaar. Kommandør Smith kom sig imidlertid hurtig av sin overraskelse. Han gav ordre til at gaa nærmere, mens etpar maskingeværer blev stillet op indenfor skanseledningens dæk, og derved holdtes piratene i schak, mens man dampet rundt om det strandede skib. Da kanonbaaten dreiet om styven, utstøtte løyntant Peters et høit rop. Bak skroget var der flatt land, som stod i forbindelse med kysten en halv kilometer længer bak. Det viste sig nu, at det man hadde antat for et skibsskrog, i virkeligheten var en avlang fjellkam som fra naturens haand hadde faat en skikkelse, der skuffende mindet om et strandet s'ib, hvor dæket var ryddet av brændingen. Signalmasten stod noksaa nydelig plantet i sanden bakenfor, og tæt ind til klippen var der bygget en hel række lave huser. En lang, svingbar kanon s'od paa et fundament i udmerket dækning med

mundingen ut for en fordykning i klippekammen. Ti mænd holdt paa at dreie den, saa den kunde gi kanonbaaten en velkomst, men denne gang kom krigsskibet først, og en v'irettet granat lik hele slasen til at ryke i luften. Derpaa begyndte en rasende, forbitret kamp. Kommandør Smith lot baatene sætte paa vandet, mens maskinskyt et holdt stranden ren. — Efter en halv times kamp var de fleste av husene skutt igrus, og beboerne forsvarte sig bak ruinerne. Sjømændene hadde besat den lille haue, hvor signalmasten stod, og krop op paa selve klippekammen. Tilslutt maatte resten av røverne overgi sig. Derpaa blev den mærkelige halvø undersøkt. Selve klippen var kalket hvit, saa den kunde ses paa avstand.

Kommandøren speidet ut over sjøen. En stor damper gled forbi langt ute. — Han heiste signalet: „Paa grund, behøver hjelp.“ — Damperen derute viste gult flag med mørk cirkel over et hvitt og blaåstripet flag, det betydde: „De maa undskylde mig med mindre Deres meddelelse er av særlig vigtighet,“ og med denne besked satte den farten op og forsvandt.

Det er ikke alle sjømand som er like villige,“ brummet kommandøren. „Jeg kunde ellers godt ha brukt vidner, for naar vi kommer hjem med vore fanger og fortæller om denne djevlelske skibsfæide, saa er jeg ræd for, at avisene begynder at skrive om agurktidens sene begynder at skrive om den store sjøslanges efterfølger.“

Han vendte sig om og gav ordre til at føre fangene ombord. Saa blev der lagt dynamit under den hvite klippe, og da kanonbaaten atter var langt ute i sjøen, forkyndte et dundrende brak, at sjørøverredet hadde ophørt at eksistere.

Prima meierismør
 kan letvint og økonomisk fremstilles paa hver gaard med vort nye patent »Fama« meieri (kombinert separator og kjerne).
 Pris kr 220.00
 ved den sidste officielle serieprøve ved Norges Landbrukskøleskole viste vor »Fama« separator sig at være den bedste og billigste av samtlige prøvede maskiner. Forlang katalog, udtalelser og prøvebetæning.
 Eneforhandling for Norge:
Bernh. Øye's Maskinforretning,
 Kristiania — Bergen — Trondhjem.
 Norges største udvalg i alle slags moderne landbruksmaskiner.
 Agenter antaga.

Nu kan alle faa et kraftigt haar og skjeg, alt løst haar overflødigt.

Ravissant haarvekst
 fremkalder det skønneste fuldskjeg og det stilfuldeste overskjeg, fuldendte øienbryn og et kraftigt, blankt og skjønt hovedhaar paa forbausende kort tid. Farver ikke! Kan anvendes til saavel blondt som mørkt haar.
 Skjældannelse og haaravfald hører straks op og »Ravissant haarvekst« virker derefter som kraftig føde for haar- og skjegrodderne.
 Garantii for pengenes tilbakebetaling, hvis ovenstaaende virkning uteblir, medfølger hver flaske.
 Nedenstaaende et lille utdrag av en mængde anbefalinger, vi har faat.
Hr. E. P. skriver: »Jeg kan efter at have anvendt 3 fl. av Deres haar-middel bekræfte, at jeg har faet min kraftige haarvekst igjen til trods for, at mit haar var faldet helt av.«
Fr. E. A. skriver: »Deres haar-middel »Haarvekst« har vist sig at være aldeles utmerket, idet mit haar er blevet meget rikere og fyldigere.«
Fr. D. T. skriver: »Ifølge Deres ønske vil jeg hermed gi »Ravissant haarvekst« min bedste anbefaling, da mit haar er blevet langt og kraftigt, siden jeg begyndte at bruke dette middel.«
Fr. A. H. skriver: »Deres haarmiddel »Ravissant haarvekst« fortjener den bedste anbefaling. Det har paa relativt kort tid gjort mit haar stort og kraftigt.«
 Læg — naar De friserer Dem — merke til, om haaret gaar av. I saa fald bør De snarest skrive efter »Ravissant haarvekst«, saa at De maa kunne bevare den haarrikdom, De har, og begynde med dette middel, medens det er tid.
Ravissant haarvekst. Pris pr. flaske 3,25 + porto, 2 flasker portofrit.
 Sendes diskret pr. postoprav fra
Ravissants generaldepot, Nørrefarimagsgade 9, Kjøbenhavn K.

Jernbaneuhret „Rex“.
Værdi 20 kr. sælges for kun 12 kr. 15 øre.

Kapslerne er til at skru av og paa, derfor er uhret aldeles støvfrit.

Om dette uhr har der været en saadan rift, at vi hittil ikke har kunnet skaffe det hjem fra Schweiz saa hurtig, som vore kunder har indsendt ordrer paa det. — Hvorfor? — Jo, man faar ingen andre steder end hos os et saa enestaaende godt og holdbart uhr til ovennævnte pris. Uhret er fint forsolvet, for- og bakkapselen er til at skru av og paa, derfor er »Rex« aldeles støvfrit og desuten forsynet med et ekte Præcisions-Schweizerverk, og vi gir paa dette uhr vor allerlængste garanti for god og sikker gang, nemlig i hele 5 — fem — aar. Hvert uhr blir naturligvis forinden avsendelsen omhyggelig efterset og regulert.

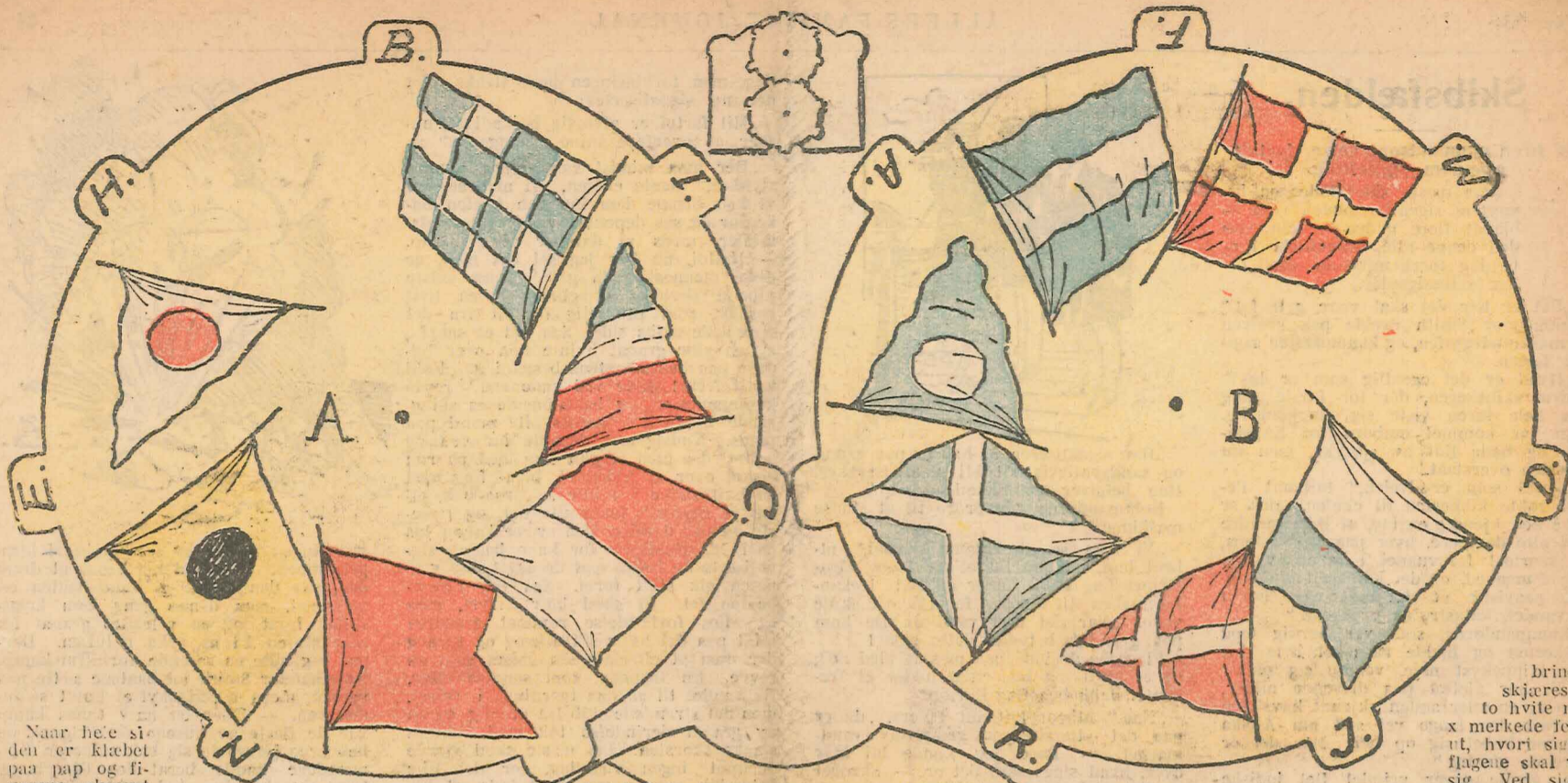
Vi har i den senere tid solgt flere tusind stk. av dette utmerkede uhr, og at vore kunder har været tilfreds med uhret, beviser de mange mottagne taksigelser og efterbestillinger paa baade to, tre og flere uhre fra folk, som før har faaet „Rex“-uhret og nu ønsker at skaffe venner og bekjendte samme fortrinlige uhr. Vort forraad vil snart igjen være utsolgt; vil De derfor sikre Dem uhret, da opsæt det ikke til imorgen, men indsend nedenstaaende bestillingsseddel endnu i dag.

BESTILLINGSEDEL til A. F. J. Rex
VAREMAGASINET A/S
 KRISTIANIA.

Undertegnede ønsker sig tilsendt pr. efterkrav ..... stk. av det fortrinlige Jernbaneuhr »Rex«, der skal leveres mig til den billige pris av 12 kr. 15 øre pr. stk. plus porto. Der garanteres for god og sikker gang i 5 — fem — aar, og jeg forbeholder mig ret til at returnere uhret og faa mine utlagte penge tilbake, dersom jeg ved mottagelsen ikke skulde være fuldt tilfreds.

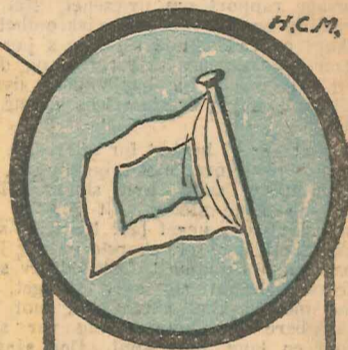
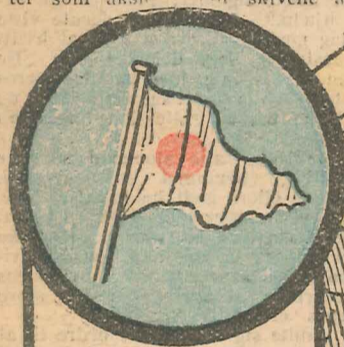
Navn .....
 Adresse .....
 Husk paa den punkterte linie at angive, om De ønsker et eller flere uhre.

Saa fremt De ikke er fuldt ut tilfreds med uhret, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbake.

Naar he'e si-
den er klæbet
paa pap og fi-
gurene skaaret
ut efter omrid-
sene, anbringes skive A omdreielig omkring det
øverste sorte punkt paa stykket med skibet
(umiddelbart over raanokken), mens skive
B skal kunne dreies omkring det nederste
sorte punkt (tæt ovenover baugsprydet),
idet man bruker traader med knu-
ter som aksler. For skivene an-

bringes,
skjøres de
to hvite med
x merkede felter
ut, hvori signal-
flagene skal vae
sig. Ved signa-
lenes indstilling stilles første bokstav i signalet
saaledes, at det staar midt i den halvrunde ut-
skjæring oventil, mens andet bokstav i signa-
let stilles midt i den halvrunde utskjæ-
ring nedentil. Man vil da finde det paa-
gjældende signal flagre fra skibets
signallinier.

**Et par eksempler
paa sjøens flag-
signaler:**

I D
Bras bak, eller jeg sky-
ter paa Dem.

I J
De maa undskyldte mig,
medmindre Deres med-
lelse er av særlig vig-
tighed.

N F
Paa det ypperste av man-
gel paa vand.

N J
Jeg angripes. Behøver
hjælp.

B J
Maskinen i uorden.

B R
Mand overbord.

C R
Behøver ikke hjælp.

E M
Der er en fremmed sø-
ler isigte.

E R
Baat kan ikke komme

N D
Saa De noget fartoi i
nød?

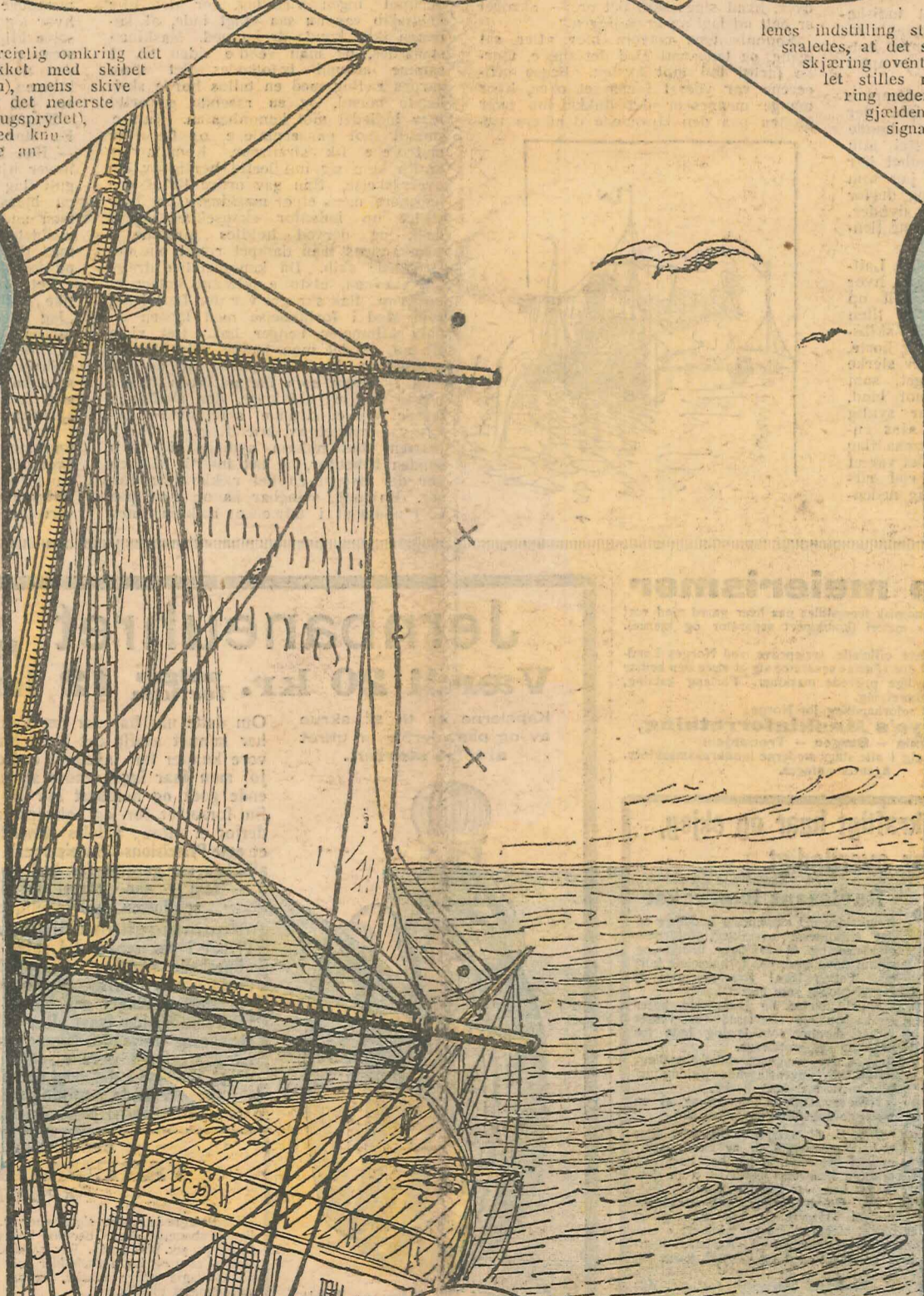
C A
Jeg er paa grund, vi
sandsynligvis bli slaa-
istykker, behøver oie-
blikkelig assistance.

C J
Var det lavt vand, da
De kom paa grund?

C M
Jeg driver, behøver
hjælp.

N M
Jeg er ibrand.

N R
Jeg behøver hjælp, bli
hos mig.

Bevægeng tavle med skibssignaler.

(Se den lille fortælling paa foregaende side.)